અમદાવાદ.

આવૃત્તિ બીજી પ્રત ૨૦૦૦

અમદાવાદ.

શ્રી ઝવખંડ જ્યુબિલી પ્રીન્ટીંગ પ્રેસ કે સલાપોસ રસ્તે.

શાકે ૧૮૧૨

નામી શાશ, ...
ઇશ. ૧ હજર મુખ મેશ્રુ રૂપા
અતી રૂપ સુંદર નામ
અરૂણ કુશમની
તન શીંદુર લેપન; અરૂણ ચંદન ભાલ. ૩ કર કમ-
ળ ફરશી, અએપાત્ર અનોપ; ચરણ નેપુર કનક કુંભ, નહા
મનોહર રૂપ. ૪ મુષક વાહન દુષ્ટ દાહન, ગહન ગુણ ગંભીર,
મોદીક ભક્ષણ જગત રક્ષણ, વચીક્ષણ રણધીર. ૫ વીઘન હરતા
શીધ કરતા, વક્ર તુંડ વિઘનેશ: વીશવ વલ્લભદેવ દુલભ, અકલ
અદભુત વેશ. ૬ શરવ પેહેલો શરવ પુજે, ગુણ વખાણે આપ,
મુની માનદેવ દાનવ; જપે નીશદીન જાપ. ૭ પ્રણમું તે માંહે
પેહેલો; ગણપતી ગુણવંત, પ્રહલાદનું આખ્યાન કેહેવાં, ઉપની
મન ખંત. ૮ શ્રી શારદાને પ્રતાપે, પ્રહલાદનું આખ્યાન; સંક્ષેપ
માત્રે કરૂ વરણવ; ભગતી શ્રી ભગવાન. ૯ કરી નવવીધા ભગતી
જેણ, ધરી મનમાં ધીર; દુષ્ટ કુલનો દવેશ દેખી, શહું દુખ શરીર
૧૦ અરપી ઉચીત પ્રભુ ચરણે, કરૂં શમરણ આપ. મુખ થકી
હરી નરમ કેરો, જપે નીશદીન જાપ. ૧૧ તે શુણીને તાત ક્રોધી-
ઓ, જેને વિસ્ણુ સાથ વેર, મંગલ માહારા વેરીનું શમરણ, શી-
ખવે ભલી પેર. ૧૨ ઘણી ભાતે લોભાવીને, ભણાવે ભાવે કરી,
પણ ન મુકે મન થકી, નીત્ય શમરે શ્રી હરી. ૧૩ તાતને તવ ક્રોધ
વાધો, દુસ્ટે કીધો દંડ; તે તણો બહુ માર દેખી, ભેદરે બ્રમાંડ.
૧૪ તેજ વેલા કષ્ટ ભંજન, દુષ્ટ કરવા ભંજ, સ્થંભ ફોડી નાથ
પ્રગટયા, નાથ શ્રી નરશીંઘ. ૧૫ તે કથાનો અતી મહિમા, શરવથા
બોલે સ્તુતી સાંભલા વણ પ્રથા કાચ્યા, તે જથારથ વીનતી. ૧૬
તેજ માંડી વેદવ્યાસે, કહું શ્રી શુકદેવને, પરીક્ષતને કેહે શુકજી;
જે ધરે કરૂણા દેવને. ૧૭ પુરાણી શુ તે શુણ, તે કહુ નિમી શા
રણુને વીખે, રૂશી શધળા શુણી હરખા, થઉં તનપાત કખે. ૧૮
સ્કંધ દવાદશ ભાગવતે, ગરંથ કેવલ ગનાંન; માંહી નીરગુણ શ-
ગુણ ભાવે, ભકતી શ્રી ભગવાન. ૧૯ તે માંહી વલી તત્વ ભક્તી,
પ્રહલાદનું આખ્યાન; શાંભલ પ્રઢ ભગતી પામે, મલે મોક્ષની
દાન. ૨૦ તેજ માટે સરસ્વતીની, સ્તુતી કરૂં કરજોડ, શંસ્કૃતે પ્રા-
કૃત કેહેવા, ઉપનો મનકોડ. ૨૧ સાહ્ય થાઓ શરસ્વતી મુને, માત
મોટી આશ, ચરણ પંકજ શીશ નામી, કેહે કાલીદાસ. ૨૨ પુર-

... તુ, ત્રાલોક૦ ૨ ચર
ચાતુર વરણુ તુ, અગનાન તાર
ત્વ રાજસ તામશી, ગુણ ...
હુમાં તું વશી. ત્ર...
શુરા શુરવંશમાં, અવ્યકત પદના અંશમાં, ત્રઈલ...
વીર્ઝનમા અવાનાશો તું, પ્રથવી પવન આકાશ તું, જ...
પીઠ પ્રકાશ તું. ત્રઇલોક૦ ૬ નીરગુણ સગુણમાં સત્ય તું, આદ અં-
ત્યની ઉતપત્ય તું, મોહોટા મુની નીમત્ય તું. ત્રઇલોક. ૭ તનરૂ-
પ તાહારૂં રશ ભરૂં, અદભુત હુંશ આશન કરૂં; જપમાલ કર
પુસ્તક ધરૂં ત્રઈલોક. ૮ મસ્તક મુગટ મંડીત મણી; ઝલકે કલા
કુંડલ તણી, રવી કોટથી શોભાવણી ત્રઇલોક૦ ૯ મુખ ચંદ્રની ક-
લંકી જેવું, સ્વરૂપ સુંદર વરણવું: ના આવે કહામાં છે એવું ત્ર-
ઇલોક. ૧૦ દલે કમલ લોચન કામની, છો ભગતવછલ ભામની,
તન જલ હલે જેમ દામની, ત્રઇલોક૦ ૧૧ નવા નવા આભુષણ
ધારણી, નખ શીખ શોભા તુજ તણી, નવ જાએ વાણીએ ગણી.
ત્રઇલોક ૧૨ તું કમલ નંદન નંદની, વીધા સકલ શુર વંદીની;
માહા દુષ્ટ દશ્મત નીકંદની. ત્રઇલોક૦ ૧૩ જેને કૃપા તારી હશે,
તે પરમપદને પામશે, તુજથી સકલ દુખ વામશે; ત્રઇલોક૦ ૧૪
તુજ દયાએ દુકીત બલે, શત્રતાં પદારથ પણ મલે, શંશાર દુઃખ
તુજથી ટલે ત્રઇલોક૦ ૧૫ ત્રણ કાંડી વીદા વેદની, ઉતપત ભેદા
ભેદની, તુજથી પ્રકટ થઇ છે મેદની, ત્રઈલોક૦ ૧૬ તું શરવ વ્યા-
પીક શરસ્વતી, વાણી વીશ્વરૂપે થઇ છતિ; શુણ માતા મોરી વી-
નતી ત્રઇલોક૦ ૧૭ છઊં ચરણ તારે શાંમની, તું પુરતલ મન
ની હાંમની, મુને આશા તારા નામની. ત્રઈલોક૦ ૧૮ તે મારે
શુંદરી શારદા, આપો પ્રબલ વાણી સદા, કહું વિષ્ણુ લીલા શર-
વદા. ત્રઇલોક૦ ૧૯ પ્રહલાદનો કેહેવા કથા અભીલાખ મન
પરગટો અથા, હવે સરસ્વતિ તું શાહે થા. ત્રઇલોક૦ ૨૦ તારે
પરતાપે પ્રેમદા, બોલું પ્રભુના ગુણ શરવદા; અવગુણ ન ધરશો
મન કદા. ત્રઇલોક૦ ૨૧ મુજ નામ કાલીદાશ છે, તન માહે તાહા-
રો વાશ છે, તેણુ એવો અભીઆશ છે, ત્રઇલોક૦ ૨૨ તારી કૃપા-
એથી હવે. કહું કથા પદ નવે નવે; બહુ રાગ કડવે જુજવે. ત્ર-
ઇલોક. ૨૩ જુગદએ એણીપેરે વીનતી, કર જોડીને બોલે કવી,
ત્યાંથી કથા ચાલી નવી. ત્રઇલોક૦ ૨૪ પુરવ છાઓ.

...રન, થાબ્યા આશ્રજ મન અપાર, દેખી અકલ લીલા કી-
ર્તાર. ૧૬ તીહાં નારદ રૂષી હતા પાસે રાજા જુધીશ્ટર વચન પ્ર-
કાશે- શીશ નામી તે રૂષીજીને પાએ, એમ બોલા જુધીશ્ટર રા-
૧૭ સ્વામી કારણુ કહો માહારાજ. અમો આશ્રજ પામ્યું
જ મહા પાપી હતો ભુપાલ, કેમ મોક્ષ પામો શીશુપાલ. ૧૮
એ સકલ વીધાના વેદ, સરવ અગમ નિગમના ભેદ, તેનું કાર-
ણુ કહો દ્રીજ દેવ, દુષ્ટ ઓધારાનો અર્થમેવ. ૧૯ હેવું સાંભળી
... ન્ય, રાએ પુરણુ તારૂં પુન્ય, પુછી પવિત્ર કથાનિ વાત,
..રૂ મનડું થયું રલીઆત. ૨૦ સભલાવું તે સાંભલ રાએ, જે
થી જનમના પાતીક જાએ; થાએ પાવન સરવ શરિર, જીવ ભ-
ગતી પામે જદુવીર. ૨૧ જેમાં પ્રગટા પ્રભુ સાક્ષાત, જારે પુત્રને
પ્રભવો તાત; લીધું નરસીહ રૂપ વીશાલ, કીધો હિરણકશપનો
કાલ. ૨૨ શીશુપાલ તેનો અવતાર, હવે હવે સંભળાવું કરી
વીસ્તાર. ૨૩

પુરવછાયો. સંભળાવું વીસ્તાર તેનો, સાંભળ રાએ સૂજાણ;
મુળ કડા માંડી કહું, તેના વેદ કરે વખાણ ૨૪

કડવાં. ૪ વળણ. વેદપુરાણે તે હરીગુણ ઝાઝાજી, જેને
શુણતાં તે થાએ પ્રાજાજી; નારદ બોલા તે ધન ધન રાજાજી. ૨૫
રાગ માલવ. રાજા ધન્ય તારો અવતારરે, મુને વાહ્લા છે વિશ્વધા
રરે, પુછી પવીત્ર કથાની વાતરે, મારૂં મનડું થયું રળીઆતરે. ૧
શીશુપાલ પરમગતી પામોરે, જરા મરણ તણો ભોવાંમોરે, આગે
રાજાને કૃષ્ણનો દવેખીરે, કેમ શાઉજ પદવી પેખીરે. ૨ તેનો માં
ડીને કહું મરમરે, તમે સાંભળો રાજા ધરમરે, એને આદ અનાદ
હું જાણુંરે, તેનો માંડીને મહીમા વખાણુંરે. ૩ એક સમે શ્રી કમ-
ળ કંથરે; સુખ રાજા પોડા ભગવંતરે, બળ બાહુ તણું થયું
ભારીરે; જુધ કરવાની ઇચ્છા ધારીરે. ૪ એવે સમે શ્રી કમળા રા-
ણીરે, આવા જગદીશ પોહોડા જાણીરે; દુવારે જેવી જેહ તા બ-
નેરે, તેણુ વાત વીચારી મનેરે. ૫ જાણું માતાને રાખીએ વારિરે,
એમ ઇછા માગું મોરારીરે, જોઇ માતાનું તેજ અપારરે, બોલી
નવ શકા મુખ છડીદારરે. ૬ વિશ્ણુપતનીએ પ્રીછી વાતરે, આ-
ડી નયણે જોતાં ગયાં માતરે, એકા દુરમતિ ન ઘટે આંહીરે; જેને
ભીનંતા છે મનમાંહીરે. ૭ મુજ વિસ્ણુ વીવેચે જાણુ ભેદરે, એતો
પ્રથવીમાં પડશે વેદરે; એને હરી સાથે થાશે વેરરે, અવતરશે
અસુરને ઘેરરે. ૮ એમ માતાજી મનમાં વીમાંશેરે, પછે આવ્યાં પ્ર-
ભુજીની પાસેરે. જાતાં વેહેત બોલા વનમાળીરે, મુખથી પીતાંબ-
ર મારૂં ટાળીરે. ૯ હસી પુછે મોરારીરે આજ વરતિ મે વાત

જાશરે: અનુ સાભળ્યા [illegible]
પાંખેરે. ૧૧ જેવું શરણું હોય તેવું થાયેરે, અને પાદરવદ
વીઆં જાયરે; તે માન મલે તે કાંઇ ઉપાએરે, વિધી એક ગોથા
[illegible] ૧૨ [illegible] રીત પરસ્પર જાણીરે, આદ વીષ્ણુને કમ-
[illegible] ૧૩ [illegible] ઇછા ઉપની,
ની [illegible]; [illegible] પડા પડી આર.
[illegible] એવીપર બોલ્યા તે નારદ શારજી,
નક શનતાન આધવ ચારજી; દરશને આવ્યા તે પ્રભુજીને દુવારજી.

ઉથલો. પ્રભુજીને દુવાર આવ્યા, એક સમે મુનીવર [illegible] અ-
મલ વપુ કમલ લોચન, કમલ પુત્ર કુમાર. ૨ [illegible]-

ઢાલ. એક સમે શ્રી સનત કુમારરે, જાંહાં વીષ્ણુ વશે છે; આવ્યા ભ્રમાના સુત ચારરે, જાંહાં વીશ્ણું વશે છે. ૩ જેનો પંચ વરસનો વેશરે, જાંહાં વીષ્ણુ વશે; જેનો ચઉદ ભુવનમાં પરવેશરે. જાહાં વીષ્ણુ વશે. ૪ તેતો ક્રીડા કરે દીનરાતરે. જાંહાં૦ નીત ગાએ ગોવીંદનો ખ્યાતરે. જાંહાં૦ ૫ એહના મનમાં ઘણો છે મોદરે. જાંહાં૦ માંહો માહે કરે છે વીનોદરે. જાંહાં૦ ૬ મુખે ઓચરે ચારે વેદરે, જાંહાં૦ મનમાં નહીં ભેદાભેદરે. જાંહાં૦ થયા કલપ કહેતાં કઇકાલરે, જાંહાં૦ દીસે પંચવરસના બાલરે. જાંહાં૦ ૮ આવે વેગે ધરી વૈકુંઠરે, જાંહાં૦ હરી મુખ જોવા ઉતકંઠરે. જાંહાં૦ ૯ ફ્રોજ દોડીને આવ્યા દુવારરે જાંહાં૦ હુતા જેવી જે છડીદારે. જાંહાં૦ ૧૦ તેણે રોકયા છે રૂશીજંનરે; જાંહાં૦ ત્યારે ક્ષોભ પાંમ્યા મુની મનરે. જાંહાં૦ ૧૧ તેણે દિઠો નહિ દુરમીટરે, જાંહાં૦ કોણે નવ દુભા કુલને દીટરે. જાંહાં૦ ૧૨ મન ઉપનું દુ:ખ અપારરે; જાંહાં૦ જેહેનો અતિ ઘણો અધીકારરે, જાંહાં૦ ૧૩ જેને શંકર ન માવે શીશરે, જાંહાં૦ જેહેને આદર દીએ છે ઇશરે. જાંહાં૦ ૧૪ જેહેને ઐશારે અજ ઉછંગરે, જાંહાં૦ જેનું કહિ નહીં મન ભંગરે. જાંહાં૦ ૧૫ જેનું સદા રેહે છે ચીંતરે. જાંહાં૦ જેનું મન રહે દિનરાતરે; જાંહાં૦ ૧૬ નીત બોલે પ્રભુજીની ખ્યાતરે, જાંહાં૦ ૧૭ તેણે પોલીઆના શુણી વેણરે. જાંહાં૦ રીશે રાતાં થીઆં છે નેણરે. જાંહાં૦ ૧૮ લાગું મુનિ તણે મન દુ:ખરે, જાંહાં૦ રૂપી ક્રોધેથી બોલીઆ મુખરે. જાંહાં ૧૯ તેણે શ્રાપ દીધો મુની ત્યાંહેરે, જાંહાં૦ તમે દુષ્ટ મરે હે શા આંહેરે. જાંહાં૦ ૨૦ એમા ઓચરા બ્રહ્મ કુમારરે, જાંહાં૦ કીધો પોલીઆને તીરસ્કારરે. જાંહાં૦ ૨૧ પુરવ છાઓ.

પોલીઆને તીરસ્કાર કીધો, રૂશીએ તતખેવ, પણ પુત્ર બ્રમા તણા, તેને રજોગુણની ટેવ. ૨૨ ઉથલો. રજોગુણની ટેવ તેન, રાય સાંભલ સરવથા, જેવી જેને શ્રાપ દીધો; હવે તેહેની

[illegible] ભુવન જથા થાય પાવન, ટળે ત્રીધના તાપ; જયવિજયનો કરો અનુગરેહે, જે સનક કેરે [illegible]. ૨ સનકે શીર શ્રાપ દીધો, દ્વાર કેરા દાસ; નેત્ર ભરતા દુ:ખ ધરતા, આવેલા પ્રભુજીની પાસ. ૩ નીમીત લેખે નીપનુ, અખિલ જુગદીશ; થાઈ પ્રભુજી દ્વાર આવ્યા, શરવનાં મે શીશ. ૪ પારસ્વદ વલતુ બોલીઆ, તમે સાંભલો માહારાજ; અઢ્યા અમને શંકરજીએ, શ્રાપ દિધો આજ. ૫ વિપ્રને અમે વારિઆ, તેમ આશાનાને અરથ; વારૂં કેહેતાં થયું વશમુ, ઉપનું અનરથ. ૬ અમે શરાપે પરજલુને, દુખ પામે દેહ; સ્વામી તમે કરૂણા કરો, તાપ નીવારો તેહ. ૭ સ્તુતી કરીને શીર નમાવે, આંગલીએ લીએ દંત; શરાપ કેરે તાપથી, ઉગારીએ ભગવંત. ૮ પુરવે તપજપ ધ્યાન માંહે, નાથ રાખો નુન્ય; તે પુને પ્રથવી પડું, અવતારાઓ છે પુંન્ય. ૯ વઇકુંઠમાં જે આવીઆ, તે જીવ બીજે ધાંમ; જાય નહી પાછો કદા, કંઇએ ન લોપે કાંમ. ૧૦ શરણુ આ એવા તણો મહિમા, થયો અશરણા ચરણે; જનમનું જોખમ ટલે, આથે મલે નહી મરણ. ૧૧ પરમપદ છે પ્રાણીને, વૈકુંઠ કેરો વાસ; જાંહાં અજરામરપણું, નીશચે પાંમે નાશ. ૧૨ તો અમે કેમ પડું પ્રથવી, કોહો કમલાનાથ; વૈકુઠવાસી શરણ સેવક, શીર તમારો હાથ. ૧૩ અવીનાશ કેરે આશરેથી, દુર જાતાં દેવ; નેત્રમાંથી જલ ઝરે, જેમ મેઘ મસ્તકનેવ ૧૪ માહારાજની ઈછા વના, એ નીપજે કેમ કામ; અનુગ્રહ એવું કરો જે, શીઘ્ર આવું ઠામ. ૧૫ અધક્ષણે અલગા માં રેજો, રૂદેથી શ્રી રણછોડ; એજ માગું તમ કને, સ્વામી તે એહુ કરજોડ. ૧૬ જાહાં વશુ તિહાં રાત દીવશ, ચંતમાં રેહે ચંત; બીજું અવર માગુ નહીં, બ્રમાંડમાં ભગવંત. ૧૭ વલતા તે વિશ્ણુ બોલીઆ, તમ મત ધરો ચંતાએ, કરશે અનુગ્રહ તમ તણું, જારે સનક થાશે સાહે. ૧૮ પુરવ છાયો. સનક થાશે સાહેરે, શ્રી વિશ્ણુ વાણી વદે. નિમીત લેખે નિપનું, ઉચાટમાં ધરશો રૂદે. ૧૯ પારસ્વદ શુ બોલીઆ, પરીબ્રમ એણીપેર વાંણુ; પછે આદર દીએ રૂશીને, સ્વએ શારંગપાંણ ૨૦ ઉથલો સ્વએ શારંગપાંણરે, આદર દીયો અતી ઘણો: નારદમુની કેહે શુણો રાજા, કહું મહિમા તેહ તણો. ૨૧

કડવાં ૭ મહીમા સાંભલ રાજા શ્રવણે ધરિ, સંભલાવું બોલ્યા જે દેવ હરી. ૧ આવા સનક કુમાર જે બાલ રૂશી, જેના વદનમાં શારદા શેસ મુખી. ૨ દીઠા કમલાવરે રૂશી ક્રોધ ભરા, સ્તુતી કીધી શ્રીવરે હાથ ધરા. ૩ રૂશી આવો પધારો બીરાજો સુખે, મારૂં મન પાંમે તમારે દુખે. ૪ એવું કોણ જે દુભી શકે તમને; જેણે તમને દુભવ્યા તે દુભવ્યા અમને. ૫ મુને વીપ્ર

શરવશ વીપ્ર હુ [illegible]
મેતો વીપ્ર પ્રસાદે ધરણી ધરિ, મારિ વીપ્ર પ્રસાદે માયા ૫
૯ મેતો લક્ષમી નિમ પ્રસાદે વરી, મેતો વીપ્ર પ્રસાદે [illegible]
કરી ૧૦ જય વીપ્ર પ્રસાદથી આહાવે સદા, ભુચ વીપ્ર પ્રસાદે
લાગે [illegible] ૧૧ આદભુત લીલા આહાકે આદ થકી તેતો વી
આશીરવાદ થકી. ૧૨ [illegible] નિમ [illegible] જપ તપ સાધે. મુજ ન
ત્રના દેવતે મુને આધે. ૧૩ એમ કામ દુરધા વશે [illegible] પર, [illegible]
એ મુને રાખીઓ એણી પેર. ૧૪ નિત્ય શીતલ જલે સ્નાન કરે,
શુચીભુત થઇ માહારૂં ધ્યાન ધરે. ૧૫ જપ તપ કીયા [illegible]
દમે, પંચ અક્ષ-હોમી હુવીશાન જમે. ૧૬ દેવ પીત્રી ત્રીલોક ત્ર-
પત કરે, શાલંગરામ શીલા શીર તુલશી ધરે. ૧૭ તારે ઇંદ્ર પ્ર-
સનતા મન પામે, પ્રથવી પર મેઘનું નીર નામે. ૧૮ થાએ અઉ
શધી અન અપર તેથી પામે ત્રપત ઘણું સંસાર એથી. ૧૯ એમ
અષ્ટી સદા ઉતપન થાએ; કરે વીપ્ર ક્રીયા દુખ વીશવ જાએ.
૨૦ તેણે વીપ્ર વાહાલા મુને પ્રાણ થકી, તેં તો પ્રીછજો વીષ્ણુ
પુરાણ થકી. ૨૧ ઘણું વીપ્ર વાહાલા મુને મન માંહે; જેને જગ-
નેત જગત ત્રપત થાએ ૨૨ ત્રૈલોકના સ્થંભ તે વીપ્ર જાણું કેટલો
ક મહીમા હું મન આણું. ૨૩ નહીં ભીનતા વીપ્રને વિષ્ણું વીખે.
કોઇ જાણતો બ્રુજથે રૂપ રખે, ૨૪ જુગ માંહે જે દવેશ કરી દ્રી-
જનો, તેતો વેરી થાએ બાલા મુજનો. ૨૫ એમ વીશણુ બોલા
જારે વીપ્ર ભણી, તારે સ્તુતી કરેછે કુમાર ઘણી. ૨૬ કરજોડીને
શીશ નમાવી રહ્યા, ગુણ સ્વામી તમારા ન જાએ કહ્યા. ૨૭ મુખ
વાંણી બોલે ગદ ગદ ગીરા, મુની ક્ષોભ પાંમ્યા મન માંહે ખરા.
૨૮ અમે પછમ બુધીઆ વીપ્ર કહાવું, ક્ષણમાં ગુણરાશી મન
લાવું. ૨૯ તમ શેવકને અમે શ્રાપ દીધો, રમાનાથ ક્ષમા કરી
તેજ લીધો. ૩૦ તે માટે માહારાજ અમે આજ માગું કરજોડી
કંપાનાથ પાએ લાગું. ૩૧ અભીલાખ થીઓ ગુણ કીરતી ગાવા,
ગુણ આપજો ચંદ પ્રબંધ થાવા. પુરવછાએ પરીબ્રહ્મ પશાએ
કરી, જશ વરણવું જુગદીશ, અકળ લીલા ઓચરૂં, ચરણે નમાવું
શીશ. ૩૩ એમ સુત બ્રહ્મા તણા, વરશ પચને અનુમાન, ભગ-
તીમાગું ભગત વછલ, ભુવનપતી ભગવાન. ૩૪

કડવાં ૮ વલણ. વલતા બોલ્યા તે નારદ વાણીજી, સાંભળ રા- 8
જા તે ચતુર સુજાણજી, સ્તુતી કરે છે ગત્ય ગીરી વાંણીજી. ૧ ઉચરો
સ્તુતી કરે મુની સનક મનોહર, સારદ સુંદર વાણ. વેદો [illegible]-
રથ પદ, અગોચર ગીત ગત્ય ગીરી વાણ, ૨ સનક સનકાદીક
સ્તવે, જે [illegible] નમે [illegible], [illegible] પુરણાનંદ માધવ, [illegible]-
[illegible] ભાવ ધારે. ૧ જગત [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] જન [illegible]

આજ. ૨૩ પાંડુ સુતની પક્ષ રાખી, છલવછની
મોઝાલ નાંખી; હરી લીધી રૂકમણી. ૨૪ તેણે તુજ
ણુ હુ નમુ નહીં નરપતી, આ ભુપ સઘલા છે સ
હેછ તુજથી અતિ. ૨૫ કુ બીહું નહી તુજ થકી, ત
ભાલાં નચાં. ભુપ જોઈ હીંડે છે નાસતો, કહુ તે તણી
ણી કથી. ૨૬

કડવાં ૩ ાા વલણ ાા એણી પેર કોપે તે મન શીશુપાલજી દેવા માંડી તે પ્રભુજી ને ગાલજી; કપટી કહીને બોલો આલજી. ાારાગ મારૂણી ાા હેલા કૃષ્ણ તું જન મનો કપટી, તુને ચતુરાં,વ- જાડે ચપટી; તારૂં બલીઆપણુ મેંતો જાણું, જેને સાધુએ શબલ વખાણું. ૧ આવો માત પીતાથી તું નાશી, પય પીતાં મારી તે માશી; વન વંદની ધેનુ ચરાવી, ગાઉ દોહીને ચોરે બોલાવી. ૨ કાંધે દુધની કાવડ લીધી, ચોરી છાશ ગોવાલાની પીધી; માથે મુગટ ધરે મોર પીંછ, રાખી તનઆ તે ધરમાં રીંછ. ૩ ગલે મા લ ગુંજાની ધાલી, વનમાલી ઋણું તુને વાલી; તારે અબલાનોરે આશંગ, નોએ પુરૂષ શમાગમ રંગ. ૪ રચી રાશ નારીમાં નાચો, વલી જુવંતીને જઈ જાચો, કાંઇ કામણ મોહનાં જાણે, તેણે ૧વ- ધમાં તુજને વખાણે. ૫ નાઠો કાલ જવનને ત્રાશે, ઉગરો ગએ મુજકુંદ પાશે; તુને વીશરે જે ફરતો વનમાં, હવે મોટપઅણુ ચ- મનમાં. ૬ રાબ છાશા આહેરમાં જમતો, કાંધે લાકડી વનમાં ભ- મતો,તુને તે વાત વીશરિ ભાઇ, હવે મલવા લાગીરે મીઠાઇ. ૭ પેક્ષાં રાખતો ધાબલી કાંધે, થયો બલીયો પીતાંબર બાંધે. મારા અગ બગ વનની વાટે, રોકી જુવંતી જુમનાં ધાટે, ૮ ગીરીવર ગોપ મલીને ઉપાડો, જલમાંથી કાલીનકાડો એવા ગારૂડીકે કે ની હાલા, ઝાલી શરપને પેખવા પાલા. ૯ વલી મારો વછાસુર મલ. કાડાં દંતી દંતોશલ, ખાઇ માખણને ચયો માતો, તેણે હીંડે છે ફુબલ ફુલાતો. ૧૦ મારિ કંશને સબલ કમાણો, મામો મારી થીઓ ર પરાણો, એવો ગરવ ધરે શાને માટે, તુને કોણે બેસાડયોરે પાટે. ૧૧ મોટા રાજા જે દેશ વરીતા, કહા ચક્રવતીને ઝીતા. રાએ ન થવા એ લક્ષ્મી લાધે, બલ પામે વડાઇ નવ વાધે. ૧૨ એવી શોહો ગાલો સંભલોવી, પછે પ્રભુજીએ ભ્રગુટી ચડાવી, રીશે રાતાં થીયાં છે નેણ, કૃષ્ણે સાંભલાં વશમાં વેણ. ૧૩ નાંખું ચક્ર કોપા અવી નાશી, છેદુ મસ્તક થયો નિરાશી, આવું ચૈતન તનથી જે બા-

નું આખ્યાન; જેહેને શુણે શાચીત દુઃખ ટલ, પુ-
નાતીક બલે. ૨ ગંગાદિક તીરથનું સનાન, તે પુન્ય
તાં દાન, પાપી જન તન પાવન થાએ, શદ બોહે
ઉપાએ. ૩ જેમ જાતે પાવકની પાશ; શદ શીત-
નાએ નાશ; જેમ રજની દીનકરથી ૬૭. તેમ પાતીક હરી
વરતા ઉર. ૪ હરી ગુણનો મોહોટો મહીમાએ, ભાગ્યવીના પ્રા-
પ્ત નવ થાએ; તે માટે નીશ્ચે મન કરિ; સાંભલજો ગુણ શ્રી નરહ-
રી. ૫ એક સમે પાંડુ સુત ધરમ, માંડયો રાજસી જગનનું કરમ;
જેને શ્રી કૃષ્ણની કીરપાએ, મારી જરાશંધ મેલાવા રાએ. ૬ તેડી
લાવ્યા પોતાને ઘેર; આદરભાવ દિધો ભલી પેર, વલતું વચન
બોલ્યા શ્રી કૃષ્ણ; પાંડવ તમને કહુંછું પ્રશ્ન. ૭ વેગે કરો રાજ ર-
શોધનું કાજ, શરવે ભુપતી તમે જીત્યા આજ; તેડી પંડીત નરપ-
મંડપ કરો, ઘણો હુત દરવ વાવરો. ૮ ધરમ કેહે ચીંત તમને
નમું, થાય કારજ તે તમને ગમું; શ્રી કરણજીનું જાણું હેત, માંડો
જગન રાજા કેતાં વેત. ૯ તેડાવો દેસો દેશનાં ધિશ, જેને મુગટ
મંડીત મણી શીશ; રાજસભા મલી શબલી શરવ, કોઇ અભી-
માની કોઇને નહિ ગરવ. ૧૦ રાજા જુધીષ્ટર જોડી હાથ, પ્રારથ-
ના કીધિ શરવ સાથ; વેદ વ્યાસ રૂશી તે હતા પાસ, પુછી વાત
ધરિ વીશવાશ ૧૧ કહો તેને પ્રથમ કરૂં અરઘપાદ, ભુપતી કોએ
ન કરે વાત; બાદરાઅણ મુખ બોલ્યા વાણ, પેહેલાં પુજો શારં-
ગપાણ. ૧૨ ધરમે વચન શીરપર ગ્રહ્યું, વાહાલું ને વલી વેદે કહ્યું
વીઘો હરખે મન ફુલારાએ, પ્રભુ પુજાની શામગરી થાએ. ૧૩
કનક પાટ ઢાલા તતકાલ, પ્રેમે પધરાવા શ્રીગોપાલ; કેશર ચંદન
પુષ્પ અનોપ; અગરતણા ઉવેખા ધુપ. ૧૪ કીધ આરતી અગર
કપુર, વાજે વાજીંત્ર દેવ દુંદુભીતુર: બ્રામણ સ્તુતિ ભણે શરવે
શાર, જેએ જેએ શબ્દ વંચે શંશાર. ૧૫ એહેવું દેખી ડાહોલ
દેશ પતિ, થયો મન ક્રોધાતુર અતી; બોલો મંદમતિ ધન ધન
ધરમ, શી બુધીયે માંડું જગનનું કરમ. ૧૬ ધન ધન રાજા એક-
ઠા આંહી મલા, કૃષ્ણ આગલ શહુના ગરવગલા; ધીક જીવું જા-
ણો સંસાર, જેણે પ્રથમ પુજો પીંડાર. ૧૭ જુધીષ્ટરની જોજો ગઇ
મત, રાજા પેહેલો પુજો પશુપત; એવું કહી વલી બોલો પ્રભુ ભ-
ણી, કૃષ્ણ વડાઈ નવ કીજે ઘણી. ૧૮ જાણું છઉં તાહારાં સઘલાં
કરમ, શંભલાવું તેહેનો શહુને મરમ. ૧૯ પુરવ છાઓ.: મરમ શું

...જુગ્રર. ૧૭ રૂદ્રતણી છે મહાશવેલા, મન જટા ધરિરે, તેમાંથી ઉતપાતજ થાશે, નીશ્ચે તે નીરધા રરે. ૧૮ સમજાવી સમજે નહી સુંદરી, ચડ્યું અંગ અભીમાનરે, પછી રૂશીજી પરવશ થઇને, આપું પુત્રનું દાનરે. ૧૯ પુરવછાયો આપ્યું પુત્રનું દાનરે, અદ્લા: મન હરખી ઘણું, શ્રીઆ: પુત્ર બે તે હને; કહ્યું સાંભળ ક્રમ તે તણું ૨૦ જે દહડાના ઓદર અવતરા, બે વજે બે વીર; તે દાહાડાનું મેઘ મહિપર, પુરૂં ન મુકે નીર. ૨૧ નીરમાંથી ભાંભરે, અરધ નીશાએ ધેન; સ્વાન મુખ ઉંચે રૂવે એમ થાએ છે ઉપચેન. ૨૨ ઘણુ ઘણુ ધરણી એક વાએક, પડે માગી ભાંડ; શાઇલવા બોમ ગાજે, ખલભલે બ્રહ્માંડ ૨૩ વૃક્ષ શુ કે કાનફુકે; ઘણુ ઘણુ ધન શુન, રૂધીર વરશે શુપ શરખે, રહ્યાં મા- જન સુન. ૨૪ મધ્ય રાતે વાયસ બોલે, કરે કાગારોલ; પ્રાતુશકાલે શ્વાન બોલે, હોય હાહા કલોલ. ૨૫ અકાલે વરસાદ વરશે, ચડી આકાશ માત; પડે ચક જાવો મથી, એમ થાએ ઉલકા પાત. ૨૬ ઓદર માંહે આવીઆ, લઇ વિષ્ણુ સાથે વેર; એણિપેર અવનિ વિખે થાય આગમથી એણીપેર. ૨૭ દીતા મનમાં મોદ વાધો, પતીએ પુરી આશ; સદા શીવને લોપીઆ તે, કોપીઆ અવીનાશ. ૨૮

કડવા ૧૦ રાગ ધનાશ્રી. દીતી ઝીતી ફુલ પુત્રનું સ્વામી, પામી પ- રમ આનંદ નારી; દાડે દાડે ચડતી કલા કામની, મુખ પુનમનો ચંદ નારી. ૧ નેત્રવીશાલને વાંકી ભમે, કોઇ પરણી ન આવે પા શ નારી; મુખ જુવે તે બીહે મનમાં તેમ પમાડે ત્રાસ નારી. ૨ જોરે ઝળુકે લલાટાનો લાવણ્, દામની કોર કપોલ નારી; અંગ વધ્યો ઉચરંગ ઘણેરો, તન દીસતિ ઝાકઝમ ઝોલ નારી. ૩ ગેહર મનમાં ઘણો ધરે માનની, બોલે ભલભરા બોલ નારી; ત્રણ ભુવ- નમાં કોઇ નવ દેખે પોતાને સમતોલ નારી. ૪ ધરમની વાતમાં દ્વેશ કરે, નહિ ભુંવરજી પરભાવ નારી, જુની પ્રકૃતી ટલી ગઇ કાંમની, નવો થયો છે વિચાર નારી. ૫ શાશરિયામાં સહુને વઢે, રૂઠ લીએ તે ન મલે વાત નારિ; જેમ ઘણો ઘરમાંહે જગાડે, રી- શ કરે દીન રાત નારી. ૬ અદીતીની અણખ કરે, તે ઉપર આ- ણે રોશ નારી; ભુષણ વસ્ત્ર નવાં નવાં જોએ, રાખે નહિ સંતોષ નારી. ૭ સનમુખ કોઇ નીહાલી શકે નહી, તેવું થયું છે સ્વરૂપ નારિ; બોલાવે તે બીહે મનમાં, જાણે હમણાં કરશે કોપ નારી. ૮ ગત્ય ધરે ગજ ગામની કામની, આવે આંગણા બાહાર નારિ, ચરણે ચાલતા ધરણી હાલે; શીર શેશ ન ઝાલે ભાર નારી ૯ એમ કરતાં ખટ માસજ થીઆ, સાતમે સંકટ થાએ નારી; ઓદરમાં ઉતપાતજ માંડો, અતી ઘણું અકલાય નારી. ૧૦ દોહેલા દીન પુરા કરો કામની, રહે રહુ નવ જાએ નારી; માંડ કરી દીન રાતજ કાડે, પણ પુરૂં અન ન ખાએ નારી. ૧૧ જોશી જાણે દા-

ભલાવં, ગરભ પીડા જયા જાય નારી. ૧૨ ---- -
રતા, શંભળાવે રૂશીજન નારી. પંડીત પુરોહિત રક્ષા બ
કરાવે હુવન નારી. ૧૩ એમ કરી દુઃખમાં દીન નીરંગમાં, પુરા
થીઆ દશ માશ નારી. તેવે સમે [illegible] આવ્યા, કીધી વાત
પ્રકાશ નારી ૧૪ [illegible] બહુ દુઃખ [illegible], ઉપતા ઉગ્ર અસુર
નારી; [illegible] ભુવનને [illegible] [illegible] કુર નારિ. ૧૫
પીડશે પુત્ર પ્રજા સઘલીને. આદરશે બહુ પાપ નારી; જે વજેનો
અવતાર થયો છે, સનક રૂચીને શ્રાપ નારી ૧૬ એવું સુણી અબ
લા બે લાગો, ભાગો તે મનનો હરખ નારી; ગરભ વીશ સુત
રાખી રહી છે, [illegible]ંકટ થી શતવરષ નારી: ૧૭ જાણે રખે સુત જ
નમ [illegible] તો, [illegible]થવી પીડા થાએ નારી; મેહની દુઃખ મનમાં
જાણી, પ્રસવે નહીં જુગ માંહે નારી. ૧૮ સુંદરી સંકટ ભો-
ગવે [illegible], તે વાત જાણી ત્રીપુરારનારી, વેશ ધરી [illegible] કરો,
શંક [illegible] નારી. ૧૯ [illegible] લાગી ચતુરાં પરી ભરમને,
[illegible] [illegible] [illegible] નારી. ગરભ હવે પ્રસવ સતી શીઘ્રણી, વ
ર [illegible] તે જાણે નારી. ૨૦ [illegible] તણા એ વેરી થાશે, જીતશે
બાહુ [illegible] નારી; [illegible] [illegible] પેર પુત્ર [illegible], અવતરશે એક ભગત
નારી. [illegible] કહી તત્કાલ [illegible] ઉચ્ચાચર [illegible]; નારી મા
[illegible] [illegible] [illegible] સારી [illegible] નારી. ૨૨ દીતીએ
પછે [illegible], [illegible] બહુ બાલ નારી; રૂપ ભયંકર ઉગ્રમાં
હાં [illegible] [illegible] [illegible] નારી. ૨૩ [illegible] નીશાનને ડું-
હુલી, [illegible] નીર [illegible] નારી [illegible] બારણે [illegible] બંદિ જ-
ન. [illegible] [illegible] નારી. ૨૪ દીસતી [illegible] હાથા, પુત્ર
નીહાલે [illegible] નારિ, [illegible] કરી બોલાવે બેન, આહા બલીઆ
વીખ્યાત નારિ હરખ ધરી લાડ લડાવે, [illegible] જીવની પેર ના-
રી [illegible] ઉચ્છાં [illegible] કુંવર, મોકલે નહી પરઘેર નારી. ૨૬
એમ કરતાં એક [illegible] પુત્ર રહ્યા વશ બાત નારી; પછે આંગણા
બાહાર ફરે, ને આહા બલીઆ વીખ્યાત નારી. ૨૭
પુરવછાંયો. આહા બલીઆ વીખ્યાતરે, બાલક બે ઉતપન
[illegible] [illegible] માને નહી, તેણે અધરમી અસુર કહ્યા. ૨૮ હિ-
તિ [illegible] અવતરા, તેણે [illegible] દઈત, અચ્યુત શું અણચીંત
પણું; નહી [illegible]પર પ્રીત. ૨૯
ઉથલો નહી પ્રભુપર પ્રીતરે. નારદમુની વાણી વદ
બલીઆ બાંધવ ઉપના; તે વાત કહું ધરજો રૂદે. ૩૦ કડવાં. ૧
વલણ. વલી વલી બોલા તે નારદ વાણીજી, સાંભલ રાજા તે ચ
તુર સુજાણજી; દાનવ પ્રગટા તે માહાં જો રાણજી. ૧ ઉથલો જો
રાવર જુગ માંહે પ્રગટા, કરે અસુર ઉનમાદ; બલીઆ બાંધવ
થીઆ, સુર સાથ કીધો વાદ. ૨

ત્રિગુણ. તીત ત્રીગુણાકારરે, ૩ નિરંજન ભવ ત્રાસ ભં- જન, દુષ્ટ ગંજન દઇવરે, ભગત વછલ પદ અવીચલ, કુશલ કરૂ- ણા દેવરે. ૪ સતક સાયક વીશ્વનાયક અકલ વાયક વેદરે, ગુણ સ્તવે મુખ ચારથી, બ્રહ્મા ન જાણે ભેદરે. ૫ ગરૂડગામી જગત સ્વામી, અલખનામી આદરે, ત્રૈલોક વાશી રૂપરાશી, પ્રકાશી જ્ય સ્વાદરે. ૬ વરણ મેઘલ શ્યામ સુંદર, પીત પટ પરીધાનરે, કંઠ કૌસ્તુભ ઝલહલે, રવી કોટ સુરજ સમાનરે. ૭ રત્ન સ્ફાટીક જ- ડીત ..., મુગટ કુંડલા કાનરે, વદન કોટી મદન શોભા, ધરણ શ્રી ભગવાનરે. ૮ ચતુરભુજ ગજ શુંઢ સરખા, દીશે શોભીત શ્રી કારરે, બેરખા મણી કનક વેલીઆ, ચુનીના ઝલકારરે. ૯ ઉર વિ- શ્ર શ્રી વછ લંછન કમળ નામ મોરાર રે; મધ્ય ધમકે ગોફિણ, નેપુર ચરણ જયકારરે. ૧૦ કરણ કમલ સંગ કેશવ, લલીત લીલા વીલાશરે, નીગમ અગોચર ગુણ ગોવીંદ, જગતના તમે ઇશરે. ૧૧ તમે માતા તમે પીતા, માહા વર તમે ભગની ભ્રાતરે. તમે કુલ ગોત્રજ ગુરૂ, શરવ શતમે શાક્ષાતરે. ૧૨ તમ થકી બ્રહ્મા એકાદશ રૂદ્રને રૂશી જનરે; સ્વરગ મૃત્યુ પાતાલ પણ, તમ થકી થીઆ ઉતપનરે. ૧૩ તમ થકી આ વીશ્વ બાધું, ભુવન ચઇદ પરીયકરે; વરણ બાવન વીસ્તરા, અધીકો નથી કોઇ અંકરે. ૧૪ વરણ ત્રેપ- નમો તમે, બાવનથી જે બારરે; પચાશને બે પરવરા, તે તમો આ- ધારરે. ૧૫ પામશે જે પ્રભુ તમને, વામશે દુખ દેહરે; આભથી અભી ન જાશે મુલ મારગ એહયે. ૧૬ તેજ માટે નાથજી, અમે માગું નીરધારરે; ચરણ શરણે રહું સદા આપો એવો અંગીકાર- રે. ૧૭ અમે તમથી ઉપના, આ જગત ભેલાં જતરે; અજાણે અપરાધ કીધો, ભુલ પડી ભગવંતરે. ૧૮ પારશ્વદને અમે પાડી- આ, શ્રાપ દીધો શીશરે; હવે તેનું જે કહો તે, કીજીએ જુગદી- શરે. ૧૯ ઇછાએ શ્રષ્ટી રચો, જુઠા કરો કાંઇ ભાતરે; શ્રીને સુઝે નહી, વિષ્ણુ તમારિ વાતરે. ૨૦ શુરા શુર સરજી તમો, જુગતે તે કહાવો જુધરે; જગદીશ કીધી જુજવી, જોતાં તે બેહુની બુધરે. ૨૧ અમને રૂશા કીધા તમે, જપ તપ કરવા કાજરે; અધીકાર આ પો અતી ઘણો, મુલ થકી માહારાજરે. ૨૨ વાયક શીધી અટલ આપી, તે તમે નીરવાણરે; વીપ્ર વાઅક નવ ફરે, તમ પ્રતાપે પ્ર- માંણરે. ૨૩ શરાપ આશીરવાદ કેરા, વીપ્ર બોલે વેણરે; જે ઉપર ઇછા તમારી, જેવી પંકજનેણરે. ૨૪ એવાં વાએક વીપ્રના, તે સાં- ભલાં શ્રીનાથરે; રૂશી પ્રતે બોલીઆ મનમાં થયા રલીઆતરે. ૨૫ માહારાજ માગું તમ કને, કરૂણા કરો મન માંહેરે; જય વીજયનો કરો અનુગ્રહ, જે શીઘ્ર આવે ઠામરે. ૨૬ વલતા તે વાડવ બોલી- આ, તમે સાંભલો શ્રીપતરે; ભગતિ ભાવે અહીં આવે, સાત જ-

બોલીઆ, મસ્તક નામી ચરણુરે; વેર ભાવે એમ ભજ:
આપ્યું શરણુરે. ૨૯ પુરવ જાણો [illegible] થઇ [illegible] શરણ, એમ
વશાવશું જય વેરરે; એમ [illegible] અવતાર લીધા [illegible]શીને વેરરે.
૩૦ હવે તેની [illegible] કથા તે સાંભળો [illegible] જન્મ
થયા, [illegible] તણું ઉતપત્ય [illegible]

કડવાં ૭ વલણ. [illegible] તે મુની વર [illegible]
હ રાજા તે પ્રભુજીની ગત્યજી, દેવે કીધા તે દેત્ય ઉતપત્યજી [illegible]
ઉથલો. હધવે કીધો દધત ઉતપત્ય, જુધ કરવાને કાજ; [illegible]
અવતાર લેવા, મન ધરૂ માહારાજ. ૨ કશ્યપને ઘેર કુંવર પ્રગટયા,
દિતી સુત દુરબુધ, શમે વનાની સંતની, શુર સાથ કીધું જુધ. ૩

રાગ ચોપાઇ. એક સમે રૂશી કસ્યપ પોતે, તે તો બ્રહ્માના પુત્રરે, જેને ઇંદ્ર રવિ સુત મારૂત, મોટું ધણું ધર સુત્રરે. ૧ ધરમ કરમ પાલે પરીપુરણ, ચુકે નહી કોઇ કાલરે, શીશ જટા પંચ કેશવ ધારી, પ્રજા તણા પ્રતીપાલરે. ૨ ધરમધોરંધર દેવ દયાનીજ, જ્ઞાનપણે ગંભીરરે, સ્નાન સંધ્યા ખટ કરમ ઉપાશી ધ્યાન ધરે મન ધીરરે. ૩ અંગ સદાશુ ભુત રહે. સત્ય વાકય પ રમ પવીત્રરે; પ્રેમેશું પુરણ બ્રહ્મને પરણુવે, વરણવેવેદ ચરીત્રરે. ૪ વેદ પુજનને જગન જે જેતગ, મંત્ર ભણે સ્તુતી શ્તોત્રરે; પાવક કુંડ પ્રદિપ્ત કરીને, હોમે અગ્ની હોત્રરે, ૫ દવાદશ નાર તેના ઘરમાંહે, કામની માહા કુલવંતરે; એકથી ઉપજે દુષ્ટને દુસ્તર, એકથી ઉપજે શુધરે, ૬ તે થકી અષ્ટી શુરાસુર ઉપની, નીપના રૂપ રૂપ અનંતરે, ૭ રાક્ષસ જક્ષ પીશાચ પનંગ. વાઘ વારાહને વઇતાલરે ;. મેઘ મારૂતને ભયંકર, ચેટકને ચાંડાલ રે. ૮ દવાદશ કામની કશ્યપ કેરી જોગ માયાનુ જુથરે, એકથી ઉપજે દુષ્ટને દુસ્તર; એકથી ઉપજે શુધરે. ૯ તે માટે કહું સાંભળ રાજા, વિસ્તારીને વાતરે, એક સમે રૂશી કશ્યપ પોતે, શાંઝ સમે વીખ્યાતરે. ૧૦ પાવડીએ ચડી દવાર પધાર્યા, મરજન કરવા કાજરે, દીતીએ તીહાં સ્વામી નિહાલ્યા; આવી માગુ હાહારાજરે. ૧૧ પુત્રનું દાન આપો મુને સ્વામી, ઇછા ઉપની આજરે તે માટે તમને આવેલા, કહું છઉં લોપી લાજરે. ૧૨ એહેવું સુણીને કશ્યપ બોલ્યા, સાંભળ નિરલજ નારરે; શમે વના નવ આ ગીએ મુખે, મનમાં વાત વીચારરે. ૧૩ સમે સંઝા પણ થાવા આવ્યો, અગ્નીહોત્રમાં દેવો છે હોમરે, થાય અસુર જો આથમે સુરજ, આવજે ઉગમતે સોમરે. ૧૪ એવું સુણીને સુંદરી બોલી, સાંભળો સ્વામી વાતરે, પ્રાણ પાક હકીકત કીધાવણ; નાથ ન પડે રાતરે. ૧૫ તે સાંભલી મુની કશ્યપ બોલ્યા, તું કામની કલાનુ મુલરે, શા માટે ઉપજાવ સુંદરી, પેટ • વરોલીને શુલરે, ૧૬ ઉપ-

રાગ સારંગ કશ્યપને ઘેર અવતરા તે કરૂર રૂપે કુમારરે, બલવંત બહુ ૧ હીરણાક્ષ અને હીરણકશ્યપ, નામ પાડાં નીરધારરે. બલવંત બહુ. ૨ આવી ક્રીડે આગણે, વરક્ષ એકને અનુમાનરે બલ. સાહી લીએ ગગનમાંથી, શુરજી સહીત વેમાનરે. બલ. ૩ ઉડી વલગે આભને, તારાને પમાંડે ત્રાશરે. બલ. ચંદ્રમાને કર ધરે, ને ફરે ઉચા આકાશરે. બલ. ૪ રીખતા દીગપાલ ડોલે, પાડ પરવત શ્રંગરે. બલ. ભોમ ઉપર ભાર લાગે, ખલભલે નવ ખંડરે. બલ. ૫ બાલપણામાં બલ એવું, જે મહી મેલે માણરે. બલ. તેવા દાનવથી આ પ્રોઢા, થરથરે બ્રમાંડરે. બલ ૬ પાતાલ માંહે પરવરે, દાનવ વધારે દવેશરે. બલ. પુંછ તાણે પનંગનું, સુતો જગાડે શેશરે. બલ. ૭ વરૂણ શું વઢવામાં. ઉડાડે જલ અઘોરરરે. બલ. નીર કેરા નાથ પાશે, અસુર માગે ભોગરે. બલ. ૮ અમર સાથે આથડેને કરે શબલો ક્રોધરે. બલ. જગનમાંહે ભાગ માગે, શીખવે પ્રબોધરે, બલ. ૯ કરે અદાવત ઇંદ્રની સાથે, સુરશું રાખે વેરરે, બલ. ચૌદ ભુવનમાં ગદા ગ્રહ ને, ફેરવે ચારે મેરરે. બલ. ૧૦ કોપવાન કુબેરશું થઇને, રત્ન માગે રોકરે. બલ વાજ આણ્યું વીશ્વ બાધું, ત્રાહે ત્રાહે ત્રૈલોકરે. બલ. ૧૧ દીગપાલ કેરા ગજ કેરા, જઇ દંત તાણે શાઅરે. સલ. શુંઢ શાહીને ફેરવે, વારી ન શકે કોઅરે. બલ. ૧૨ કરે ક્રીડા સીંધુ માહે, રમે લાતો લાતરે, બલ. શાત શાગર ભેલાવે ભેગા, ઉલલે ઉતપાતરે બલ. ૧૩ રૂશી સાથે રાડ રાખે, દુરમતી માંહા દુશ્ટરે. બલ. વાધીઆ બ્રમાંડ સુધી, થીઆ પ્રૌઢ પુશટરે, બલ. ૧૪ અચલ મોટા કરે ઉંચા, ચાલવે શો ખુંણરે. બલ. આકાશ ચાટે જીભશું, જેમ વૃક્ષને વલગે ઉંટરે. બલ. ૧૫ ભય ધરે નહી મન વીખે, અલવે વખાંણે આપરે. બલ. પુંનનો મારગ પરહરીને પંડે આચરે પાપરે બલ. ૧૬ નારદ મુની સંધ્યા કરે, એક સમે ગંગા તીરરે, બલ. દઇત હીરણ્યકશ્યપ તીહાં, ઉભો રહો છે વીરરે. બલ. ૧૭ નીર નાંખે છે રૂશી શામું, હશે મુખથી મંદરે. બલ. તારે નારદ બોલીઆ, તુને મારશે ગોવીંદરે. બલ. ૧૮ પછે દાનવ કહે રૂશીજી, કોણ છે એ ભુપરે. બલ. એને મારૂં કાં હું મરૂં તે દાખવાની રૂપરે. બલ. ૧૯ તારે નારદ બોલીઆ, એ છે દેવનો દેવરે. બલ, પીડા કરીશ જો અમરને, તો આવી મલે તતખેવરે. બલ. ૨૦ ત્રણ ભુવનનો ભુપ કહાવે, સરવનો સ્વામીનરે. બલ. શુરા બ્રહ્માંડ માંહે, એ જેવો નહી અન્યરે. બલ. ૨૧ એવું શુણીને કોપીઓ, દઇત થયો ક્રેધા ક્રાંતરે. બલી. ૨૨

પુરવછાઓ. હું કરૂં કલપાંતરે, દૈત મન ક્રોધે ભરો તે તણો વીસતારરે, શ્રી વારાહ પુરાણે વીશ્તરે. ૨૩ વલી તેની છે કથા. શ્રી ભાગવતમોઝાર. સંક્ષેપ માત્રે કહી વ્યાસે, પરીક્ષતને સાર. ૨૪ શાએ સાંભલ સત્યવાદી તે તણું આખ્યાન, હીરણાક્ષ મલ માર-

વા વારાહ થયા ભગવાંન. ૨૫ કડવાં ૧૨ વલણ વળી વળી બોલા તે મુનીવર શુધજી, મનમાં કોપીઓ તે માહા દુરબુધજી. ૧

ઉથલો જોધ જોવા ચાલો દાનવ, દેવને દેવાડંડ, કાંહાં મુજને મલે માધવ, બોલું તે ખડો ખંડ. ૨

રાગ વેરાડી. હીરણાકશ હઠે ભરાણોરે, બીજો કોણ છે મુજ શમાણોરે, કોણ દેવનો દેવ કહાવેરે, દઈત મારવા હામ ધરાવેરે. ૧ એને બોલી કાહાડું ક્ષણું માંહેરે, જઈ જીતું રેહેલો હોએ અજ્યાહેરે. જાએ નાહાંશી તો જીવતો ઝાલુરે, લાવી કાલાગ્રહમાં ઘાલુંરે. ૨ એમ કહી મુછે કર ઘાલ્યોરે, ચૌદ લોકમાં બોલતો ચાલ્યોરે, જઇ ઇંદ્રપુરિમાં પેઠોરે. દઇત હીંડે ઘેર ઘેર જોતોરે. ૩ કોઇ માધવ મુજને દેખાડોરે, પુરૂશોતમ દ્રષ્ટે પાડોરે, એશુ ખડગ વીહાએ ખેલુરે, દ્રષ્ટે દેખુંતો જાતો ન મેલુંરે. ૪ અમે સાંભલો અમરની મેરરે રાખે દાનવ સાથે વેરરે. કરે દેવ તમારી સારરે, તેને બોલી કાઢું નીરધારરે. ૫ એતો અત્યુ અસુરનું આણુંરે, તેની ત્રેવડ કરવી ટાંણુરે; જેને મુનીજન સર્વે સંભારેરે તેનું મુખ જોવું છે માહારેરે. ૬ કાહાવે અમર તણો એ સ્વામીરે, બહુ વેશ ધરે બહુ નામીરે. તમે દેખાડો એનું ઠેકાણુંરે, નહીતર અંત તમારો આણુંરે, ૭ વલતા બોલા તે સરવે સુરરે, તુંતો કાંઈ નવ જાણે અશુરરે; એતો અખીલ જગતના વાશીરે, તુંતો જોની સઘળે તપાસીરે. ૮ એતો કોય થકી નવ છેટેરે, પણ બોલાવના નવ ભેટેરે. ઘર મુકી વનમાં જાએરે, તેને સનમુખ દરશન થાએરે. ૯ મોટા શતગુરૂ શીર થાપેરે, તે પણ એનું પાસ ન આપેરે, જે કોઇ નીશદીન શમરણ રાખેરે, તેને રૂપ રમાવર દાખેરે. ૧૦ તુને વેરભાવે લાગો લક્ષરે, તોએ પ્રભુ સાથે પ્રત્યક્ષરે એહેની વાત બ્રહ્મા જાણેરે, મુખથી ચાર વેદ વખાણેરે. ૧૧ તુંતો બ્રહ્માને પુછની ભ્રાંતરે, જે જાણેછે એની વાતરે; એવું સાંભળી બ્રહ્મા પાસેરે, દૈત આવો છે એક સ્વાશેરે. ૧૨ આવિ ઉભો તે શીશ નમાવીરે, બ્રહ્મા પુછે છે પ્રેમ જણાવીરે. કેહે પુત્ર આવો છે કેમરે, કાંઇ માંડોછે ઉનમાદરે. ૧૩ બોલા દઈત તે જોડી હાંથરે; મારી વીનતી સાંભલો નાથરે. મુની નારદ મુને કહ્યુંરે, તેતો વચન રૂદેમાં ગ્રહ્યુંરે. ૧૪ તુને મારશે માધવરાયરે, જેને મોટો ઘણો મહીમાએરે, જેને મધુકેટભ બને મારારે, મોટા બલવંત એથી હારારે. ૧૫ તેને જાણો તમો આરાજરે, જેને દેખાડી દાની આજરે, કરી જુધને એને ગાલુંરે, દૈત સઘલાનું દુઃખ ટાલુંરે. ૧૬ એવું સાંભળી બ્રહ્મા બોલેરે, કોઇ પુરૂષ નહિ એને તોલેરે. એતો આદ પુરૂષ અવીનાશીરે; એની જોત જગતમાં પ્રકાશીરે. ૧૭ એતો કોઇથી મારો નવ મરેરે, સહુ દેવ દાનવ એને સમરરે. એને બોલીએ જો જુગ બાધેરે. તો એ દૈત ભાવે નવ લાધેરે. ૧૮ ઘણા દિવસ લગે તપ સાંધેરે, એક ચીત કરીને આરા ધેરે. એને ચરણે તે તન મન અરપેરે, હરી ચરણને

સરવે સંપરથેરે. ૧૯ તેને મલે મધુસુદન પોતેરે. મન હુકારતાં પણ ઓતેરે ત્યે નામધરેકાંઇ નવ જાણુરે; બોલ્યા અહંકારે આપ વખાણુંરે. ૨૦ અલયે પાપ કરો અણુ લેખેરે. તે પણ દેત અંતરીક્ષથી દેખેરે. તેણું તમ ઉપર નીરધારરે. મન કોપ કરે કીરતારરે. ૨૧ શુર સઘલા મેલી અભીમાનરે. ભાવે ભગતી કરે ભગવાનરે, ગુણુ ગોવીંદના નિત્યે ગાઓરે, તેને શ્રીહરી થાશે સાહેરે. ૨૨ તમે ગુણ જો ગોવીંદના ગાઓરે, ક્ષણુમાં શુર સરખા થાઓરે. એને સુર અસુર બે સરખારે, જેમ સવલે તે વરશે વરખારે. ૨૩ તમો દુખ દીઆછો સુરની દેહરે. તારે સ્તુતિ કર પ્રભુજીની તેહરે, સ્તુતિ સાંભલી શ્રી વર રીઝેરે, શુણી ગોવીંદ તમપર ખીજેરે. ૨૪ તેણે શ્રીહરી તમને સંઘારેરે. દેવ પોતાના કરીને ઉગારેરે, તમે દઇત પોતાને પાપેરે, વલી વેર કરોછો આપેરે. ૨૫ તમે શેઝે કરોછો ક્રીડારે, તેમાં પ્રથવિ પામે પીડારે; તેણે તમને વિષ્ણુ વીડારેરે, તેમાં કોણુ પ્રભુજીને વારેરે. ૨૬ તમને શર જાડા શ્રી નાથેરે, વલી વેર કરોછો તમે હાથેરે; વેર વિષ્ણુ સાથે જોર કરશોરે, એહેના મારા તે નિસ્ચે મરશોરે. ૨૭ એવું સાંભળી દાનવ હું કેરે, એના સમજો મારાવણુ મુકેરે, એણે પક્ષ જો દેવની રાખીરે; અમે જુધ કરવા અભીલાખીરે. ૨૮ એથી નહી બીજીએ નીરવાણુરે, પાડું પ્રથવીમાં ભંગાણુરે; એતો કાહાવે પ્રથ્વીના પતિરે, વઢ અમ સાથે અમરની વતીરે. ૨૯ બાંધી પ્રથ્વીને જલમાં ઝબોલુંરે, વિષ્ણુ સંઘાતે નીશચે બોલુંરે; એમ કહીને અસુર પાછો વલીઓરે, આવો અવની ઉપર અતી બલીઓરે. ૩૦ અવની ચરણુ બલે કરી ચાંપીરે, બાંધી વીધ તે થર થર કાંપીરે; નવખંડ ધરા તતકાલરે, શેશ સહીત ચાલી રશાતાલરે. ૩૧ તારે સુરપતી જોડી હાથરે, સહુ સંભારે વૈકુંઠનાથરે. ૩૨ પુરવ છાઓ. પ્રથવી ચાંપી ચરણેશું, ડોલા દશ દીગપાલ; સુર બ્રહ્માદીક સ્તુતિ કરે, શમરે દેવ દયાલ. ૩૩ વારાહ કરો વૈકુંઠપતી, કમલનાથ કૃપાલ. સુરસાગક જગત નાયક, ત્રણ ભુવન પ્રતીપાલ. ૩૪ કડવાં. ૧૩ વલણ. વલતા બોલા તે નારદ સારજી, સાંભલ રાજા તે ધરમ કુમારજી; સ્તુતી કરેછે ઇંદ્ર અપારજી. ૧ ઉથલો.

સાંભલ રાજા વચન પાવન, સ્તુતી કરે છે ઇંદ્ર તે સુણીને શીઘ્ર પ્રગટા, વારાહરૂપ ઉપેંદ્ર ૨ રાગ રામગ્રી. ભણે ઇંદ્ર સુનીંદ્ર ઉપેંદ્ર નમો, કરૂણાવર શ્રી હરીચંદ નમો; શચ્ચીદાનંદ શ્રી અવીનાશી નમો, કમલાવર વૈકુંઠવાશી નમો. ૧ પુરૂષોત્તમ પંકજ નેત્ર નમો, પરી પુરણ બ્રહ્મ પવિત્ર નમો; રવી કોટ કલાધર રૂપ નમો, ભગવાન સુરાસુર ભુપ નમો. ૨ પરમેશ્વર પંનગ શાહી નમો, શચરાચર સંપત દાઇ નમો; શીર ચરણ કરાં ભુજ શેસ નમો, પરીધાન પીતાંબર વસ નમો. ૩ કિરિટાદીક લંકૃત ધારી નમો, મધુસુદન દેવ મોરારી નમો, શંખ ચક્ર ગદા ભુજ પાણી

નમો, ખગવાહન પુરૂષ પુરાણી નમો. ૪ ત્રટ નીરખા પાવન ચરણ નમો, જય માધવ મંગલ કરણ નમો, સુરવાલ્હ સુંદર શ્યામ નમો, જનદાયક દુરલભ ધાંમ નમો. ૫ નભવાયુ હુતાશ પ્રકાશ નમો, પ્રથવી જલ જંતુ નીવાસ નમો, ગુણવંત અચીંત્ય અનંત નમો, ભયભંજન શ્રી ભગવંત નમો. ૬ નીરાકાર નીરંજન દેવ નમો, શીવ શંકર શાયક શૈવનમો; શરણાંગત વછલનાથનમો, નીજભગત તણા શદા તનમો. ૭ ભુવનેસ્વર ભુધર વીર નમો. શુભ ધરમ ધોરંધર ધીર નમો, દ્વીજ પાલક દીન દયાલ નમો, જગદીસ જગત કૃપાલ નમો. ૮ બહુ વેશ માહા બલવંત નમો, રૂશીકેશ મહેશ મચંત નમો, કરો વારાહ દયાનીધ વેગ કરી, સુણતાં પ્રગટા તતખેવ હરી. ૯

પુરવછાઓ. શુણતાં પ્રગટ થયા હરી, શુરકારણ તતકાલ; વારાહ રૂપ ધરૂ પ્રભુજી, જે ત્રણભુવન પ્રતીપાલ ૧૦ રશાતાલ જાતી ધરિ, દાઢાગ્રે પર ધરણ. વીધ્ધ તણી વારે ચડા, સ્વામી અશરણા શરણ. ૧૧ દાનવ સાથે જુધ રચું, લીધો વારાહ વેશ; પ્રભુજીએ પ્રથવી ધરી, જલમાં કરો પ્રવેશ. ૧૨ હવે તેની કહું કથા, તે સાંભલા રાજંન, વ્યાસ સુત સુખદેવ કેરાં, શુણે સત્ય વચંન, ૧૩ હરી હિરણાક્ષ વઢે, તે થયું દારૂણ જુધ. દિગપાલ દશ ખલભલા, ને શેશ ભુલો શુધ. ૧૪ સાત સાગર ભેલા ભલા, પડા પરવત શ્રંગ; ખલભલે બ્રહ્માંડ બાધું, અસુર કેરે અંગ. ૧૫

ઉથલો અસુર કેરે અંગરે, બ્રહ્માંડ બાધું થરથરે; ક્રોડ રૂપેથી આહરી, તે સાથ સબલું જુધરે. ૧૬

કડવું ૧૪ રાગ સીંધુડો. માંડુ જુધ તે દુસ્તર દારૂણ હો, જેમ વડવા નલ કંપ વારૂણ હો. વિધ્ધ ઠેલે વાહારા બલ સાથ રહો. નિરખી નર થીઆ બહુ કાઅરહો. ૧ કર ગદા પરસ્પર ધારિ હો, તન પ્રહાર પછડે ભારી હો, આયુધશું આયુધ ઉલાલે હો, ધુમર દઇને ધા શંભાલે હો ૨ આયુધશું આયુધ છેદા હો. નાખતાં અંગે નવ ભેદહો. વલગીને વીર વછુટે હો, ખેલતા તે ક્રોધ નવ ખુટે હો. ૩ નાખી બાથને જુગતે ઝાલે હો, કોપીને કંઠે કર ઘાલે હો, રણમાંહે પરસ્પર રોલે હો, જલ માંહે પડા જલ ડોલે હો, ૪ શત પંચ શંવછર પૂરા હો, જલ માંહે પડા બહુ શુરા હો, ઢીચણીઆં કોણી હો. નર દીએ છે અન્યો અન્ય ઓણી હો. ૫ વડતા પૃથ્વી ઉપર આવા હો, ઇંદ્રાદીકને અકલાવે હો, મધલા પ્રચંડા વાજે હો; નવખંડ ગગનમાં ગાજે હો. ૬ ધ્રૂમકારે ધરણી ધ્રૂજે હો, માહા દૈત દેવશું ઝુઝે હો, જુગદીશ કરે જલક્રીડા હો, પ્રથવીમા પ્રગટી પીડાહો ૭ મનમાંહે માહારાજ વીચારેહો. જુધ્ધ કરતાં દાનવ હારે હો, વલતું હરી વદન વીકાશું હો. તન તીક્ષણ તેજ પ્રકાશુ હો. ૮ મુખ દાઢ કરાલ વધારી હો, રૂતા મન માંહે મોરારી હો, ૯ દઇ દોટ પ્રબલને પાડે હો, જઈ

દાનવ પ્રૌઢ પછાડે હો. હીરણ્યાકંશનું શીશ હાથે હો, મહી છેદ્યું તે કમલા નાથે હો, અંત્રીક્ષથી શુર નર નીરખે હો, મન માંહે રહ્યા છે હરખી હો. ૧૦ મુખ જયજય શબ્દ સુણાવે હો, બહુ પુશ્પની વૃષ્ટી કરાવે હો. ૧૧ પુરવછાઓ. પુશ્પવ્રષ્ટી સુરીનર કરે, દેખી દાનવ નાશ, ઈંદ્રાદીક મુખ ઓચરે, જય જય જગન્નીવાશ. ૧૨ ઉથલો જય જય જગનીવાસરે, ઇંદ્રાદીક એણી પેર સ્તવે, રાજા સાંભલ વાતરે, શુક પરીક્ષત પ્રીછવે ૧૩ શુત શુણાવે વીપ્રને, નીમીષારણ્યમાં તેહ, હીરણ્યાકંશ મારા પછ, નીમીત નિપનું જેહ. ૧૪ કડવાં ૧૫ વલણ. વલતા બોલા તે શ્રી રૂશીરાએજી, શાંભલ રાજા તે કહું મહીમાએજી; જેહનો જુગમાં તે સહુ જશ ગાએજી. ૧ ઉથલો. સાંભળ રાજા કહું મહીમા, હીરણ્યાકંશને મારીઓ, તે શુણી હીરણ્યાકશ્યપ ભ્રાત; ક્રોધાતુર થયો. ૨ તેણે તપ અતી ઉગ્ર કીધું, દુખ દીધું દેવને, તે કારણ નરસીંહ પ્રગટા, શુણાવું તે અવેવરે. ૩ રાગ દોડી હીરણ્યાકશ્ય મારો માહારાજે, મલ માહા બલ વીર. દાનવ હીરણ્યકસ્યપનો નાનેરો બાંધવ, કશ્યપનો કુમાર દાનવ. તે તણા પુત્ર કલત્ર સહોદર, સરવ કરે કલપાંત. દાનવ. ગ્નાન પ્રબોધ કહી સમજાવે, કંઈક દીધાં દ્રષ્ટાંત. દાનવ. ૨ પછે હીરણ્ય-કશ્યપ હોકારો, કીધો મનમાં ક્રોધ, દાનવ. દેશ દેશથી દઇત તેડાવા. જુથ મલાં બહુ જોધ દાનવ. ૩ પુરી સભામાં પરિઆણ કરૂં, થયા એકઠા ભુપ સમસ્ત. દાનવ. દંત ધસે કર પ્રસ્ટ ડશે, હેડા પછાડે હસ્ત. દાનવ કોણ એવો મહવંત માં આવી, જે વારાહ વેશ વીશાલ. દાનવ. જેણે હણ્યો મુજ ભ્રાત લધુને. હું નીશચે આણું તેનો કાલ. દાનવ. ૫ વલતો વીચાર કીધો મનમાંહે, ઇંદ્ર તણો ઉપગાર. દાનવ. વૈકુંઠ નાથે હણ્યો મુજ બાંધવ નીશચે તે નીરધાર. દાનવ ૬ તે માટે હવે નીશચે માહારે દેવને દેવો દંડ. દાનવ. જોર કરે તો જીવથી મારૂં, બોલું ખંડો ખંડ. દાનવ. ૭ શત્રુ માહારાને શોધી કાઢું, જેણે વીડારો વીર. દાનવ. ભ્રાતનું વેર વાળું જુગમાંહે, તાહાર પછે પીઉ નીર. દાનવ. ૮ એમ વિચાર કીધો મન માંહે, ધરમનો કીજે દવેશ. દાનવ. તો શેજે શત્રુ ક્ષય પાંમશે, પુન પ્રભુનો અંશ. દાનવ. ૯ ધરમ ધરાપર જાણીએ જુગમાં, માંહે વીશણુનું મુલ. દાનવ. ધરમ લોપે ધરણીપર નાશે, દઇતનું જાશે શુલ. દાનવ. ૧૦ એમ કહીને આગના આપી, દોડાવા દઇત અપાર. દાનવ. પુણ્યનો મારગ પાલટી નાંખી, દેવ કીધો સંધાર. દાનવ. ૧૧ ભુપની ઇછા ઉપની જાણી, ચાલીઆ ચારે મેર. દાનવ. મેદની માંહે કુલાહલ માંડું, કીધું હલાહલ વેર. દાનવ. ૧૨ વેદની ધુન સુણ તીહાં સામટા, ધુમ કરીને ધાએ, દાનવ. વાડવને શીર વેદના પાડે, ખડગ ઉધાડે જાએ. દાનવ. ૧૩ જગનશાલા મઠશાલા સઘલી, પાડી કીધા પડથાર. દાનવ કુંડ સરોવર દેવના દેવલ,

ટાલી નાંખા તેણીવાર. દાનવ. ૧૪ સાધ સમાગમ સાર મુકાવે, ગાં-
ધર્વને દીએ ગાલ. દાનવ. ગીત કથા કરી વાજતા હોય, તીહાં
આવી માંડે આડ. દાનવ. ૧૫ લેવા ન દીએ મુખ મેહની માંહે,
નારાયણનું નામ. દાનવ. ૧૬ સંધ્યા સ્નાન કરી ન શકે દ્વીજ,
કરવા ન દીએ કરમ. દાનવ. બ્રામણને શીરૂ ભય ઉપજાવે. ધશી
નાંખે ધરમ. દાનવ. ૧૭ ભગતિનો મારગ ભુતલમાંથી, ટાલી નાં-
ખે તતખેવ. દાનવ. હીરણકશ્યપ પછે સ્વરગે જઇને, જીતા સરવે
દેવ. દાનવ. ૧૮ ઇંદ્ર પોતાનું આસન છાંડી, નાઠા દેખી દુરબુધ.
દાનવ. પરવતમાં જઈ દેવતા પેઠા, આવતો જોઇ અશુધ. દાનવ.
૧૯ પછે તાંહાંથી દૈત ઉતાવલો, જઇ પોતો વઇકુંઠ દાનવ. બીહુથી
સાથે જોમ ધરીને, જુધ્ધ કરવા ઉતકંઠ. દાનવ. ૨૦ વલતા વિશ્ણુએ
વાત વિચારી, દઇત આવો છે અકાલ. દાનવ. જુધનથી કરવું એ
સાથે, મારવો જઇ જવાલ. દાનવ. ૨૧ એમ વમાશી શ્રી અવીના
શી, દેખે નહી જેમ રૂપ. દાનવ. વાયુ વેશ ધરો માહારાજે, ભેદ-
માં ભુલવો ભુપ. દાનવ. ૨૨ શ્રીવરે સુક્ષમ રૂપ ધરિને, પ્રવેશ કરો
જઈ પેટ. દાનવ. ખોલી વલો પછે ભુપતી બાધું ક્ષીર સમુદ્રનું
ક્ષેત્ર. દાનવ ૨૩ પુરવછાયો ખોલી વલો વૈકુંઠ બાંધુ,
જડા નહી જુગદીશ. ફરી પાછો ઘેર આવો, રહી મનમાં રીશ.
૨૪ ઉથલો. ઉથલો. રહી મનમાં રીશરે, મતિ મુઢ એમ
ત્રેવડે, વેરિ મુજને નવ મલે, તે કો દીવશ આવી નડે. ૨૫ તે માટે
જઇ તપ કરૂ. જે બ્રમા ભે પાંમે ઘણું. ઇંદ્ર ઉપર અચલ થાપે,
આપે અજરામરપણું. ૨૬ કડવાં ૧૬ વલણ. રૂપીજી
બોલા તે વચન પ્રમાણજી, માહા તપ માંડું તે દાનવ રાણજી, સાં
ભલ રાજા તે ચતુરસુજાણજી. ૧ ઉથલો. સાંભલ રાજા ચ-
તુર ચંતે, અસુરનું તપ તેજ, વાધીઉં બ્રમાંડ સુધી, મુખ વખાણું
એજ. ૨ મંદરાચલમાં માંડીઉં, તપ અસુર આસન એક, બ્રહ્માને
મનમાં ભજે, તજે નહી મન ટેક ૩

રાગ પુરબી. તન ટેક ન મુકે રાજારે, મનમાંથી ન ચુકે
માહારાજારે, એક અંગુષ્ટને આધારરે, ઉભો રહો છે વનમોઝા-
રરે. ૧૧ રહો તરોવરની પેરે સ્થંભીરે, એમ ઘણા દીવ-
શ દેહ દંભીરે, મુખ મુન્ય ગ્રહી મદવતરે; જાણે શુતો તે શ-
રપ એકાંતરે. ૨ અંન ઉદક દીધાં છે મેલીરે, જોઇએ જીવને વસ્તુ
જે પેહલીરે; નેત્ર ઢાલીને ધરૂં ધ્યાનરે, દીસ શીઘ પુરૂષને સમા-
નરે. ૩ પંચ કેશ જટા શીર વાધીરે, ઘણું શોભે તે જોગ સમા-
ધીરે; રૂંધો સ્વાસ ચડાવી છે તાલીરે, લીધી દક્ષણ કર જપ મા-
લીરે. ૪ એક શત શંવછર શુધારે, તારે અંગ વલોધી ઉધીરે,
નવ દીશે ત્વચાને નાટીરે નાટીરે, થઓ રાફ ફરી વલી માટીરે.
૫ ઉગા દરભ તે કરણને દ્વારેરે, કીધાં શુગરીએ ઘર હારો હારેરે;
જારે થઇ છે અવસ્તા એમરે, ઇદરે જાણું રીપુ નથી ક્ષેમરે. ૬

મતમાંહે વીચારે વાતરે, દેવડાઓ ઘણું વીખ્યાતરે; એવા દુષ્ટને વર કેમ આપેરે, જે કોઈ શુરી નરને સંતાપેરે. ૭ પછી ઇંદ્રે શ-બલ બલે કીધું રે, જઇ દાનવનું પુર લીધું રે; ત્યાં અસુર તે કઇક વીડારારે, નહી હીરણ્ય કસ્યપ તેણે ઠારરે, ૮ પછી હીરણ્યકસ્યપની નારીરે; માતા પ્રહલાદની સુખકારીરે, તને મેઘ મારૂતને નાથેરે; વલી સાહી લીધી છે શાથેરે. ૯ કીધી અઇરાવતની આગેરે, ચાલે જુવંતીશ કોમલ પાગેરે; જંણી ભગત જનેતા માટેરે, આવાં નારદ અંત્રીક્ષ વાટેરે. ૧૦ જારે સુરપતિયે મુનીવર દીઠારે, તારે આવા વાહન થકી હેઠારે; કરજોડી દંડવત કીધારે, રૂશીએ આશી-રવાદ દીધારે. ૧૧ મુની બોલા તે મુખ થકી વાણીરે, એક આ શુંદરી કહાંથી આણીરે; કોઈ ભુપતી મનમાં કોપેરે, પણ અબ-લાની લાજ ન લોપેરે. ૧૨ તુતો સ્વરગ અમરનો ઇશરે, તને આવડી ન ઘટે રીશરે; પછી ઇંદ્ર બોલા શીર નામીરે, તમે વાત વિચારો સ્વામીરે ૧૩ એને ગરભ ઓદરમાં ભાશેરે, કોઇ દાનવ પ્રૌઢ પ્રકાશેરે; ટાણે ગરભ છેદન કરૂં એનોરે, પછી નહીં પરભવ કેનોરે. ૧૪ એવિ સાંભલી વાત જે વારેરે, હશી બોલા મુની તે વારેરે; એના ઓદરમાં પ્રગટો બાલરે, તેતો પુરણ ભગત ગોપાલ-રે. ૧૫ ભય હીરણ્ય કસ્યપનો ધરશોરે, એનિ ભગતીએ તમે ઉગ-રશોરે, પછી ઇંદ્રિ તે આશ્ચરીઅ પાંમેરે, રૂષીજીને ચરણ શીર નામેરે. ૧૬ સુંદરિને નમાવું શીશરે, તમે મનમાં નવ ધરશો રોશરે; અ-જાણે થયો અપરાધરે, ક્ષમા કરજો જંનેતા શાધરે. ૧૭ કરજોડીને સુરપતી માગેરે, ઉભો સ્તુતી કરે રૂશી આગેરે; એકા સુંદરી સ્વા-મીને ધામેરે, રાખો શરણ રખે દુઃખ પાંમેરે. ૧૮ પછી માનુની મુનીવરે વાલીરે તેને પુત્રી કરીને પાલીરે; આપો મુનીવરે વર અતી ભાવેરે, તું તો ગરભ પ્રશવતી આવેરે. ૧૯ ઘણી ગનાનની વાત સુણાવીરે, તેણે દુઃર્ખાન દાઝ મમાવીરે. ગરભવાશમાંથી પ્ર-હલાદેરે; રસ પીધો સ્તુતી કરી સ્વાદેરે ૨૦ તેના મરમ મુનીજંન જાણેરે, રશપાન કરે તે વખાણેરે. ૨૧ પુરવ છાઓ. તે વખાણે જશ પ્રભુના, જે કરે રશ પાન; પણ દુષ્ટ દાનવ નવ લહે, જેને અટલ છે અગનાંન. ૨૨ ઉથલો અટલ છે અગ-નાનરે, તે નવ લહે રશ હરી તણો, હીરણ કસ્યપ તપ તે થકીરે; જેમ વિખે શ્રંથ વાધે ઘણો. ૨૩

કડવાં ૧૭ વલણ પછી વાધો અસુર તપ તા-પેરે, બાધા વીશ્વ વિખે, થયો મુનીવરને સંતાપરે, બાધા વિશ્વ વિખે. ૧ કંપે સ્વરગ મ્રતુને પાતાલરે બાધા. વલી ડોલા દશે દી-ગપાલરે. બાધા. ૨ દેવ મેલી પોતાનું ધાંમરે બાધા રેહેવા બોલત હીંડે ઠાંમરે. બાધા ૩ ચૌદ લોક ચડા ચકડોલરે. બાધા. બ્રહ્મલો-કમાં હલકલોલરે. બાધા. ૪ વાધું તપ તણું બહુ તેજરે. બાધા. મન બ્રહ્મા વીચારે એજરે. બાધા. ૫ થયો દાનવ માહા બલવાનરે.

બાધા. વર આપવા જોઇએ ન દાનરે. બાધા. ૬ કહીએ મુકો નહી તપ તાલરે. બાધા. વર આપવામાં જંજાલરે. બાધા. ૭ એતો તામશી છે દુરબુધરે. બાધા. જુગમાંહે જગાડશે જુધરે, બાધા. ૮ એતો દેવને દેશે દંડરે. બાધા. એતો આચરે પાપ પ્રચંડરે. બાધા. ૯ એમ બ્રહ્મા વિચારે વાતરે. બાધા. વર આપવા આવ્યા ખ્યાતરે. બાધા. ૧૦ આવી ઉતરા પરવત માંહે. બાધા. તપ દાનવ શાંધે છે જાંહાંરે. બાધા. ૧૧ કરિ મુકી કરો સાવધાંનરે. બાધા. મુખે બોલા બ્રહ્મા ભગવાનરે. બાધા. ૧૨ ઉઠ પુત્ર તપશાથી જાગરે. બાધા તેરે જેરે જોએ તે માગરે. બાધા. ૧૩ એવું સાંભલી જાગો ભુપરે બાધા. દીઠું દેવ વીધાતાનું રૂપરે. બાધા. ૧૪ કર જોડીને લાગો પાએરે. બાધા. સ્વામી થાજો તમે હુને શાહાએરે. બાધા. ૧૫ જેટલા વર માગું આજરે. બાધા, તેટલાજ આપો માહારાજરે. બાધા. ૧૬ જોતાં શ્રષ્ટી તમારી નાજતરે. બાધા. માહારો આણી ન શકે અંતરે. બાધા. ૧૭ જલ ભુતલ વાયુ પ્રકાશરે. બાધા, માહારો તે કરી ન શકે નાશરે બાધા. ૧૮ શલ્ય શુકલ કાસ્ટ કોદંડરે. બાધા. તેણુ પડે નહી મુજ પંડરે. બાધા. ૧૯ મત્ર જંત્રને આયુધ અસ્ત્રરે. બાધા. મુને છેદ નહી કોઇ શસ્ત્રરે બાધા. ૨૦ શીત ધાતના ધાટ અને કરે બાધા. માહારે અગન ભેદ એકરે. બાધા ૨૧ વન અઉશધો ભાર અઢારરે. બાધા. માહારો તેથી ન થાએ સધારરે બાધા. ૨૨ ગીરિ શીખર પાણુ કો જાણુરે. બાધા. માહારો પડે નહિ નિશ્ચે પ્રાણરે. બાધા. ૨૩ ઘર ગોખલને ઘરબારરે. બાધા. મારો પંડ પડે નહી કીઆંએરે. બાધા. ૨૪ અવની ઉપર ઉંબર હેઠરે. બાધા. મુજ મ્રત્યુ નાવે તેટરે બાધા. ૨૫ દીન રેણુ સમસ્ત મોઝારરે. બાધા. ૨૬ જીવ જોની ચારે ખાણુરે. બાધા. તેથી નવ મરૂ નિરવાણુરે. બાધા. ૨૭ એટલું માગું કરજોડરે. બાધા. જેટલે મારા મનનો હોડરે બાધા ૨૮ પછે બોલીઆ બ્રહ્મા બોલરે. બાધા. તેતો વર માગા અણુતોલરે. બાધા. ૨૯ નથી આપવા જેવા નીરધારરે. બાધા. વર દુરલેભ એજ અપારરે. બાધા. ૩૦ આજ લગે એવા નથી કોયરે. બાધા. જેને તારા જેવા વર હોયરે. બાધા. ૩૧ પણુ જો તારા તપને ત્રાશરે. બાધા. વર આપીને પુરી આશરે. બાધા. ૩૨ મુખે માગું તે થાશે સત્યરે, બાધા. પણુ દૈત્ય તારી દુરમત્યરે બાધા. ૩૩ પુરવછાઓ દૈત્ય તણી દુરમત્યરે વિશ્વ વીખે નીરધારરે, અહંકારી ઉનમદ ઘણું, કરે ભોમને ભારરે. ૩૪ ઉથલો. કરે ભોમને ભારરે, દાનવ દલ મેલી ઘણું, અચ્યુત લે અવતારરે, તો દુખ ભાંગે શુર તણું. ૩૫

કડવાં ૧૮ વલણુ વલી વલી બોલા તે બ્રહ્મકુમારજી, લઘ વરવા ધોતે અસુર અહંકારજી. સાંભલ રાજા તે કહું વીશતારજી. ૧ ઉથલો. સાંભલ કહું વીશતાર તેહેનો, પાંડુ સુત પ્રનવંત, પાંમી વર દાંનવ વલો, તે ખ્યાત શુણુ મન

અંત ૨   રાગ મારૂ ગુર્જરી.   વર આપી વલા ચતુર.

જો, પછે ભુપ ફુલ્યું તન મનજો; પાંમ્યા વાંછીત વસ્તુ પદારથજો, જાણે મન થયા કૃતારથજો, ૧ આગે દઈતને વરદાન લીધું જો, જેમ મેઘલને મદ પીધું જો. પેલા બલીઆને વલી વર લીધોજો. જેમ પંનગ પાખાલો કીધો જો. ૨ હુતો અસુર અતુલ બલબલીઆજો, વર વાંછીત પાંમીને વલીઆજો; આવો અસુર પોતાને મંદિરજો, તાંહાં પ્રાક્રમ દીઠું પુરી ઇંદ્રજો. ૩ બાંધુ નગર કરૂં છે સુનું જો, કોઇ ધામ જડે નહી જુનું જો. દેખી ક્રોધ ચડો મનમાંહે જો. પછે તેડાવા દાનવ રાએજો ૪ દેશો દેશના દાનવ બલીઆજો, મોટા મહીપતિ આવીને મલીઆજો. પ્રજા સઘલીને શીઘ્ર તેડાવાજો. આપ આપને સ્થાનક આવાજો. ૫ બહુ કરોડ અસુર થયા ભેલાજો, દઇત જાણે હુવે વલી વેલાજો. દલવાદલ શન્યા દિશેજો, જુધ કરવાને મન હીંશેજો, ૬ વાજે દશ વીશ કરોડ દલામાંજો, તેતો સુરપતિના પુર સામું જો થાએ વાજીંત્રના નીરગોખજો, કાને પડ્યું શુણે નહી ત્રૈલોકજો. ૭ ઉછાંછલો દઇત અલેએજો, બલ બીજાનું આંખે દેખેજો. આલવીતાને અવલા ચાલેજો, જાણી જોઇને જગડો ઘાલેજો. ૮ અલવે આલ કરે માંહેજો, એલે ખડગ વીદાને ધાએજો અસ્ત્ર શસ્ત્રની વિદ્યા શાંધેજો, એક બીજાને બંધન બાંધેજો. ૯ એહવું શેન મલ્યું શપરાણું જો, બોલે હીરણ્યકશ્યપ બહુ જાણું જો. મુજ આગલ અમર કોણ માત્રજો, ગજાવના કીધું છે ગાત્રજો. ૧૦ એમ કહિને મુછે કર ઘાલેજો. દલશાજ કરી દાનવ ચાલેજો. આજ સ્વરગજઇ વેર વાલું જો. મારા રૂદીઆ તણું દુખ ટાલુંજો ૧૧ મલે ઇંદ્ર તો માન ઉતારૂં જો, તારે હીરણ્યકશ્યપ નામ મહારૂંજો. પછે દલ લઇ દાનવ ધાએજો, ધરા ધરૂજીને અંબર શાહેજો. ૧૨ દીધા સ્વરગ નીકટ જઈ ડેરાજો, મણી ફ્રાટકનો ધડ ઘેરાજો, ઇંદ્રે જાણ્યું જે દઇત અભંગીજો, વર પામી આવો છે ઉમંગીજો. ૧૩ એશું જુધ કીધું નવ જાએજો, પ્રથા કરવો તે શ્યાને ઉપાયજો. શલ્યા લોહ ઉપર કર હણીએજો, દુખ પોતે પોતાનું ગણીએ. ૧૪ ક્રોધે કાલી પાણુને ડશીએજો, દંત ભાગે પછે કર ઘશીએજો, એમ અમરપતી મન ધારીજો. નાઠા લઇને પોતાની નારી જો. ૧૫ બીજા દેવતા દોહોદશ પલીઆજો, તજી ભુવનને શીઘ્ર ઉચલીઆજો; ગયા અમર સ્વરગથી નાશીજો, જોઉ દઇત તે તલપ તપાશીજો. ૧૬ પછે અસુરપુરીમાં પેઠા જો, સુર સ્વામીને સ્થાનકે બેઠા જો; આવો હીરણ્યકશ્યપ નર તાંહેજો, ચડી બેઠો ઇંદ્રાસન માંહેજો ૧૭ રાજા રંગ ઘણો મન જામોજો, શુર ઇંદ્ર તણું સુખ પામોજો કરજોડી શીશ નમાવી જો, ઘણા દઇત ઉભા નીજ આવીજો. ૧૮ શોભા દાનવ તેજ અપારજો, જાણે દીનકરનો ઝલકારજો. માથે મુગટ કનક મણી ઓપે જો, તે તો ઇંદ્ર ગુણ છબી લોપે જો. ૧૯ કાને કુંડળ ઉર મણી માલાજો નેત્ર જાણે અગ્નીની

ખ જો, ધરે નવનવાં વસ્ત્ર વિભાગીજો, કરે ખડગ ચમર સૌ-
હાગીજો. ૨૦ કોપે દ્રષ્ટે જે સાંમુ નિહાલે જો, સતા શરીરની શુધ
બુધ ટાલે જો, શોહે સ્વરગ ભુવનની ધરણી જો, હેમ રત્ન વૈદ્રવ
વરણીજો ૨૧ માંડો મણીમય મંડપ મધે જો; જોરે હુંકારી રીધશી-
ધજો. જોતાં પ્રથવીમાં પ્રતીબીંબ દીશે જો, જેમ ભાશે તે વદન અ
રિશે જો; ૨૨ દ્વારે મોતીનાં તોરણ લેહેકેજો, ચરચ્યાં કુંકુંમ કસ્તુરિ
બેહેકે જો, ફરતી કલપ વ્રક્ષની વાડીજો, વચે અગરચંદનની ઝાડી
જો. ૨૩ વીટી વેલ તીહાં બહુ ફુલીજો. રહ્યા. કુશમ [illegible] મધુ
ઝુલીજો, તીહાં ગંધરવ અપછરા નાચેજો. ઉભા અનેક બંદીજન
જાચે જો. ૨૪ દાડે જુથ દાનવના જામી જો, ભેલે મોટા ભુપતી
ભોમી જો, દઇતુ હીરણકશ્યપની હાકેજો, ચૌદ લોક ચડા છે ચા
કે જો. ૨૫ બીજા નવ દીગપાલ નમાવા જો, તેતો ભેટ ભલી
ભલી લાવાજો, હય હસ્તી છીબીકા સારી જો, શક્ર લાવ્યો
શીવનો ભંડારીજો. ૨૬ વલી રથ રેવત ગજ ઝાઝા જો, લાવે
લાખો લેખે સરવે રાજાજો, પોત પોતાની ભોમીની ભેટજો. ભુપ
આવી પોચાડે ઠેઠજો ૨૭ એને શેના તણી નહી સંખ્યા જો, એ-
થી અવનીને આભય સંખ્યા જો. એહેના તનમાં ત્રીગુણ નિરો-
ગીજો, બરમા ગુરૂ હરી શીવ જોગી જો. ૨૮ એવી સંપત પામો
અસુરજો, તેણે શશીઅર જીતા શુરજો. પછે નારદ રૂશી તેડી
રાણી જો, આવા તતબર તું બરપાંણીજો. ૨૯ કરી પુત્રીને શાશ-
રવાશો જો. શાપી ભુપને ટાલો વરાંશોજો, પેર પ્રીછવી શ્રી રૂષી
રાયજો, રાજા મનમાં તે હરખ ન માયજો. ૩૦

પુરવછાઓ. રાજા મનમાં હરખીઓ, પાંમો પરમ ઉલા-
શ; અમરાપુરી પોતેરિઆ, દેવ રહા વનવાશ. ૩૧ ઉથલો.
દેવ રહા વનવાશરે, શ્રીપતિનું શમરણ કરે, ગગન થકી વાયક
થયુ, તે શુરીનર શ્રવણે શુણે ૩૨ અવતરશે ઘેર અશુરને, કુંવર
ભગત ભગવાંન; તે દુખ ટાલે તમ તણું, લેતાં નામ નીદાંન. ૨૩
કડવાં. ૧૯ વલણ. વલતા બોલા તે મુનીવર વાતજી, શાંભલ
રાજા તે ભગતની ખ્યાતજી; બાળક પ્રગટા ને ગુણ વીખ્યાતજી.
ઉથલો. સાંભલ રાજા શ્રવણ સરવ, ભગત ગુણ વીખ્યાત;
અસુરને કુલ અવતરો પણ ભજ વૈકુંઠનાથ. ૧ રાગ થાલવ
ગુર્જરી. થયો અશુર તણો ઘેર બાલ, રૂપ મનોહર છે, એને
વાહાલા ઘણું ગોપાલ; રૂપ મનોહર છે, ૧ વાજે ઢોલ નીશાનને
નાદ, રૂપ મ૦ એનું નામ ધરાવ્યું પ્રહલાદ. રૂપ મ૦ ૨ વેહેંચે
શ્રીફલ ફોફલ પાન. રૂપ મ૦ ગાએ માનુની મધુરા ગાન. રૂપ મ૦
૩ મન હરખ ઘણો ઘેર ભુપ રૂપ મ૦ એનું શોભે તે શપેલ સ્વ-
રૂપ મ૦ ૪ એમ મન વીચારે માત રૂપ મ૦ એકા પુત્રની વાધશે
ખ્યાત; રૂપ મ૦ ૫ જોતાં જન્માક્ષરની વાત. રૂપ મ૦ એને પ્રભુ
મલે સાક્ષાત. રૂપ મ૦ ૬ માત લાડ લડાવે દીન રેણ. રૂપ મ૦

જેમ પાંપણ પાલે નેણ રૂપ મ૦ માથે ટોપી મોતીની હાર, રૂપ મેઠે માંહે ઘુઘરનો ઘમકાર. રૂપ મ૦ ૮ પેરી ઝુલડી ઝલકતી જોત. રૂપ મ૦ જાણુ અરકે તણો ઉદ્દોત રૂપ મ૦ ૯ કટી મેખલા ઘુગર માલ, રૂપ મ૦ થયો પંચ વરશનો બાલ રૂપ મ૦ ૧૦ પછે પીતાએ આણી પ્રીત. રૂપ મ૦ મેહેલુ શીખવા રાજની રીત. રૂપ મ૦ ૧૧ જોઇ ઉતમ દીવશ નીરધાર, રૂપ મ૦ જાવા નીશાલે શાહ્જીઓ કુમાર, રૂપ મ૦ ૧૨ શોભે જરકશી પાઘડી શીશ. રૂપ મ૦ જોઇ મોહી રહે અજ ઇશ. રૂપ મ૦ ૧૩ કંઠે ઝલકે મોતીડાનો હાર, રૂપ મ૦ ધર્યા વસ્ત્ર તે ઝાક ઝુમાલ. રૂપ મ૦ ૧૪ કીધો મે ઘલપર અશવાર. રૂપ મ૦ સાથે વાજીંત્રનો નહી પાર; રૂપ મ૦ ૧૫ ગુત એણિપેરે મેલો નિશાલ, રૂપ મ૦ સાથે સહુ શ્રપાઅ અસવાર. રૂપ મ૦ ૧૬ શોંપે ભ્રગુ ગુરૂને હાથ, રૂપ મ૦ એમ બોલો અસુરનો નાથ. રૂપ મ૦ ૧૭ એને જાલવ જો ભલી ભાત. રૂપ મ૦ રૂડી વીદ્યા ભણાવો દીન રેણ. રૂપ મ૦ ૧૮ પછે નિશાલીઆમાં નરેશ. રૂપ મ૦ વેહેંચ્યા શાક ર દ્રાખ વીશેશ. રૂપ મ૦ ૧૯ આ પાખડીઆ કનકના અપાર. રૂપ મ૦ સહુને દીધી ભલામણ શાર રૂપ મ૦ ૨૦ પછે ગુરૂજીએ જાણ્યું મન. રૂપ મ૦ પાશે બેશાડો દાનવ તન રૂપ મ૦ ૨૧ પુરવ છાઓ. રૂપ મનોહર અતી ઘણું, નખ શીખ નીરમલ તન; કોમલ વદન વાયક મધુર, આઠે પોહોર પ્રસંન. ૨૨ ઉથલો. આઠે પોહોર પ્રસંનરે, શ્રી ગુરૂજી વાણી વદે, કહુ કથા હરિભકતની તે, રાજા તું સાંભલ રૂદે ૨૩

કડવાં. ૨૦ વલણ. વલતા બોલા તે મુની નારદજી, શાંભલ રાજા તે કહું હારદજી; જેનો પાર ન પામે શારદજી. ૧ ઉથલો. પાર જેનો ન લેહે શારદા, કહું તેનો મરમ; પ્રલ્હાદની દ્રઢ ભકતી પુરણ; શુણુ રાજા ધરમ. ૨

રાગ મંગલાચરણ. પછે ગુરૂજીએ તેડીઓ, રંગીલા કુંવરરે, લઇ મસ્તક મુકો હાથ; રંગ ભીના કુંવરરે, એવી વીદ્દા તુને શીખવુ. રંગી૦ જેમ જીતે શભાનો સાથ. રંગ. ૧ હાથ પાટીલો હેમની. રંગી૦ માંહે લખા છે મોટા મંત્ર. રંગ૦ ગુરૂ તણુ મન રાખજે, રંગી. તુને શીખવુ ઝજા જંત્ર. રંગ૦ ૨ પેહેલી વેલા શીઘો શીખવું, રંગી૦ પછે ભભાનો ભેદ; રંગ. બાવન અક્ષર એ વાશે, રંચઉદ વીદ્યાને ચારે વેદ. રંગ. ૩ દીપતા આંક દશે લખે. રંગી૦ લેખું કરવાને કાજ; રંગ૦ શરવ વીદીઆ તુને શીખવું. રંગી૦ જેમ રૂડું ચલાવે રાજ; રંગ. ૪ તાત તણું માન રાખજે. રંગી૦ માતાને લાગજે પાએ; રંગ૦ દુરબલને દુખ દેઈશમાં રંગી૦ રાખે વેરીની રાએ; રંગ૦ ૫ શતરૂનો સંગ ન કીજીએ. રંગી૦ મીત્રમાં દેશો છેહ. રંગ૦ ચોરે ચઉટે જઇશમાં. રંગી૦ શઠ સાથે કરીશમાં શનેહ; રંગ. ૬ રાજ દુવારે દાહેરે; રંગી૦ કાંએ કરીશમાં હાશ; રંગ૦ પંચ તણા પરિઆણમાં; રંગી૦ વણ તેડે મજાશો પાશ; રં-

ગ૦ ૭ દુત વીદા નવ બેલીએ; રંગીo હું શી ન કીજીએ હોડ રં-
ગ૦ અણ તાડો નિર ન પેશીએ; રંગીo નવ બેશીએ નિચની જોડ
રંગ૦ ૮ ગીત કથા સંવાદમાં; રંગીo વચે ન કરીએ વાત. રંગ૦
અહરનીશ ઉદમ કીજીએ. રંગીo કાંઇક દીજીએ દાંન. રંગ૦ ૯
રમતાં રીશ નવ કીજીએ રંગીo દીન રેણ રએ રલીઆત; રંગ૦
જમતાં જોર નવ કીજીએ રંગીo ભાવતું લીજીએ ભાત. રંગ૦ ૧૦
સુતો શરપ નવ છેડીએ; રંગીo વાખ સાથે નવ કીજીએ વાદ.
રંગ૦ વાપી કુપ ન ઠેકીએ. રગીo અતપાત કરી ઉનમાદ; રંગ૦
૧૧ પાવક હાથ ન ઘાલીએ; રંગીo નવ ચાલીએ શાંકડી વાત.
રંગ૦ અજાણી વસ્તુ નવ પ્રાશીએ. રંગીo નવ કુદીએ અવઘડ ઘાટ
રંગ૦ ૧૨ એકલા ગાંમ નવ ચાલીએ. રંગીo કામ પડે જો કોટ.
રંગ૦ લીધું દીધું લખાવીએ, રંગીo ખાતે ન પડે ખોટ. રંગ૦ ૧૩
મોટ વડાઇ નવ લોપીએ. રંગીo પાલીએ ધરમાં ધરમ; રંગ૦ દોશ
તેને નવ દીજીએ. રંગીo કીજીએ આપણું કરમ રંગ૦ ૧૪ પંડને
પાવન સરાખીએ, રંગીo નાહીએ નીરમલ નીર. રંગ૦ મેલાં વસ્ત્ર
નવ પેરીએ, રંગીo રાખીએ શુધ શરીર. રંગ૦ ૧૫ ચાંપીને પાગ
ન બાંધીએ રંગીo નખે ન ખોદીએ ધરણ રંગ૦ પ્રભાતે નવ પો-
હોડીએ; રંગીo હસ્તે નવ ત્રોડીએ તણ. રંગ૦ ૧૬ છોરવીના નવ
છોરીએ. રંગીo કુડી ન પુરીએ શાખ. રંગ૦ એવી વિદ્યા મે શી-
ખવી; રંગીo તે વાત રૂદેમાં રાખે. રંગ૦ ૧૭ પુરવ છાઓ.

વાત રૂદેમાં રાખજે, રૂડા રાજકુમાર, જગતમાં જશ પેરવે, કી
પા કરે કીરતાર ૧૮ ઉથલો. ક્રીપા કરે કીરતારરે. એવું
મન નાશચે ગણે, જે વીદ્યા સંકષ્ટ હરે, તે વીદ્યા ભાવે ભણે. ૧૯
કડવાં ૨૧ વલણ. વલતા બોલા તે મુનીવર વાં-
ણીજી, સાંભળ રાજા તે ચતુર સુજાણજી, કહું હરીજનની તે વાત
વખાણુજી ૧ ઉથલો. વાત વખાણું ભગતની, તે સાંભળ
ધરમ નરેંદ્ર, ગુરૂ વચન મસ્તક ધરં; પણ અનુભવા ઓપેંદ્ર. ૨

રાગ ધનાશી. પછે ગુરૂજીને શીશ નમાવી કરી કર જો
ડીને બોલીઓ બાલ, કતારથ મુને કરો, સ્વામી સકલ વિદ્યા મુને
શીખવી, હુંને કરૂણા કરી તતકાલ; કતારથ મુને કરો. ૧ હું તો
શોધો વરણ શીધ શીખીઓ, તેમાં ક્ષણું નવ લાગી વાર, કતા.
તેનો અરથ વીચારતાં એમ થીઓ, માંહે ક્રીડા કરે કીરતાર, કતા.
૨ મેતો અક્ષર સઘલા ઓલખા, હું ને લોધો ભણે ના ભેદ. કતા.
એ શાસ્ત્ર સકલ જંત્ર મંત્ર કલા, ચઉદ વીદ્યાને ચારે વેદ. કતા.
૩ એના બાવન અક્ષર બીજા સદા, માંહે પુરી રહ્યો પરબરમ
કતા. એને સમજે તે સુખ પાંમે ઘણું, અણ સમજુને પોંચે શરમ
કતા૦ ૪ મેતો કકો તે કેશવ જાણીઓ, ખખો ખગવાહન નીરધાર
કતા૦ મેતો ગગો ગોવીંદ જાણીઓ. ઘઘો ઘનશ્યામ મોરાર. કતા૦
૫ મેતો નનો નારાયણ લેખીઓ, વલી ચચો લખો ચક્રાપાંણ.

... ...જજા છજાલા લખાઓ, લખો જજો તે જીવનપ્રાણ. કતા૦ ૬ મેતા ઝઝો તે ઝળકારી લખો, નનો નીરગુણ નિરાકાર. કતા૦ મેતા ટટો તે ટેકધારી લખે. લખો ઠઠો તે ઠારણહાર કતા૦ ૭ મેતા ડડો તે ડંબધારિ લખો, મેતા ઢઢો લખો જુગ ઢાલ કતા૦ મેતા ણુણા નીરંજન જાણીઓ, તતો ત્રણભુવન પ્રતીપાલ કતા૦૮ મેતા થથો તે સ્થીર સ્થાવર લખો, મેતા દદો લખો છે દેવેશ કતા મેતા ધધો તે ધરણીધર લખો, મેતા નનો લખો છે નરેશ કતા૦૯ મેતા પપો પુરશોતમ લખો, લખો ફફો તે ફાલ દાતાર. કતા૦ મેતા બબો તે બહુ નામી લખો, મેતા ભભો લખો ભવતાર કતા૦ ૧૦ મેતા મમો તે મધુસુદન લખો, મેતા જજો લખો જુમનેશ. કતા૦ મેતા રરો રાંમ કરિ લખો, લખો લલો લીલાધર વેશ કતા ૧૧ મેતા વવો વિષ્ણુ કરિ જાણીઓ, લખો શશો શંકરશણ ભુપ. કતા૦ મેતા ખખો ખટ દરશણ લખો, લખો સસો તે સત્ય સ્વરૂપ કતા૦ ૧૨ મેતા હહો હરી કરિ જાણીઓ, મેતા શ્રીપતિ નામ. કતા૦ મેતા ક્ષ લખો રૂપ ક્ષમા કરો, મેતા લ લખો લક્ષમીપતિ ધામ. કતા૦ ૧૩ મેતા અક્ષરે અક્ષર ઓલખ્યા એવો આદ પુરશ અવીનાશ કતા૦ હું તે બીજું ગમે નહી કાંઇ કહું, ગુરૂ સાચું કતમ પાસ. કતા૦ ૧૪ હું તો હરી હરા મુખમાંથી જપું, દીન રેણ રહુ રલીઆત. કતા. મારા મનમાં ગોવીંદ મુકુંદ વશે, નહી આચરૂં અલાપંપાલ. કતા. ૧૫ મારે નામ નારાયણ રામ કહે, કમલા વર વૈકુઠ રાએ. કતા૦ શચીદાનંદ માધવ પ્રાણ પ્રભુ, તેહેના કહી આ કરૂં મહીમાએ કતા૦ ૧૬ હુ તો સુંદર નારાયણ વદું, દામોદર દીન દયાલ ક્રપા૦ અવી નાશા અનંત અમોઘ અતિ, વલી પુરણબ્રહમ ગોપાલ. કતા. ૧૭ એનું નામ ન મેલું એક ઘડી, પંડ માંહે છે જહાં લગી પ્રાણ. કતા૦ મારે તન મન ધન છે એહ સદા, જગજીવન શ્યામ સુજાણ. કતા. ૧૮ એના ભજનનો રશ કોણ અનુભવો, તેને બીજી રૂચે નહી વાત. કતા૦ તે તો ગીત કથા ગદ પદ થકે, દીન રેણ રહે રલીઆત. કતા૦ જગદિશ પરમેશ્વર જગતપતી, વલી ઇશ્વર સત્યસ્વરૂપ. કતા૦ કાહાવે ભગત વછલ ભવસાધુ વિશે, ભગવાન સુરા સુર ભુપ. કતા૦ ૨૦ હવે એક ક્ષણ નહીરે તજું, ભજું ભાવ ધરી મન માંહે. કતા૦ મારે પ્રીતડી છે પેલા ભવ તણી, તેણે શ્રીવર થાશે શાહે. કતા૦ ૨૧ પુરવછાઓ શ્રીવર થાશે શાહેરે મન મોટો વીશવાશ, કરૂણાસાગર શ્રીહરી, તે પુરે મનનિ આશ. ૨૨ જેણે ભજા નહિ શ્રીહરી, ભગત વછલ ભગવાન, અમ્રતને અલગું કરી, ચંદન કરૂ વિખ પાન. ૨૩ કડવાં ૨૨ વલણ. વલતા બોલા તે મુનીવર શારજી, સાંભલ રાજા તે ધરમકુમારજી; ગુરૂજીએ વારો તે રાજકુમારજી. ૧ ઉથલો ગુરૂજીએ વારો અસુરં સુતનં, સુણી વીષ્ણુ વખાણ, તુજ તાત વેરીને શું ભજે, સુણ કુંવર ચતુરસુજાણ ૨ રાગ ચોપાઇ

નેણ, કુંવર નહી શારૂરે. એશું તાત તાહારાને વેર છે, તુને વારૂરે શુણિ રીશે રાતાં થાએ નેણ, કુંવર નહી શારૂરે. ૧ એ તુને કોણે શીખવ્યું, તુને. રાજા શુણશે તો થાશે વીનાશ. કુંવ. દઇતને દેવશું વેર છે, તુને. નામ લેતામાં લાગે હુતાશ. કુંવ. ૨ જાણું અજાણું કહિશમાં તુને ક્રોધ કરશે તુજ તાત. કુંવર. આગલથી એટલું કહી તુને ફરી મુખથી ન કહાડીશ વાત. કુંવર. ૩ અસુર તણે કુલ ઉપનો. તુને કાંહાંથી શીખો પર પક્ષ. કુંવર. તારા તાતનો શતરૂ શ્રી રામ છે. તુને. તેના નામનો લાધો લખ. કુંવર. ૪ વેરીનું નામ ન લીજીએ. તુને શતરૂ નમાવવું શીશ કુંવ તારો પીતા જો જાણશે તુને, તો રૈરવ કરશે રીશ. કુંવ. ૫ અજાણું કામ ન કીજીએ. તુને. કારમો થાશે કલેશ. કુંવ. બાપથી મનમાં બીજીએ, તુને જેથી સાંભલે સરવે દેશ કુંવ. ૬ આગલથી આદર કરી, તુને. હવે એનું મ લેશો નામ કુંવ. તારા તાતને કોણ કેહેવાય નહીં તુને. જો સાંભળે તો મારે ઠામ. કુંવ તુતો બાળકે કાંઇ જાણે નહીં; તુને, કહો દઇત તણો કુલ ધરમ. કુંવ. બુધિ વીના શુધી શી પડે, તુને. વણ જાણે ન કીજીએ કરમ. કુંવ. ૮ બેઠો તાત શતરૂને શુ ભજે, તુને તુતો ઉપનો કુલ અંગાર. કુંવ. કોઇ કપટીએ તુને શીખવ્યું. તુને. રહો એજ કરછ ઉપાય. કુંવ. ૯ એતો કોક પાખંડીએ પ્રીછવો, તુને કોણ મલીઓ તે લોભીઓ લાંઠ કુંવ. તે ફરથી ડુંગર દાખવા. તુને. તેનિ ઝરડાને બાંધી ગાંઠ. કુંવ. ૧૦ તારા તાતથી કોઇ આકરૂં નથી, તુને બીજુ ભજન કરે શાને માટ. કુંવ. એનિ કિરતી વ્યાપી છે ત્રઇલોકની તુને. એથી અદકેરી બોલછ આટ કુંવ. ૧૧ એને મુકાને વીષ્ણુને વલગમાં તુને. જેણે મારો બાંધવ તુજ તાત. કુંવતે સાથે સ્નેહ તારે કેમ ઘટે. તુને હસશે દાનવનાત. કુંવ ૧૨ એવુ જાણી એને ઓલગે. તુને. બાધો વંશ લજાવણ વીર કુંવ તારો તાત તુજપર કોપશે; તુને. તારી માતા નયણે ભરે નીર. કું વ. ૧૩ વૈરિ શું વાહાલ નવ કીજીએ, તુને. ગુરૂને શીર પડે ત્રાશ. કુંવ હુતો બાલક જાણીને વાહાલ કરૂં. તુને. ફરી રાંમ કહેતો કરૂં રોશ. કુંવ ૧૪ પેરે પેરે કરી પ્રીછવ્યુ, તુને. એનો ફરી ના કરીશ કોડ. કુંવર. અમે કુલ ગુરૂ તારા તાતના, તુને, હવે ફરી વદીશ માં હોડ. કુંવ. ૧૫

પુરવછાઓ. વીગ્રે વારો કુંવરને, ભજતાં શ્રી ભગવાન; વલી વચન બાલક કેહે, શુધા શુધારશ પાંન. ૧૬ કડવાં. ૨૩

લણ પછે બોલા તે મુનિવર વાતજી, સાંભલ રાજા તે પ્રભુજીની ખ્યાતજી; બાલક બોલો તે ગુરૂજી શંઘાતજી. ૧ ઉથલો.

ગુરૂજી સાથે બાલક બોલો, વચન વારૂં નવ કરે, અસુરને કુલ ઉપનો, પણ પ્રીત પ્રભુજી સાથે ધરે. ૨ રાગ ચોપાઇ.

એણીપેરે ગુરૂજી વીવ વિધ ભાતે, વચન કહિને વારોરે; તો

પ્રગટ્યો કુંવર અસુરના કુલમાં. ૧ ભણે ભણા-
વે કકા કી ક આ, બારાખડી બોલાવેરે જેટલા અક્ષર રામ વિ-
નાતે, દેખી શીશ ડોલાવેરે. પ્રભુ૦ ૨ જેજે વીદ્યા વીપ્ર ભણાવે.
તેતો જાણે જુઠીરે; રામનામ વીના વેણ શુણાવે, તે ઉપરરે રૂઠી.
પ્રભુ૦ ૩ એમ ઘડી મેહેલે નહિ મુખથી, રંગ રામશુ લાગોરે; અ-
સુર રાયની બીક ન રાખે, મરણ તણો ભે ભાગો. પ્રભુ૦ ૪ રાત
દીવશ શ્રી વરને શમરે, બીજી વાત ન જાણુરે, અધ્યારૂની અવળી
વિદ્યા દસતી મેલી ટાંણે. પ્રભુ૦ ૫ વલતો ગુરૂજી મનમાં કોપ્યો આ
બાલક મત થોડીરે, લંપટ લીધી વાત ન મુકે, શું કરીએ શીર
ફોડી. પ્રભુ૦ ૬ છડી છીમડીથી નવ છલીઓ, રાંમ તણો રંગ ભી-
નોરે, ભમર ચડાવી ભે દેખાડો, તો બાલક નવ બીનો; પ્રભુ૦ ૭
ક્ષણું બીજે ત્રીજે નિજ લઇને, શો વાતે સમજાવેરે. અસુરતણા ગુ-
રૂની અરભકને, મનમાં વાત ન ભાવે. પ્રભુ૦ ૮ કે કઈ વાતે ભય
ઉપજાવે, બાલક ધ્યાન ન ચુકેરે, દેહ ઉપર સુખ દુઃખ દેખે પણ; મુ-
ખથી રામ ન મુકે. પ્રભુ૦ ૯ એમ કરતાં કેટલા દીન વીતા, દઇત
પ્રતે તવ જાણુરે, કુંવર નીશાલે વિદ્યા શીખ્યો, સાંભળવા ચીત
આણ્યું. પ્રભુ૦ ૧૦ વલતો અનુચર એક અચાનક, આ એવા ગુરૂને
દરબારે. ભરી સભામાં ભુપતિ બેઠો, તેડી પુત્ર પધારો. પ્રભુ૦ ૧૧
તવ પ્રલ્હાદ પ્રતે ગુરૂજી બોલ્યા, સુણ શીખામણ માહારિરે, ચાલ
પીતા તેડે છે તુજને, બોલો વાત વીચારી. પ્રભુ૦ ૧૨ ટાંણે કહુછું
તાંહાંછે બાળક, સ્થાનક ચતુર થયાનુરે, જે વીદ્યા સુજને સંભ-
ળાવી, તે નહી કામ કહાનું પ્રભુ૦ ૧૩ પછે બાળક ગુરૂ સાથે બોલ્યો,
સ્વામી કહુછું સાચુરે, માહારે પ્રીત પ્રભુશુ બાંધી, જણ જણને
નહી જાચું પ્રભુ૦ ૧૪ તાર પછે મારગ પરવરીઆ, ગુરૂજી શીશ
બે સાથેરે, રાજકુમાર વીચારિ મનમાં, હરિજન ધરિઓ હાથે. પ્રભુ૦
૧૫ પંથ વીખે પ્રલ્હાદે પલતાં, કીરતન કંઠ પ્રકાશેરે, કેવલ નામ
જપે કેશવનુ, જે સુણતાં અંધક નાશે. પ્રભુ૦ ૧૬ ગરૂડા રૂઢ ગદા-
ધર શ્રીવર, શંખ ચક્ર ગદાધારીરે, દામોદર સુંદર ગુણ મંદર; સ્વ-
જન સંકટહારી. પ્રભુ૦ ૧૭ માધવ મધુસુદન મોહન, નારાયણ
અવીનાશીરે, જય જગદીશ જનારદન અચ્યુઅત; વિઠલ વઇકુંઠ-
વાશી. પ્રભુ૦ ૧૮ વાસુદેવ વીશ્વંભર વીશ્ણુ, સંકરષણ શુભકારીરે;
કમલાનાથ કમલદલ લોચન, પુરણાનંદ મોરારી, પ્રભુ. ૧૯ એમ
સ્તવન તુળશીવર કેરં, પંથ વીખે પ્રકાશેરે. તારે પ્રથમ ગુરૂ તેડી
ગયા, બાળક માતા પાશે. પ્રભુ૦ ૨૦ જઇ ગુરૂજી બોલ્યા મુખે વાણી,
રાણી પુત્ર તમારોરે, જાણું અજાણું મુખથી બોલે, કાંઇક વાતે વારો.
પ્રભુ૦ ૨૧ જો રાજાએ વેણ શુણે તો, હણે અચાનક એનેરે; અમને
અલવે અપજશ બેશે, કહ્યા દુઃખ કહિએ કેને પ્રભુ૦ ૨૨ વિધ વિધ
વાતે વારિ જોયો. કુંવર કહ્યું નવ માનેરે; સુતને કાંઇક દીઓ શી-

રામતણી રઢ લાગીરે; પરમારથને પંથે ચાલ્યા, ત્રણ જગતના-
ગી. પ્રભુ૦ ૨૪ પુરવ છાયો. પરમારથાંના પંથમા, પરવરે
પ્રહ્લાદ; રઢ લાગી શ્રી રામશું, તે કરે સાર સવાદ. ૨૫ ઉ
થલો. કરે સાર સંવાદરે, શ્રી શુકજી વાણી વદે, તે તુજને
આડી કહું, તે રાજા મન ધરજે રૂદે. ૨૬ કડવાં. ૨૪ વલણ.
પછે વળી બોલા તે શ્રી રૂશીરાયજી, સાંભળ રાજા તે કહું મ
હીમાયજી, જેને સુણતાં તે સંકટ જાયજી. ૧ ઉથલો. જેને
સુણતાં જાય સકષ્ટ, થાય દુઃખનો નાશ, માતા વારે કુંવરને, તે ક
હું વચન પ્રકાશ. ૨ કુંવર રૂપે કોડામણા, લાડકડા લઘુ વેશ; તેને
માતા પ્રીછવે રઢ મેલવા ઉપદેશ. ૩ રાગ પુરબી. પછે પુ
ત્રને માતા પ્રીછવે; તુતો શતરૂનું શમરણ શું લવે, એવું વલીતે
બોલીશમાં હવે. રઢ મેલોની કુંવર કોડામણા ૧ તુને કોણે કેવું શી
ખવું, નામ વેરીનું તુજને વાલું હતું; નથી અસુરના કુલમાં કહા
જેવું. રઢ૦ ૨ તારે હાથે ધાલુ હેમ શાંકલાં, તુને જામા પેરાવું જ
લમલા; તાહારાં વીધન રેજો વીરા વેગલાં. રઢ૦ ૩ તારે ભુષણુ
નિત નવી ભાતના, જાણે રતન ઝબુકે રાતના, તારે અંબર જુ-
જવી જાતનાં રઢ૦ ૪ તુને જમાડું ખાજા જલેબડી આપું ખાવું
તે શાકર શેલડી; તારે તબોલ નાગર વેલડો રઢ૦ ૫ તારે ગુજે તે
ધાલુ લાડવા લીલો પોંક મગાવું પાડવા, તુને પાલખી મેલું પો-
હોંચાડવા રઢ૦ ૬ તારે ચઢવાને તેજી તરવાર, રાતા ધોલાને કાલા
કાબરા; મેઘ વરણા પવન વેગી ખરા રઢ૦ ૭ તારે બેશવા મેઘલ
મલપતા, મેઘાડંમર શીરપર ઢલકતા; તારે તોરણ રત્ન મોતી લતા
રઢ૦ ૮ તારે સઈન્યા તણી સંખ્યા નથી, હુ તો અબલા તે નવ જા
ણું કથી; શતકોટીક રથના શારથી, રઢ૦ ૯ તારે શક થકી રિધ
સીધ ઘણી, તારે તુન નથી નવનીધતણી, તાત તારોછે શરવમાંશી
રોમણી. રઢ૦ ૧૦ તારે રેહેવાને મંદીર માલીઆં. રૂડાં રત્ન કરે
અજવાલીઆં, ચોક બારીને છજા ગોખ જાલીઆં રઢ૦ ૧૧ તારે
બારે પરજન્ય પાણી ભરે, વાયુ વાયને વાશીદાં કરે અજન શી-
જવી અગની આગળ ધરે. રઢ૦ ૧૨ તારે વાડી અનોપમ આગ-
ણે, જેને કલ્પ તરોવર શો ભણે. એવાં સુખ સંપત ઘેર આપણે.
રઢ૦ ૧૩ તારે ત્રણ ભુવનનું રાજ છે, તારે ઘેર ઘણેરાં કાજ છે, ચ
ઉદ લોકમાં તારી લાજછે રઢ૦ ૧૪ તારા તાતનો શબલો ત્રાશ છે,
દીગપાલ તો જાણીએ દાશ છે, તારે ત્રીભુવન ગામને ગ્રાસછે; રઢ
૧૫ તારા તાતથી દેવ નાશી છપા, ગીરી ગવ્હર પરવતમાં લપા;
કઇક ભુપતી ખડતાલે ખપા. રઢ૦ ૧૬ રેહે વધકુંઠપતી પણ વેગ-
લો, ગયો બોલવા તારે નવ મલો, ક્ષીર સાગરમાં નાશી પણો.
રઢ૦ ૧૭ એને બ્રમા ન વારી શકે સુખે, તપ કરવા ગયા દુખે શં
ભુ કૈલાશે શુધ રહા સુખે. રઢ૦ ૧૮ આજ શુધી તું પોહડતો પા

જ માતા મુખ ઉપર કર ફેરવે, રંજ રક્ષા કરે ભરી દેવરે; માથે મોતીડાંની મહેલ ૨૯૦ ૨૦ તારા તાતનિ હજી લગે હાક છે, તપ ધરણુગગન લગે ધોકછે, તારે અદકેરો શું અભાલાખ છે. ૨૯ ૨૧ તારે જેરે જોઇએ તે માગની; પણ નામ નારાયણ ત્યાગની તું તો, ગુરૂજીને ચરણેલાગજી ૨૯૦ ૨૨ તારો તાત જો વાયક સાંભલે તો પાવકની પેરે પરજલે, તારે કુંવર તમારૂં કારણકળે ૨૯૦ ૨૩ જેને વઇકુંઠ નાથશું વેર છે; તેની આંખે હલાહલ ઝેરછે, તારે રીધી સીધ સઘલી ઘેર છે. ૨૯૦ ૨૪ તુને વારે વારે શુત વીનવું, ફરી મુખથી બોલીશ માં હેવું; રામ કેહેતામાં નાપજશે નવું. ૨૯૦ ૨૫ પુરવ છાઓ. ૨૯ મેલો કાલા કુંવર, માતા કેહે તું માન, દઇતરાય શ્રવણે સુણેનો, કોપે શાનર સમાન. ૨૬ કડવાં. ૨૫ વલણ

વલી વલી બોલા તે મુનીવર દેવજી, અંભળ રાજા તે પરમ અવેવજી, ભગત ન મુકે દેવ ભજનની દેવજી. ૧ ઉથલો.

ભગત ન મુકે દેવ ભજનની, એટલો લાગોલક્ષ, માતા સાથે પુત્ર બોલો વરણવે પ્રભુજીની પક્ષ. ૨ રાગ રામથી. પછે પુત્ર કેહે કરજોડારે મા, આગે માનુનીને મત થોડારે મા; એવાં કડવાં વચન કેમ બોલોરે મા. બીજું કોણ છે શ્રી રામજીને તોલેરે મા. ૧ મુને વિષ્ણુ જેવું કોય નથી વાલુંરે મા, બાજું બોલવું ગમે નહી ઠાલું. રે મા. મુને તાતનો ત્રાશ દેખાડોરે મા તેનું સરજુ તે સાથે શરાઠેરે મા. ૨ હુતો જુગમાં જાંહાં લગે જીવુંરે મા. મારે મરણ થકે નથી બીવુંરે માં, હુને રામ તણો રંગ લાગોરે મા. મારે મરણ તણો લે ભાગોરે મા ૩ હુતો લીધાં કરૂં રામ નામ નીરમલાંરેમા. મારે એજ હીરાને હેમ શાંકલાંરેમા. મારે શ્રીહરી રૂડીઆમાંરે મા, મારે એજ જલેહલત જામાંરે મા. ૪ હુતો રામ નામ શમરૂ ઘડી ઘડાંરેમાં મારે એજ પછેડીને પામીરેમા હું તો લક્ષમીપતીશું હીંડુ લોભતોરેમા, મારે એજ મુગટ શીર શોભતોરે મા. ૫ હું તો ગુણ ગાવું ગોવીંદ ગોપાલરે મા મારે એજ મોતીડાની માલરે મા, મારે દીન બંધુશું બાંધી બેલડીરે મા. ણારે એજ શાકરને શેલડીરેમા. ૬ થારે નામ નારાયણ ગાવુંરે મા મારે એજ અનોપમ ખાવુંરે મા; હું તો રામ નામ જપુ ઝાઝાંરે મ, મારો એજ ઘેવરને ખાજાંરે મા. ૭ હું તો ભજનમાં ભુલ ન પાડુંરે મા મારે એજ જલેબીને લાડુરે મા. મેતો પ્રભુજીના નામ લીધાં લખીરે મા. મારે એજ કનક રથ પાલખીરે મા. ૮ મારે જાહાં લગ શ્રીવર સાથીરે મા. મારે એજ હેમરને હાથીરે મા મેતો રામ નામ રૂદેથી નવ ટાલીઉંરે મા, મારે એજ મેડી ગોખ જાલીઉંરે મા. ૧૦ હું તો રામજીના નામ જપું દાડીરે મા, મારે એજ અનોપમ વાડીરે મા, વારે જાતાં વેહેવારીઆને હાંટેરે મા, વજર મારૂં કોણ મુજે હામ મારેરે મા. ૧૧ દશ અગ્નતનો હાથમાંથી

વીશારિરે મા, બીજી વાત ગમે નહિ મુને ॥ારર મા. ૧૨ રામ સંધાને રઠ લાગીરે મા, મારો ત્રાશ ગયો છે સરવ ભાગીરે મા, મુને રામ સ્વરૂપી રતન લાધુરે મા, તેમાં નીશચલ થઇ મન બાધુરે મા. ૧૩ હું તો રામજીનું નામ ન મેલુરે મા, મારે એજ વચન છે છેલુંરે મા. ૧૪ પુરવછાઓ એજ વચન છે છેલું-રે, માતા કહું સાચું માન; મેલુ નહી ભગવત ભજન, અવર શુણું નહી કાન. ૧૫ તે રશના વીખ વીલરી, જેણે ન ભજા રામ; કરણ ધરણ પર શરપ ધરી, વીના શ્રવણ હરી નામ ૧૬ કડવાં ૨૬ વલણ. વલતા બોલાતે તું બરપાણજી, શાંભળી રાજા તે ચતુરસુજાણજી. કહું હરજનનાં વચન વખાણેજી. ઉથલો. સાંભળરાજા વચન સુંદર, જેચવે હરીજન, તેજ માંડી કહું તુજને, થાએ પ્રફુલીત મન. ૨ એવું કેહેતાં ભુપતઆવો, મંદીરમાં તતકાલ. દવાર શનમુખ નીકટ બેઠો, દરશટે દિઠો બાલ. ૩ પાશે તેડીને રૂદે ભીડો શીશ મેલો હાથ. વાહાલી વોદાશી ભણો, કહે પુત્ર પુછે તાત. ૪ રાગ ચોપાઇ. પછે બોલાઓ બાલ ભુપાલ ભણી, કહું વાત તે વાલેરી વિદ્યા તણી. મેતો થાપોઓ શીશ શ્રીરામ ધણી, બીજો નહીં ભજું વૈકુંઠ નાથ વીના. ૧ મુને અધારૂ વીદા અનેક કહે મારૂં તે ભણુતાં ચીત ક્ષાણું ન રહે. મારૂં ચીત ગોવીંદને ચરણે રહે. બીજો ૨ મારે શરણે રેવું રશીકેશ તણે, તરવો ભવસાગર ભકતીપણે. પરપંચ વિદ્યા મારે કાણ ભણે બીજો ૩ હું તો ત્રણે માંહે પંચમા ભુત ગણું, વાલું માંડું તે આગલ માયા તણું. મુને તે ભણતાં ભેએ લાગે ઘણું. બીજો ૪ કહું એ-ગણુ પડા આનુ કરમ કથી, જેના મોટા મુનીવર થાકા મથી. તેનો અસુર કુલને અધીકાર નથી. બીજો ૫ જે કોઇ કને વિદાલે વીટાઇ રહા, મમા મોહના મોદીક તેણે શહા. તેના વેદ પુરાણમાં ભેદ કહા. બીજો ૬ હું તો સૈંરાંણી સ્નેહ ન રાખું કદા, પાછી વાલી કુંડાલીને લોપે તદા. ઢાંણે ઢોકલે ધ્રાહી રહો છો સદા. બીજો. ૭ મેતો એન એન ભાઆ અનેક કહા, બીજા ભાવના ગુણ ન જાએ ગણા. થાએ શતરૂને મીત્ર એ માએ જણા બીજો ૮ મેતો અધ મૈં કૈં કે વાર લખા, મેતો આણ વગડને ઓલખા. એમ હરી રહા મારી કરશે રક્ષા. બીજો ૯ લલીતર વીખ કાટેલનું જેલ લહુ, લલા સુતાં શાપલાથી દુર રહુ શાને અંગશરા શીર ભાર વહું બીજો. ૧૦ આદી ક્ષત વરણમાંહી એજ વશે, વલગો નથી ને અલગો નવ ખશે, એની વાત ન જાણે ને હાથ ધશે બીજો. ૧૧ સંસારમાં સાર છે નામ હરી, એકા દેહ વિના ન જપાએ ફરી, તેવુ વાત રૂદેમાં નીશચે કરી. બીજો. ૧૨ માટે જીવનપ્રાણ ગોપાલ સહી; જુગમાંહી જીવું જગદીશ કહી. કમલાવરશું લે લાગી રહી. ૧૩ હરી નામ જપું દીન રાત સુખે, આંહી લોક ક-

..ન તણા. ... ..ના કરે, અન્ય વાતમાં જીવ તેનો નવ ઠરે. તેણે મન માહારૂ હરી ચરણે ફરે. બીજો ૧૫ સુતે બોલુ ગોવીંદ વીના ન ગમે, મારૂં ચીત મુકુંદને ચરણે નમે, મન સુંદરશ્યામને ચરણે ભમે. બીજો ૧૬ પરાક્રમ શું પુરણ પ્રીત કરિ, શમરૂ પુરૂષોતમ પ્રેમ ધરી, પડવું ન પડે ભવ માંહે ફરી. બીજો ૧૭ સચીદાનંદ દેવ સંમસ્ત પતા, જેની શક વીરંચી ન જાણે રતિ. તેના ચરણુને ચરણ છે માહારી મતી. બીજો ૧૮ ગુરૂ તાત તમારે હું લાગું પગે તજું નહીં પ્રભુને અવશાન લગે, મારે વારતા એજ પડિ છે અગે. બીજો ૧૯ પુરવ છાઓ. ન ભજું વૈકુંઠ નાથ વણા, અવર પુરૂષનું નામ, એટલી વીદા શકલતે, કોઅ ન આવે કામ. ૨૦ કડવાં ૨૭ વલણ વલી વલી બોલા તે મુનીવર વાતજી, સાંભલ રાજા તે કહું વિખ્યાતજી; કોપે સુત પર અસુર અધાતજી ૧ ઉથલો. કોપો સુતપરઅશુર અદભુત, શુણી વીષ્ણુનાં વખાણ, રકત લોચન થઓ ભુપત, વચન લાગાં બાણ. ૩ અમારૂ પર કાપ કીધો હેઠે પછાડા હસ્ત; કોણે મારા કુંવરને, આ કાહાવી વસ્ત સમસ્ત. ૩ મલો કો એક દુશ્ટ દુશ્મન, જેને મુજપર દવેશ શીખવી પરપચ વીદા ધરી બ્રામણ વેશ. મુલ એજ સ્વભાવ બાલક જે શુણે તેની ગત ગાએ, પેર કશી પ્રીછે નહી શ્યો તે તણો અન્યાએ ૫ વાંક ચાડવ તન તણો, જે કરૂં નહીં જુગતે જતન જુઓ વીમાશી મન વીખે, રેહુ તે કેમ રેહે રતન. ૬ હવે નિશાલે જાઓ તેડી, ભણાવો બહુ ભાત. શુત સોંપુ હાથ રાખો. રખોપું દીન રાત ૭ શીખવો વીદ્યા એવી, જે પ્રાણ થાય પ્રસન વીશારે હમણાં કહું, જે વજ વેણ વચન. ૮ ઉ-થલો વજર સરખાં વેણરે. આ બાલક બોલો મુખ થકી, ૯ વલતા ગુરૂજી હાથ ઝાલી, શાથ રાખો બાલ આવિઆ તેડી તર-ત, નિજ ભુવન મધ્ય નોશાલ. ૧૦ કોધ આણી વદ વાંણી, બેશ માહારી પાશ, ભજીશમાં ભુલો થકો. હવે આજથી અવીનાશ. ૧૧ ઉથલો આજથી અવાનાશરે, ભજીશનાં ભુલો ફરી; પછે ગુરૂજી શું બોલ બોલો, જુગલ કર કરજોડી કરી ૧૨ રાગ ચો-પાઇ પેરે પેરે વીપ્રે વારો, પ્રીછવીઓ પ્રહ્હાદ. બેહુ કરજોડી બાલક બોલો, ગુરૂજી શું ઘાલો વાદ; રૂડા રામને મુકી બીજાને કેમ ભજીએ ૧૩ આ જુગમાં અવતરવું મરવું, કરવું પુનને નવા નવા દેહ નીશચે ધરવા, કહાં મુલ મા બાપ રૂડા ૧૪ ગુરૂ-જી વચન કરો થેગલુ, હું પરજલું તે દુખ થકી, જોતાં જીવ તણી નવ લાધે, આદ અંતને મધરે, લખ ચોરાશી ફેરા ફરતા, જુગમાં જુના જંત રૂડા. ૧૫ નાહના મોટા રૂપ રંગડા, પશુ પક્ષી નર નાર: જરા મરણને કોઅ નવ ઝીતો, દૈવ તણો દરબાર. રૂડા. ૧૬ આચાહકને જુગને પાધે, પ્રેન કરી ખર જેહ, પુન ઘટે પ્રથવીપર

... ૨૮ તેહ. રૂડા. ૧૭ દેવ લોક ધરણુ શ્રાએ ધમાઠ, કુડાં કરમ કરે જે નર જી, ફેડે ચડાને પાર, રૂડા ૧૮ ત્યાંથી શકલ જગતમાં ભ કે, સરજે કીટ પતંગ; દેવ તણુ દરશન પણ દુરલભ, કહાં ભેટે ભગવંત રૂડાં ૧૯ ઉચાં કરમ કરે જે પ્રાણી, પાંમે બ્રમ વેમાન, મોક્ષ પદારથ તેને દુરલભ, વીનો ભગતા ભગવા. રૂડા ૨૦ કાલ પંડે શીર ન પડે કલક્ષણ લક્ષણ ખુટે જે તેણુ, અંતકાલ અવશાન શમેમાં, શાહે કરે તે કોણ રૂડા ૨૧ ત્રિવિધી તાપ સ્વરગ ભોગવે, અ?પ આપના ભોગ, કોઇ કોઇનો લઇ શકે નાહી, રતિ માત્ર પણ રોગ. રૂડા ૨૨ માત પીતા બન્ધવને બેનરે પતનીને પરિવાર. ઓશડ વેશડ કરોડ કરે પણ, કર થાએ કી-તાર રૂડા. ૨૩ રૂપ અનેક પડે ને પ્રગટે, સંસારીડો શોણુ, માટી માંથી મણી દેખાડે, બાજીગરનું જાણુ રૂડા ૨૪ પવન ગગન પાવક ને પાણી, પ્રથવી પીઠ પ્રચંડ, અચુતની ઈછાએ ઉભા, ચૌદ ભુવન બ્રમાંડ રૂડા ૨૫ પુરૂષોતમની પસરી માયા, કીધા રૂપ અનંત. જોતાં પ્રથમ પ્રકતી સરવની, એ લીલા ભગવંત રૂડા ૨૬ એક પરજનથી સઘલી માયા, અઢારભારવન રાએ. તેમાં સ્વાદ સરવના ન્યારા, રામ તણો મહીમાય. રૂડા. ૨૭ શુક્ર તણુ જે બુંદથી પ્રગટે, પશુ પક્ષી નરનાર; અંગ અંગના રંગ જુજવા, શ્રીવર શરજણ હાર, રૂડા. ૨૮ જઠરાગ્નીની જવાલા માંડે, દેહ રહે દશ માશ. ગરભવાંશણી ગરભ ધરે પણ ચેતન હરાને હાથ રૂડા ૨૯ જેને નાભી કમલથી પ્રગટા, પ્રજાનાથની-ધાર, તેણુ ઇશ્વરની ઇછાથી, સરવ રચો સંસાર. રૂડા. ૩૦ બ્રહ્માએ નીજ શકતી પ્રમાણુ સરવ રચું બ્રહ્માંડ. રૈ રૈ ચેતન તેમાંજ પ્રગટુ. પુરણાનંદ પ્રમાણ રૂડા. ૩૧ ચતુરાનંદ આ શ્રષ્ટી રચી છે પંચભુતને સાથ, નખશીખ સુધી રૂપ રચીને કોણ સમરપે સ્વાશ રૂડા. ૩૨ સંસાર સ્વરૂપી સરપે ખાધો. જગત ઝેરને જોરે, તેમાંથી નર કોઈક ઉગરીઆ, રામ નામેને મોરે. રૂડા. ૩૩ જલ સ્થલ સ્થાવર ને જંગમ, જાહાં જોએ તાંહાં રામ; ચૌદ ભુવનમાં સઘલે ભાંસે, જોતાં ધામો ધામ. રૂડા. ૩૪ જનમ જનમના થાએ જુજવાં, માત પીતા પરિવાર, સઘલે નારાએણ તેનો તેછે, અવતારો અવતાર. રૂડા ૩૫ પુરવ છાઓ અવતારો અવતારે. માત પીતા નીશ્ચે નવાં, નવો ન થાએ નાથરે, જોતે જોબન રૂ. ૩૬ કડવાં ૨૮ વલણુ. વલી વલી બોલા તે મુની તતકાલજી, સાંભલ રાજા તે વચન રશાલજી; ગુરૂજી બોલા તે જાણી બાલજી ૧ ઉથલો ગુરૂજી બોલા બાલક જાણી, શીખામણ મુખ શું વદે, વારે વારે વારૂ તુજને, કુંવર કાં ન ધરે રૂદે. ૨

રાગ મારૂ. હઠીલા કુંવર કહ્યું મારૂં માનોની, વારે વારે વારૂ છઉં તુજને, વેરી શત્રુને સમરસ સ્થાને, તાત તાહારો રલીઆત રેહે, તેવી ભણુજુ તે વીદા ભણુને. હઠીલા કુંવર કહ્યું

[illegible] તો તારો કુલ [illegible] ની કેમે ન [illegible], જનક તારો જે ગમે તે ભણની, [illegible] બીજું વીશારતુરે. હઠીલા ૩. [illegible] રાજા રીઝે તેમ કીજે, માન શીખામણ મારી, ભુપત [illegible] રાત કેહેતો, [illegible] એને વારીયે. હઠીલા. ૪ [illegible] તાત તારાની આણ અખંડીત [illegible], વિષ્ણુ ભજન કોઇ કરી નથી શકતું, ફુવાઇ દાનવની ફરતેરે, હઠીલા. ૪ વાત [illegible] તે સાંભલજે, તાહારા તાતનો વીષ્ણુ છે વેરી, તું તેનું શરણું એઠો કરે છે. કેમ ખમે એ ન મેરીરે. હઠીલા. ૫ તે માટે જપ રામ જવા દે, ફુભા છે દાનવ [illegible], તુજને મારતાં મેર ધરે [illegible], શું કરે શરપ ઉઝેરીરે. હઠીલા. ૬ વારૂં કેહેતાં તુને વશાસું [illegible], રાખીશ માં મન રોશ આજ પછી જો ભુપતી ખીજે, તો મુને મા દેશો દોશ હઠીલા. ૭ સારી સારી તુને વીદ્યા શીખવું, જેણેથી રીઝે રાએ, તુજને રાય શીંધાસણે આપે મુજને કોટ પશાઅ. હઠીલા. ૮ અસ્ત્ર નેસ્ત્ર એવાં એવાં શીખવું, જેને બલે તતકાલ, ત્રણ ભુવનમાં ત્રાશ પમાડીશ, દીન થાશે દીગપાલ. હઠીલા. ૯ રામનુ નામ દેવું પડતું, જપની દાનવનો જાપ. રૂડું જાણે તેમ કરની બાલક, જેમ રીઝે માબાપ. હઠીલા. ૧૦ શોહા વાતે તુને સમજાવું, કાંઇક રૂદેમાં રાખ. નહીતર ભુપત ખીજશે ભાઇ સરવ સખાની સાથ. હઠીલા ૧૧ કહી કહીને તુને જીભડી ઘાઠી, વારી વારી આવો આજ માત પીતા ગુરૂના વાઅક, લોપતાં લંપટ લાજ. હઠીલા. ૧૨ શીખામણ તુને કાંઇ ન લાગી, શંગે ન આવી શાન. જેરે વચન ગ્રહ્યું તે ગ્રહ્યું, બીજું કહ્યું ન ધરે કાન હઠીલા ૧૩ શરવ સખામાં તું શીરોમણી, શંછલ ચતુર સુજાણ શા માટે જાણી જોઇને બોલે, તાત વેરીનાં વખાણ. હઠીલા. ૧૪ અસુર તણે કુલે ઉપનો બાલક, જોની વીચારી ચંત, પોતાનું કુલ દેવત મેલી શ્યાને ભજે ભગવંત હઠીલા. ૧૫ એમ પ્રહેલાદને પ્રીછવો, તાંહાં આવો અનુચર એક ચાલો ગુરૂ સુત તેડી સભામાં, સાંભલે ભુપ વીવેક. હઠીલા. ૧૬ તારે ગુરૂ શીશને કે સાંભલ, ચાલ પીતાની પાશ; રાજ નીતી સંભલાવી કેજે, રામ નામ ન પ્રકાશ. હઠીલા. ૧૭ પછે ગુરૂજી હાથ ઝાલી કરી, સાથે તેડી ગયા બાલ. રાજસભામાં ભુપત પાશે, આવ્યા ગુરૂ તતકાલ. હઠીલા. ૧૮ ગુરૂ પ્રહલાદને આવતા દેખા, ઉભો થયો સરવે શાથ, અધ્યારૂ એ આસીશજ દીધી, પ્રેહેલાદે કોધો શીર હાથ. હઠીલા. ૧૯ તાતે તેડો તાંહાં પુત્રને પ્રેમશું, બોલે બેશાડો બાલ, વાલી વીદ્યાની વાતે પુછી, શંભલાવની શ્રવણ રશાલ. હઠીલા. ૨૦ પુરવછાઓ. ભુપત પુછે પ્રેમશું, કેહે કાંઇક મુજ પુત્ર, વાલી વીદ્યા જે ભણો, તે સંભળાવો શુત્ર. ૨૧

કડવાં ૨૯ વલણ. વલી વલી બોલા તે મુનીવર એમજી, સાંભલ રાજા તે ભગતનો પ્રેમજી, જેને રામ ભજન વન

બાજા નનજી. ૧ ૭ ઉથલો ॰ રામ ભજન,
અવર ચરચા ન કરે, જગદીશ નારાયણ હરી, ગોવીંદ માધવ ઓચરે. ૨ તાત સનમુખ વાત કરતાં, રામ રજનાએ રટે, હવે તેનો કહુ મહીમા, સાંભળે સંકટ ધટે. ૩ પ્રેહેલાદ બોલો પીતા સાથે, સત્ય છે શ્રીરામ, પ્રથમ વાલી એજ વીદ્યા, તે ન મેલું મુખ નામ. ૪

રાગ કલ્યાણ મુને વાહાલું વાહાલું વાલું દાદા રામજીનું નામ. માહારે અવર વીદ્યા તણુ નથી કાંઇ કામ, મુને વાહાલું વાહાલું વાહાલું દાદા રામજીનું નામ; ૧ જોરે પીતાજી આણો મુજપર પ્રીત, મારી પાટીમાં લખાવો રૂડાં ગોવીંદના ગીત. મુને૦ ૨ મારે માધવ ક્રષ્ણ મુકુંદ મોરાર, ભજું મધુસુદન કેશવ કીરતાર. મુને૦ ૩ મારે દામોદર અવીનાશીરે અનંત, મારે ભજવો છે ભક્તવછલ ભગવંત મુને૦ ૪ મારે શ્રીધર સુંદર વરજો સુદાત, મારે નારાયણ પ્રભુ નીરગુણ સનાથ મુને૦ ૫ માહારે પુરૂષોતમ પર બ્રહ્મ વાસુદેવ, મુખ ભુદર ભજવાની પડી બહુ ટેવ. મુને૦ ૬ હું તો રૂદે માંહે રાખી રાખું રામ ગોવીંદ, વલી તન મન ધન મારે શચીદાનંદ. મુને૦ ૭ મારા વદનમાં વાશો વીઠલ વીશાલ, તેણે વોસરતો નથી હું સદન ગોપાલ. મુને૦ ૮ મારે શ્રવણે શ્રી રામજીનું રામજીનું ગ્નાન, મારે રામજીનું શમરણ રામજીનું ધ્યાન. મુને૦ ૯ મારે વિષ્ણુનું વંદન શેવન શ્રીરામ, મારે ધરમને કરમ તે શાચો શુંદર શાંમ. મુને૦ ૧૦ હું તો શદાને શરવદા શ્રીહરી કેરે શરણ, કીધુ આપ શમર પણ પ્રભુજીને ચરણે. મુને૦ ૧૧ મારે ધરણીધર પર ક્રઠ વીશવાશ, હું તો જનમ જનમ થકી દેવે કેરો દાશ મુને૦ ૧૨ મારૂ જગતમાં જાંહાં લગી કલેવર ક્ષેમ, મારે તપ તીરથપર પુરણ પ્રેમ, મુને૦ ૧૩ મારે નીરધનનું ધન શારંગપાણે, મારા મંદીરમાં જો તે જડી, મોતીડાની ખાણ. મુને૦ ૧૪ હું તો મુકું નહી મુખ થકી વિષ્ણુના વખાણ, હું તો પુરે પ્રેમ ભજા કરું પુરૂશ પુરાંણ. મુને૦ ૧૫ હું તો વીદ્યાનું તત તપાશું રૂડી રીત, ચારે વેદ વલોવ્યામાં વીરણુ નવનીત મુને૦ ૧૬ એક ઉંડા ભવસાગરમાં પ્રભુ નામ છે નાવ, નાવે માનવીની દેહ વીના બેઠા કેરો દાવ. મુને૦ ૧૭ એવા જુગજીવન ત્રીલોચન ત્રાંણ, કોણ સીંધુ માંહે બુડી પડે મેલી મોટાં વાહાણ. મુને૦ ૧૮ પુરવ છાયો.

મેહેલી મોટાં વાહાણરે, સાગરમાં રયાને પડે; ભવજલ તરવા પારરે, રામનામ નાવ ચડે ૧૯ કડવાં. ૩૦

વલતા બોલા મુની પુનવંતેજી, સાંભળ રાજા તે એકે ચીતજી; ભગત ન મુકે ભજન ભગવતજી. ૧ ઉથલો.

ભગત ન મુકે ભજન પ્રભુનુ, અસુરે કીધો ક્રોધ; શ્યામ સુંદર નામ લેતાં વધારો છે વીરોધ ૨ બેઠો વખાણે વીરણુ કીરતન, બીજી ન બોલે વાત; શ્યામ સુંદર નામ લેતાં, કોપો અસુર ઉતપાત. ૩ રાગ ચોપાઈ.

કોપી અસુર જે વારો એને કોએરે, સંભારે બેઠો શ્યામનેરે; એવો મારે કુલ બાળક ન હાયરે, રટે છે બેઠો રાંમનેરે. ૧ એકા કુંવરે લોપી છે મારિ લાજરે. સભારે૦ એના મનમાં ન આવું મારૂં રાજરે. રટે છે૦ ૨ જારે પુછું તારે મુખ થકી બાલરે સભારે૦ તેની હુને લાગે રૂદીઆમાં ઝાલરે. રટેછે. ૩ એને શુત જાંણી ચડાવો મે શીશરે, સભારે૦ નાખીઓ ખોલેથી ખેશવો કરિ રીશરે, રટે છે૦ ૪ બોલો દઇત રાજા દાનવનિ શાથરે. સંભારે૦ એણે મ્રત્યુ માગું આપણુને હાથરે રટે છે૦ ૫ એતો ઉપનો છે કુલ અંગારરે સંભારે૦ એણે મુખે કરિ માગી લીધો મારરે, રટે છે૦ ૬ એતો વખાણે છે માહારે જેશું વેરરે. સભારે૦ એને મારતાં ન ધરવી હવે મેરરે. રટે છે૦ ૭ ઉભા અસુર જુવોછો શાને કાજરે. શંભારે૦ એને મારીને નીવારો મારી દાઝરે. રટે છે૦ ૮ એવું સાંભલીને ઉઠા દઇત ક્રોડરે, શભારે૦ ધશા ઢુકડા કરતા કડાકુંડરે. રટે છે. ૯ કીધો કુડાસે ઉડાડે રહ્યા બાણરે. શંભારે૦ જેમ વાદલાએ વીટી લીધો ભાણરે. રટે છે૦ ૧૦ બીક દેખાડે પછાડે હેઠા પ્રાહારરે. શંભારે૦ કાડા ઉઘાડાં ઉગામે હથીઆરરે. રટે છે૦ ૧૧ દઇત બોલા હેલાશ્યાને માટરે. શંભારે૦ તેતો મ્રત્યુ માગી લીધું શત્રુ શાટરે. રટે છે૦ ૧૨ મુકી મુકી હજે મુખ લાંબી વાતરે. શંભારે૦ નહી તો હમણાં કરશું તારી ઘાતરે. રટે છે૦ ૧૩ તવ બાળક બોલીઓ સુણો હુતરે શંભારે તમે કરોની મારૂં કરતુતરે. રટે છે૦ ૧૪ જેને બાંધો છે પ્રભુ સાથે પ્રેમરે. શંભારે૦ તતો મુકું નહી જાંહાં સુધી તન ક્ષમરે રટે છે. ૧૫ એવું સાંભલીને કોપીઆ અસુરરે. સભારે૦ જાણે કીજીએ બાળકને ચુરરે. રટે છે૦ ૧૬ માર વજર ગદા તો માર ત્રીશુળરે. શંભારે થાએ ભગતને શરીરે જેમ ફુલરે રટે છે૦ ૧૭ નાખે ખડગ ખેડના ઘણા ઘાએરે. શંભારે૦ અંગે ભગતને તરસાવત થાએરે, રટે છે૦ ૧૮ શાંગ ખંજર કટારિ નાખે કોટરે શંભારે૦ હરીભગતને ન લાગે તેનિ ચોટરે. રટે છે. ૧૯ દઈત માની મારિ હારા નીરધારરે. શંભારે૦ અંગે ભગતને જણાણું નહી લગારરે. રટે છે૦ ૨૦ પછે કીંકર રાજાને લાગો પાએરે. શંભારે૦ એકા પુત્ર અમે મારો નવ જાએરે. રટેછે. ૨૧ એને હણિ હણી થાકા છે હાથરે; સંભારે૦ હવે જાણો તે કરોને દઈત નાથરે રટે છે૦ ૨૨ પુરવ છાયો.

એને જાણો તે કરો. અવર કોક ઉપાએ, અરભક મારો નવ ગયો, આઉથ કરે વાએ. ૨૩ કડવા. ૩૧ વલણ.

વલી વલા બોલા તે મુનીવર રાએજી, સાંભલ રાજા તે કહું મહિમાએજી; માંડો અસુર તે અન્ય ઉપાએજી ૧ ઉથલો. માંડો અસુરે અન્ય આદર, ભકત હણવા કાજ, બાળક ઉપર બળ કરે; જેમ રત્ન પર ઘણુવાએ. ૨ તેડાવા બળવંત બળીઆ, પ્રલે તણાં પ્રધાન; તેને સુત સોંપી કહું, હણો તો થાઉ ત્રશ્ટમાન. ૩ મારા

તે વેરીને ભજે, દીન રેણુ સમરે રામ, રંગીલો ... નહિ, ... મુકે મુખથી નામ.

રાગ ચોપાઈ. રંગીલો કુંવર મુખથી રામ નામ ન મુકે; લાગ લગ્ન મન થોભો ..., ... નવ ચુકે. બહુ વીધ વારી વારી જોયા, કંઈ કંઈ ન શ્રવર શુકેરે રંગીલો. ૫ દઇત પ્રતે જમ કીંકર તેડી, સાધુ સુતને શ્રાપો, આ બાલકનો કાલ કરીનિ, લંપટ મુજને લોપોરે. રંગીલો. ૬ વલતા જમકીંકર ઉદ્યમ માંડી, વીધ વિધ વ્યાધ ઉપજાવી, ઉંડા જલમાં અમ પડે તેમ, દઇતે કાર્જે સમાવીરે. રંગીલો. ૭ સરવ જ્વર ચોરાશી વાઉ, અગન અઢાર ઉવેખી, ભગત તણે મન તેમ થઇ લાગો, જેમ જલ મસ્તક મધખીરે. રંગીલો ૮ કાલદંડ જમદંડ અ ખંડીત, હરીજન અંગ હુંકાર. જેથી સકલ જગત લે પામે તે પણુ હણતે હારારે. રંગીલો. ૯ દીનકર સુત દાનવને ત્રાસે કોડ પ્રકારે કામ; જમકીંકરનું જોર ન ચાલ્યું, હાડ કરી દુખ પાંમારે. રંગીલો ૧૦ વલતો જમ કેહે શુણુ રાજા, એ સુત કોણુ કાહાન, ધરમ થઇ અધરમશું હણીએ, તોપણુ અંત ન આવરે. રંગીલો. ૧૧ અમે અમારી શકતી પ્રમાણે, મણા ન મુકી થોડા, અંતે દયા વાજ આવાને, આઉધ નાંખ્યા ચોડીરે. રંગીલો. ૧૨ એવું શુણીને રાજા રૂઠો, રાંડા રૂદેમાં ખીજી, બાલક ઉપર બલ કરવાને વાત વાચારા બીજીરે રંગીલો. ૧૩ પ્રાહલાદ રૂપ વીકાલ કરીને મનમાં વાત વિચારિ, તેડાવ્યા દીગપતિના મેંગલા, માહા બલીઆ વીખ ધારીરે રંગીલો. ૧૪ આવ્યા મલ માતંગ મલપતા, અયુત જોજન ઉંચાં. ડોલે ધરણુ ચરણ પ્રહારેથી, પરવતને મન કુચારે. રંગીલો ૧૫ બોલો ભુપત કેહે કુંજરને, કામ કરો એક મારૂં, આ અરભકના પ્રાણહરોતા, સાચું જોર તમારૂં રંગીલો. ૧૬ મેલો બાલ વાશાલ વગડામાં, માટે ધેનર ઘેરો, મન રૂઠો મે તન છુટો, જઇ જનને ઝઝેરોરે રંગીલો. ૧૭ તારે કુંજર પરહરી કોપા, દીઠા મદમત મંતી, નાઠા ગજ દંતોશલ કાડા. માહા દુઃખ પાંમા દંતિ રંગીલો. ૧૮ પછે કરીંદ્ર કેહે ભુપતને, શાંભલ રાજા સાચું, આ બાલકના કાલ ન આવે. ક્રોધ કરે તે કાચું રંગીલો. ૧૯ એવું શુણીને અશુર તેડા. પવન પ્રબલ બલવંતા, આ અરભકનો નાશ કરીને, ટાલો ચતની ચીંતા. રંગીલો. ૨૦ દઇત રાજાનું કાજ વીચારિ. વડા મનમાં વાઉ; પંજર માંહે પ્રવેશ કરો, તે હરીજન હણવા આઉરે. રંગીલો ૨૧ શોશે શ્વાસ શમાશને આણી, જાણે પાડ પીડા, પણ હરીજનને લેશ ન લાગે, જાંહાં કેસવની ક્રીડારે રંગીલો ૨૨ પવન પેટમાં પછવા લાગો, ઓદરમાં અગ્ની જ્વાલે, ભાગો ભે લાગો મન માંહે, બાલો મારો બાલેરે. રંગીલો ૨૩ મારૂત જઇ ભુપતને મલીઓ, આ બાલક બલ ભારી, જોર કરૂં પણ જરા ન ચાલું, હું આવો છઉં હારીરે રંગીલો. ૩૪ એમ ... નાગ ન એડા. ડેણ કકારે પરવત ફુટે.

... પ્રગટે, ... તાણુ કરી દુખ
. વ્યાલ વેગેથી, ...જ આગના
.શે વારૂં છો વીખધારીરે. રંગી-
... રૂઠીઆ વદન વિકાશી, ...
...ડ નાહાસા શાસા, આંડવ જુદા નાશીરે. રંગીલો ૨૮ મર્યાધર જઇ ભુપતની પાશે, બેઉ કરજોડી ઉભો, આ બાલકનો કાલ ન આવે, દાનવ શાને દુવોરે. રંગીલો. ૨૯ વલી વેણુ વીખધરનું સુણી. અશુર શબલ અકલાંણા, જે અવડો બાલ શકોમલ કાચા. કોઇ થકી ન મરાણોરે. રંગીલો. ૩૦ જલમાં ઝેર હલાહલ નાંખો. પુરણુ પાનકરાવું, અમરતપે અદકો ગુણ કીધો, કરતવ કા મન આવુંરે. રંગીલો ૩૧ ગ્રાડે પરવત સંગ ચડાવી, દાશ દોડવી દીધો, જન જાણી જન દીશે લેને, જાતે ઝાલી લીધોરે રંગીલો ૩૨ સાથે દાનવ કીંકર હુતા, તે પરચંડ પડીઆં, ભાગાં અંગ વાંકટ વન વાગાં, રાન વગડ રડવડી માંરે. રંગીલો. ૩૩ પરવત જેવડી કુંજર કરીને, સાગરમાં સંતાડો. કુસુમ સભ જેવું સુખ પામો, જનને માડ જગાડોરે. રંગીલો ૩૪ નાગપાશ બંધનમાં બાંધી સાગરમાં સંતાડો, તાંહાં પણ જનને કીપા કરીને કમલા નાથે કાહાડોરે. રંગી. ૩૫ વલી દુત બાલકને લઇ ગયા, ભેથી ભુપત પાસે, આ બાલકનો અંત ન આવે, એણી પરે વચન પ્રકાશેરે રંગીલો. ૩૬ જલ બોલો પાવકમાં રોલો, ઢોલો પરવત સંગે, એવાં એવાં સંકસ્ટ કીધાં, પણ આલ ન આવો અંગેરે. રંગીલો ૩૭ એવું શુણી દાનવ ભે પામો, ચંતમાં વ્યાપી ચતા, આ બાલકનો નાશ કરતાં હારા નર બલવંતારે રંગીલો ૩૮ આ બાલકથી કોક દીવશ પણ મસ્તક:મોહોત વીવરજુ, મનમાં મુને એટલું શુજે, જે સરજણહારે શરજુરે. ૨૯ દાનવહોડ કરીને થાકો જોર જરા નવ ચાલું, મહીખોતરવા મહીપતિ બેઠો, નિચું મસ્તક ઘાલુરે રંગીલો. ૪૦ રાત દીવસ ચંતામાં પડાંઓ, જાણે જનને ચુરૂં, દાડે દાડે દુરબલ થાએ, અન ન ખાએ પુરૂં. રંગીલો ૪૧ તેવે સમે તાંહાં ભગુજી આવા. દઇતે આદર કીધો, સેવકની પેરે શીશ નમાવી, કેહે કીરતારથ કીધોરે રંગીલો ૪૨ વલતા ગુરૂ પુછે કાં ભુપત, દુરબલ સરખો દેખું, તુજને ભે ઉપજાવે જુગમાં, એવો પુરૂસ ન દેખુંરે. રંગીલો. ૪૩ વલતો ભુપત કહે ગુરૂ શુણુએ, પતરપંર બલ થઓ મારો, શત્રુનું સમરણ નીત શાખે, હણુતલ એથી હારોરે રંગીલો ૪૪ કોક દીવશ એથી ભે મુજને, મોહોત અમાનક આવે. તાપ લાગો તેનો તન માંહે, ત્રેવડ કરવી કાંઇરે રંગીલો. ૪૫ તારે ગુરૂ કેહે શુણુ રાજા, એશી વાત વીચારે, કાને કઇ શુણ્યું નહીં જુગમાં, અજા શીંગને મારેરે. રં-

ભણાવું એવિ પીધા, જે ક...
વરૂણપાશ બંધનમાં બાંધી, બા
મેલાવું, વીધ વીધ ભાતે વારૂંરે.
શીશને સાથે તેડી, વરૂણ પાશ બં...
રંગીલો. ૪૯ સખા સરવને રાખા સંગે, ભણો ભણાવે અન; જમ
પ્રલાદ વચન વીશારે, તેમ સમજાવો તેનેરે રંગીલો. ૫૦ પુરુ-
વ છાઓઓ. વચન પુરવનું વીશારે, તેમ સમજાવો સંત; જેમ
રાજા કેહે તેમ ભણે, તજે, ભજન ભગવંત. કડવાં ૩૨
વલણ. વલી વલી બોલા તે મુખ રૂશી જનજી, સાંભલ રાજા
તે પાંડુ તનજી. બોલે બાલક તે પ્રેમશું વચનજી. ઉથલો
પછે શીશને પ્રીછવે, પ્રેમે કરી પ્રલાદ; હું ભણાવું તે ભણો, જે
માંહે શાર સંવાદ ૨ સહુ કોઇ સુંદરને ભજો, ભાવે કરિને ભ્રાત
સાર નહી સંસારમાં, એ વીના બીજી વાત, ૩ રાગ શોરઠી
સહુ કોઇ ભાવે ભજો ભગવાનનેરે, માહારૂં કહું કરોની ભ્રાત;
એ વણ સાર નહી સંસારમાંરે, મન જોની વીચારો વાત, સહુ
કોઇ ભાવે ભજો ભગવાનનેરે. ૧ એતો આદ નિરંજન એકછેરે,
ભગવાન સુરાંસુર ભુપ; ભગતને માટે ફરે બ્રમાંડમાંરે, ધરે રંગ
રૂપે તેવા રૂપ. સહુકો. ૨ પ્રભુ શેશ શજાએ પોઢીઆરે, શીર શેશ
વદે છે વેદ ઇછા છે ઉતપનને પ્રલે કરેરે તેનો કોઅ ન જાણે ભેદ
સહુકો. જેના નાભ થકી અજ ઉપનારે, ચતુરાનન પુન પવીત્ર.
સુંદર પાએ થઇ ચારે વેદશુંરે, નીત વરણવું વિષ્ણુ ચરીત્ર. સહુ-
કો. ૪ હેનુ ચૈતનછે ત્રઇલોકમાંરે, વીરચ્યાદક કીટ પતંગ; વ્યાપક
સુરજકલા જેમ વિશ્વામાંરે, તેમ સઘલે છે શ્રીરંગ, સહુકો. ૫ એ-
નું નામ જપે નરનાર જેરે, નહો નરકવાસ નીદાન. પાપના તાપ
ટલે તન માંહેર્થારે, જાએ આપ થકી અભીમાન સહુકો. ૬ જેને
નામ વાલું જગદીશનુંરે, તેતો પામે પદારથ ચાર. તેમાં સંધે
નહી સંસારમાંરે, તેતો નીશચે ને નીરધાર. સહુકો. ૭ સંસાર
સ્વરૂપીઓ સરપછેરે, વલી તેહના ત્રણ પ્રકાર છે મણી મોહોરો
ને ઝેર જુજવોરે, તેનો ભારે વીકટ વેહેવાર. સહુકો. ૮ વીખ પંચ
વશે તેને મુખેરે, તેણે પરભવી શ્રણી સમસ્ત, તેમાં પેલો મોહોરો
મુકુંદના નામનોરે, ઉગરો જેને આવીઓ રસ્ત. સહુકો૦ ૯ ભાઅ
ઝેર તણો જેણે વામીઓરે, કર આવો જેને મણી મોક્ષ; અંતર
આતરામને ઓળખેરે, થાએ પુરણ જોત પરોક્ષ. સહુકો૦ ૧૦ તે
નીરગુણ બ્રમને ઓળખોરે, ગુણ સગુણના નીત ગાય, રામ ગો-
વીંદ મુકુંદર માપતો; ગરૂડા રૂઢ વઇકુંઠરાએ. સહુકો૦ ૧૧ મધુ-
સુદન માધવ માવજીરે. સુખદાયક દીનદઆલ; સુંદર શ્યામ દા-
મોદર શ્રી હરીરે, કમલાવર વસ્તુ ગોપાલ. સહુકો૦ ૧૨ જગદીશ

[illegible] કરતા: [illegible]
રે જનનાથ; સુધર માહાવર શ્રી
[illegible] ૫ [illegible] પાથ. સહુકો૦ ૧૩ વાસુદેવ
, મન મોહન [illegible]વ મોરાર; કેશવ ક્રષ્ણ ઉપે[illegible]
[illegible]રને કીરતાર; સહુકો૦ ૧૪ શંખ ચક્ર ગદાંબુજ
[illegible] સુંદર શ્યામ; ધરમ ધોરંધર [illegible]પ અમોઘછેરે.
[illegible]શી નાએક પુરણ કલાણ; સહુકો૦ ૧૫ ઇશ્વર અચ્યુત સત્ય સ્વ-
રૂપ છેરે, ભક્તવછલ મછકો રંભ, આદ અનાદ અલોકીક પરમછે
રે; પુરષોતમ પુરણ બ્રહ્મ. સહુકો૦ ૧૬ એવા નામથકી નિત નેહ-
શું રે, સુખ ગાય ગોવીંદના ગીત; મનમાં સત્ય જાણે શ્રી રામનેરે,
તમે આણો પ્રભુપર પ્રિત સહુકો૦ ૧૭ પ્રાણીને પાપનો તાપ લાગે
નહીરે, નીત જપે તે શ્રી જીગદીજ, કેશવ કોટ અપરાધ ક્ષમા
કરેરે, ક્ષણ ચરણે નમાવું શીશ. સહુકો૦ ૧૮ જીવને જનમતણું
દુઃખ ટાલવારે, ઘણું તતવ નારાઅણ નામ; સુખ આપે અનોપમ
સરવથારે, વલી પુરે તે મનની હાંમ. સહુકો૦ ૧૯ તન પાપના
તાપને ટાલવારે, પ્રભુ નામ સ્વરૂપીઉ નીર. પ્રેમે શું પાંન કરતાં
તે તણું રે, ઘણું શીતલ થાએ શરીર સહુકો૦ ૨૦ મનરૂપાસ્વરૂપીઉ
સત્યછેરે, માંહે ભલી ઉતથી તીલપાપ; રાંમને નામે શીંચો કરી
શોધીશરે દઇ જ્ઞાન અગનિનો તાપ. સહુકો૦ ૨૧ ચીત તારે નરે
ડી જેવું હશેરે, તેને કહું તે ન કેહે કોઅ; હરનિશ અગ્નીમાં
ઝીલી નીશરેરે, તોએ શ્યામ શરીર ન હોય. સહુકો૦ ૨૨ એમ
અગન એકા સંસારનિરે, ત્રણ લોકને લોપવા જાઅ, તેમાં શ્રી
જગદીશના નામથીરે; મન શંત સમાગમ થાય. સહુકો૦ ૨૩ તેહ
બીજ જાણી તમને કહુંરે, પરબ્રહ્મ ભજો દીનરાત; કોઇ કામ નાવે
અંતકાળમાંરે, વળી માત પીતા કુલ જ્ઞાત. સહુકો૦ ૨૪ રીધ
સીધને સંપત સરવ છેરે. અવનિને અખડિત આથ; તે પણ આવે
નહિ અવસાનમાંરે, પ્રભુ નામ વીના કોઇ સાથ. સહુકો૦ ૨૫
ધરમ કરી ધરાપર ખરચીઉરે, તેનુ સેહેસ્ર ગણું ધન થાય; તે વલી
પામવાને પરલોકમાંરે, અવતાર લેવાને જાય. સહુકો૦ ૨૬ કોઇ
ધરમ કરે મન જ્ઞાનથારે, ગણે દાતાને ભુગતા શ્રી રાંમ; મનમાં
ભગતિ રાખે ભગવાનનીરે, તેતો પાંમે પુરણ ધામ. સહુકો૦ ૨૭
એટલું તમને કહું આજથીરે, સુખ પામવા રાખો આશ; સુખેથી
નામ નારાઅણ ઓચરો, થાઓ દીન દયાલના દાશ. સહુકો૦ ૨૮
પુરણ લગન લગાડી પ્રેમશું રે, સુખ ઓચરો શ્રી અવિનાશ; તો
દુખ દેખશો નહી અવતારમાંરે, અંતકાળે વૈકુંઠ વાશ. સહુકો૦
૨૯ સુને નારદ મુનીએ આપીઉરે. એવું જ્ઞાન અનોપમ પરમ
તે વળી પામીઓ આતને પેટથીરે.. તેણે ચક્ષુ ટલી ગયું ચરમ.
સહુકો૦ ૩૦ એવું સાંભળી સરવ વીચારથીરે, પ્રભુ નામનો લીધો
લક્ષ; દઇતના વંશનો મારગ વીશરારે, સહુ વરણવે વિશ્ણુ પક્ષ.

સહુકો૦ ૩૧ પુરવ છાંઆ.
કીરતન દીનરાત; અરભકે ? રાજ્ઞ જ્વન,
વાત. ૩૨ એજ સ્વભાવ અ[illegible]ંક તણા, જે
વાત ન મુકે વદનથી, તે પથ વીએ ઘર મં

વલણ — વલતા બોલા તે રૂશી એણ...,

તે ગુરૂજીને ઘેરજી, સમરે જેને અસુરશું વેરજી. ૧ ઉથલો.
અસુર સાથે વેર જેને, બાલક ભજે તેનું નામ; સુણી ગુરૂજીને
ક્રોધ વાધ્યો, આવિઆ તે ઠાંમ. ૨ પ્રેહલાદ ઉપર ક્રોધ આણી, ગ્રહે
ગુરૂજીએ હાથ; શોપું પાછો ભુપને, તું ચાલ માહારી સાથ. ૩
એવું કહીને અધારૂએ, શાહા શીશને બાંહે; તતક્ષણ તેડી આવી-
આ. રાજમંડપ માંહે ૪ બોલા ગુરૂ ભુપાલ સાથે, સંભાલ તારો
બાલ; સંખા કાધા આપ સરખા, વણશાડી નીશા. ૫ પોતે ભણે
જે મુખ થકી, સહુને ભણાવે તેહ, જલવાય નહી આ પુત્ર અમ-
થી, એમ ઠરાવું એહ. ૬ એવુ સુણીને અસુર કોપો બોલીઓ
બાલક ભણી, વણ ખુટે કા માગે મ્રત્યુ, કોણ છે તારો ધણી. ૭
તવ બોલીઓ બાલક મુખે, કાં ભુપ ભુલો આમ, મુજને ભે લાગે
નહીં રક્ષા કરે શ્રી રામ. ૮ રાગ કાફી. વલતો બાલક
મુખશું બોલો, સાંભલ તું ભુપાલ, દાનવ કોટ ઉપાઅ કરો. મારો
કહીએ નવ આવે કાલ, માહારે તો શ્રીરામની રક્ષા રૂદેમાં શ્રી
રામ લખા. ૯ પાવક કુંડમાં નાખી પ્રજાલો, લીન પાંમે જાહાં
લોહ; મારા શરિરને નીર જેહેવુ થયુ, દાઝ જેને મન હોએ; મા-
હારે તો શ્રી૦ ૧૦ વાસુકી નાગનો લાગ ન લાગો, વાઉ આવો છે
વાજ. નીર ગંભીરમાં હું નવ બુડો; કરોધ કરો શાને કાજ, મા-
હારે તો શ્રી૦ ૧૧ જનકીકરનું જોર ન ચાલ્યું, હારી ઝાટકા હાથ,
મેઘલ માથું પછાડો ફુટા, મુજ દેખતાં તે દાનવ નાથ; માહારે તો૦
૧૨ પ્રોઢ પરવત સંધ ચડાવી, દાડવિ નાખો દુર; અંગ મારાને
આલ ન આવો, આભથા ભેટે ભુર. માહારે૦ ૧૩ શાંગ કટારીને
ખંજર ખપવા, મુકો બ્રમાંડનો ભાર; પીંજર માંહી પ્રવેશ કરો
નહી, ધાર તીની તરવાર, માહારે તો૦ ૧૪ મન માને તે પ્રકાર
કરો પણ, તો અન આવે કાલ, ભગત ઉપર જો જગત કોપે પણ
વાંકો ન થાએ વાલ. માહારે૦ ૧૫ તાત તમે મુને મારવા માંહે,
મણા ન મુકી નેટ; તોએ પંડ પતીત ન આવી, હાથ પછાડા જો
હેઠ. માહારે૦ ૧૬ શ્રી હરીને સંભારતા પ્રાણી, દુ:ખ ન પાંમે દેહ,
આ જુગમાં ઉગારીઓ મુને, પાધરૂં પારખુ એહ. માહારે૦ ૧૭
દેખી પેખીને દધતે કાં ભુલો. જોની વીચારી વાત, કોડ પ્રકાર
કરો મુજ ઉપર, ગાત્ર ન લાગે ઘાત, માહારે૦ ૧૮ મલ મોટા મુને
મારી શકા નહી, તોએ ન મુકો મરોડ; આંધલાની પેઠે આંખે ન
દેખે, કરતાં દીપક કરોડ માહારે૦ ૧૯ નારાયણનું નામજ લેતાં,

......૭૪ કરતા; ફેર ટરે તે
લાડાને વાંદરા, વાઘ વારાહને
જતાં, દાનવને ડીગપાલ. મા-
ડું ... ... રાજાજી, તો હજી ભજો ભગ-
ક્ષમા કરે શ્રીવર. સદા થાએ ટફુંટમાંન.
માહારે૦ ૨૨ રામ સાથેની શી રીશ રાજાજી, એછે સુરાસુર ધીશ,
જે જેવું કરે તે તેવું પામે, જુજવો નહી જુગદીશ. માહારે૦ ૨૩
શત્રુ ગણે તેહને શત્રુ છે શ્રીવર, માત્ર ગણે તેને મીત્ર; બંધુ ગણે
તેને બંધુ ગદાધર, પીતૃ ગણે તેને પીત્ર. માહારે૦ ૨૪ જગતમાં
ભક્તી વાહાલી ભગવાનને, એથી આડો આંક; શાહે કરે
શરણાગત કેરી, શું રાજાશું રાંક. માહારે૦ ૨૫ ક્ષમા ના
૨૬ ઇંદ્ર ઉપાસન, અન્યુ કરી નીત ધાએ; વેદ પુરાણથી પાર
ન આવે, મોટો ઘણો મહીમાએ. માહારે૦ ૨૬ જોરે પીતા તમે
વેર વશાવું, તો પામશો પશ્ચાતાપ; નાથ મારો તુને હાથ દેખા-
ડવા, આવશે આપો આપ. માહારે૦ ૨૭ જોર કશું જુગદી-
શની સાથે, જેનિ વીચારી મુલ, શાર કરે કેમ કામમોશે, શીઆ-
ળીઆથી શારદુલ માહારે૦ ૨૮ એવું સુણીને દાનવ કોપો, દા-
નવ કરડે દંત; સીંઘાસનથી આકલો ઉઠો અરભક આણવા અંત.
માહારે૦ ૨૯

પુરવછાઓ સીંઘાસનથી ઉઠીઓ, કોપો અસુર અનંત,
ઘોર વદન ગરજના કરે, બાલકપર બલવંત. માહારે૦ ૩૦ કડવાં
૩૪ વલણ વલતા બોલા તે મુની પુનવંતજી, સાંભલ રાજા
તે મહિમા સંતજી; જેમાં પ્રગટા તે શ્રી ભગવાનજી ૧ ઉથલો
જેમાં પ્રગટયા શ્રીહરિ, કરૂણા કરી તતકાલ; હીરણાકશ્યપ ક્રોધે
ભરાણો, નીકટ લીધો બાલ. ૨ શીંઘાસનથી શીઘ્ર ધાઓ, ખડગ
લીધું હાથ. અરભક ઉપર ઉગામીઉં, દેખાડ વૈકુંઠ નાથ. ૩
રાગ કલ્યાણ. બાલા દેખાડ દેખાડ તારા વૈકુંઠપતિ, એમ હો-
કારે બકોર બોલે મુંઢ પતી. હું તો મનમાં ન રાખુ કેની બીહીક
રતી, બાલા દેખાડ દેખાડ તારા વૈકુંઠપતી. ૪ હમણાં પ્રાહાર ક-
રીને તારાં પ્રાણ હરૂં, તારે હીરણકશ્યપ મારૂં નામ ખરૂં; હું તો બ્ર-
હ્માંડમાં બેકો નો નવ ધરૂં. બાલા. ૫ હું તો વેરિ તણે છલે બલે
મારો નવ મરૂં, વર બ્રહ્માંએ આપા તે અભીમાન ધરૂં, તેણે સક-
લ ભુવનમાંહે ફુલો ફરૂં. બાલ ૬ મુને શું કરે તારો રામ રીસ.
કરિ, મારી સનમુખ ન શકે ધાર ધરી, ગઓ વૈકુંઠથી નાહાશી
મારે ત્રાસે કરી. બાલા ૭ વર બ્રહ્મા તણા મીથ્યા કરે કોણ વલી,
જેથી પ્રગટીએ મારી શ્રીવીધ સઘલી, મુને શાહે થઓ છે તપ માંહે
બલી. બાલા. ૮ હવો દીવસ કહો જે દેખું દેવ હરી; જુધ કરૂં
તેની સાથે કર ખડગ ધરી, પેલો જે મલે તો મેલું બીજી વાત

પરી બાલા. ૯ અનુ ...
શાને કરો બેશી રહોનિ સુખે,
દાદા દેખાડું શું રામ મારો
શુરાશુર એણુ શાપી દાદા. મેં...
એહ ન જાણતાં આપણુથી દુર રાખે નથી ૯
નાથ પખે દાદા. ૧૧ એતો આતમ સ્વરૂપી ...
દરપણુ માંહે પ્રતિબીંબ ધશે, તેમ શઘલે ગોવીંદ અલગો ન ખશે
દાદા. ૧૨ તારે બોલ્યાઓ અસુર મન કરોધ થકે, ભલા જાણું અ-
જાણું કેટલું બકે. એકા સ્થભથી ઠાકોર તારો પ્રગટી શકે. બાલા.
૧૩ એવું શુણુને બાલક કરજોડી કેહે, મારા સ્વામીજી મહીમા
તો સત્ય લેહુ. હું માં તું સ્થંભ ખડગ સહુમાં રેહે દાદા. ૧૪
પછે પ્રહલાદ સભારે વઇકુંઠ ધણી. નીર પ્રેમેશું રૂદે જોઉં સ્થંભ
ભણી. માંહે દીઠા નરસીંહ ત્રઇલોક ધણી. દાદા. ૧૫ દેખી સ્થંભને
પ્રહલાદે પરણામ કરો. મન આનંદ આણીને પરદખણા ફરો, હેવું
દેખાને દાનવપતિ ક્રોધે ભરો. બાલા. ૧૬ બાંધો સ્થભ શું વણુ-
દો રૂઠે. ખડગ ધરી, કાહાડી મુછ પછાડી દોડી દોટ દઇ ફાટો કડ-
ડડ સ્થંભ ધરા ધ્રુજી રહી. બાલા. ૧૭ દીઠો કારમો કેશરી નર
પ્રગટ થાઓ; રૂપ નીહાલી નીહાલી દાનવ પતિ ડુગઓ. ધરી
ઢાલ ખડગ આવી ઉભો રહયો. બાલા. ૧૮ પુરવછાઓ.
ઢાલ ખડગ કરમાં ગ્રહી. અસુર ઉનમત્ત ઉભો થઓ, નરખી શ્રી
નરસીંહને, જુધ કરવા સનમુખ ગઓ. ૧૯ ઉગ્ર રૂપ નરસીંહનું,
તે દેખીને દુરજુધ, મનમાં ભે પામે નહી, ઉનમદ માંડું જુધ. ૨૦
કડવાં ૩૫ વલણ વલી વલી બોલા તે મુની બુધવાનજી,
સાંભલ રાજા તે હરીજન કાનજી; જુધ કરું જે અસુર ભગવાનજી ૧
ઉથલો અસુર શું નરસીંહ રૂપે, જુધ કરૂં જુગદીશ; તે કથાનો
શુણો મહીમા, રાએ માનવ ધીશ. ૨ રાગ કલાંણુ.
જોતાં કડડડ સ્થંભ ફાટો કારમોરે, પ્રભુ પ્રગટા તે નરહરીને રૂપ,
ભડડડ ભાગા ભડ ભુપતીરે, છે ભકતવછલ નીહાલી સ્વરૂપ, રા-
જા દઇવશુ જગાડું જુધ દાનવેરે. ૧ પ્રભુ ભ્રગુટી કુટીલ બીહામ
ણીરે, દીસે નયણુમાં પાવકની ઝાલ, રાજો. નાશીકા ઘોર ઘણું આ-
કલોરે. તેણુ ડોલવા લાગાછે દીગપાલ. રાજા દેવ. ૨ ખાએ બગા-
શાં વીકાશે મુખ વેગ શુંરે, થાએ તેમાં ત્રણ લોક શમાશ રાજા,
હોકારો કરે શ્રી હરી આકલોરે, ચોદ ભુવનમાં થાએ તેનો વાસ.
રાજાદેવ. ૩ બહુ સેહેસ્ત્ર બીરાજે બલ ભરારે, જેવા ઝલકે તે લાલ
ગુલાલ. રાજા. તલપે વીડારે સહુ દઇતનેરે, હુતા હજુરી હજારો
ખવાશ રાજા દઇવ. ૪ અંગ ઉફરી કરાલ રોમાવલીરે, જંઘે કે-
શરિના જેવા કેશ. રાજા. વદન તેજ. રવી કોટડુ રે, ધરો પ્રભુજી-
એ વીકરાલ ઘણો વેશ. રાજા દઇવ. ૫ ધરજે ધરણી ચરણ ધમ-

સ્વરૂપ નરસીંહનુ ૧,
ખડગ કરમાં ગ્રહીરે,
ત્યારે ક્રોધ કરી નર કેશરીરે, તાણ્યા તલપે કરીને [illegible] રાજા.
જોરાવર ઝાલ્યા જીવતોરે, વલી વગેથી વછુટે વીકરાલ. રાજા દઇવ.
૮ નાખી આયુધ ગગન લગે ઉલલેરે, આવે બીહાવતો દાનવ કરી
ક્રુર. રાજા, વલગે વછુટે રૂડે રામશુંરે ઉદે તનમાંહે શમાએ નહી
પુર. રાજા દઇવ. ૯ પડે ખડખડે વડે જઇ વાદશુંરે. મારો મરે નહી
અશુર એકાલ. રાજા ઇંદ્ર બ્રહ્મા આડા દઇ વાદલારે. જોવા આવા
અમર ત્યારે ચાલ. રાજા દઇવ. ૧૦ દલ વાદલમાં વલે જેમ વી-
જલીરે, તેમ વીશણુ સાથે દોડી મલે દઇત રાજા. ભારી ભુજ સે-
હેસ્રના પ્રકારથીરે, નવ ભાગો ઉભો આયુધ સહીત. રાજા દઇવ.
૧૧ ઝાલે ઝડફ નાખીને નર કેશરીરે, વલી વેધેથી વછુટી જાએ વીર.
રાજા. દેખીને ધરૂજવા લાગા દેવતારે, મન મુની ન ધરી શકે ધીર.
રાજા દઇવ. ૧૨ જુધ દારૂણ દેખીને વીશમે થઓરે, ઇંદર બ્રહ્મા
વીચારે છે એમ. રાજા. નરહરી આગલ જુધમાંરે, જાણું રખે રે-
હેતો દાનવ ક્ષેમ. રાજા દઇવશું. ૧૩ થાએ ઉંચો નીચોને બેહબા-
કલોરે, નવ ઝાલ્યો રેહે નરહરીને હાથ. રાજા. ક્રીડા કરે અશુરશું
શ્રી હરીરે, ભરે સહસ્ર ભુજા તણી બાથ. રાજા દઇવ ૧૪ નવ
જાણે સુર એમાં કોણ ઝીતશેરે, એહેવો અશુર અતુલ બલવંત.
રાજા રાજા જુધ જોઇને દઇતને દઇવ તણુંરે, વલી આંગલી લઇ
રહા દંત રાજા દઇવા ૧૫ ભોમ ભારજ જાલે પ્રહારનોરે, ભય પા-
મો ઘણું મન ભોઅંગ. રાજા સઘલા ભેલા શપત સીંધુ શામટારે,
પડે ખડતાલે પરવત સંધ. રાજા દઇવ. ૧૬ મલ જુધ પ્રબલને બલે
કરીરે, ઘણું શીથલ વીથલ થઓ શેશ. રાજા. ગરજનાએ ગરભ
ઘણા ગલારે, જાણે ભુતલ વાદલ ભલે એક. રાજા દઇવ. ૧૭ એ-
મ અસુરને વીશણુ વડે વાદશુંરે, તેણે સુઇ ન શકે કોઇ શે-
જ; રાજા તેજ પ્રકાશું નરસીંઘનું રે. તેમાં નભ મણીથી
આ નીશતેજ. રાજા દઇવ. ૧૮ એવો દીતી સુત શ્રીહરીશું
વડેરે, જેમ ઉડી પડે પાવક પનંગ. રાજા. હારે નહિ હરી તણી
હાકથીરે, તારે કોપા વલી પ્રભુ નરશીંઘ રાજા દઇવ. ૧૯ મુખ
ડાઢ વધારી વિકરાલશુંરે, કીધું નરહરી હાંશ અટાટ. રાજા. કા-
એર થઓ દઇવના ત્રાશથીરે, ત્રાડે દડી પડ્યા દાનવ વેરાટ. રાજા
દેવ૦ ૨૦ વાગે વદનનો શબદ જઇ વોમશુંરે, જેમ ગગનમાં ગડ-
ગડે મેઘ. રાજા૦ શાહી લીધો અસુરને અંક મારે, જેમ લગધર
વીખધર વેગ. રાજા દેવ૦ ૨૧ ગ્રહી ઝંડપને દવારે મુકને, આવી
ઉમરે બેઠા અવીનાશ. રાજા૦ ઓદર ઉખેલે નખ નેહશુંરે; કાઢ્યો

... વીશવાશ રાજા
.. ચક્ર ફરશીને કહ્યું
... ૧૦ નખથા જઠર કાઢ્યું ... પુરે. તેનો આવો અવસાન
સમે ધીશ. રાજા દઇવ૦ ૨૪ પરશુ અણીદેરે ... કરે દઇતનેરે, મારા પાપીના પરાણું કહાડો પરાણું; રાજા૦ આંતરની માલા કંઠમાં ધરીરે, બેઠા સીંહાસન ચડીને ચક્રપ્રાણુ; રાજા દઇવ૦ ૨૫ કોણે પોચે પ્રભુજીની ચતુરાઇનેરે, જેણુ સરજ રચ્યો સંસાર. રાજા૦ બ્રહ્માતણા વચન ન લોપીઆંરે, તેમ અસુર વીદારો કીરતાર. રાજા દઇવ૦ ૨૬ વર બ્રહ્માતણા સત્ય કરી પાલીઆંરે, દુસ્ટ મારો શમી વાચારી પ્રહાશ. રાજા. કુલ વૃષ્ટ કરે શરવે દેવતારે, વાજે દુંદુભી તણા નરગાખ રાજા દઇવ૦ ૨૭ નીજા ભગતને દુખા માટે કોપીઆરે, પ્રભુ સંધારો છે દાનવ જોધ; રાજા૦ રીપુ ક્ષય પામા પછે નરશીંધનેરે, કેમ ઉતારા ઉતરે નહિ ક્રોધ; રાજા દઇવ૦ ૨૮ આવા શંકર બ્રંમાને શક્ર દેવતારે, રહ્યા દુરથી કરે છે દરશન; રાજા૦ સરવ સ્તુતી માંડી જગદીશનેરે, વલી પ્રભુજીને કરવા પ્રસંન. રાજા દઇવ૦ ૨૯ પુરવ છાઓ.

પ્રભુજીને પ્રસંન કરવા, સ્તુતી કરે સહુ દેવ, કહું તુજને તે તણા, સાંભળ રાય અવેવ. ૩૦ નરશીંઘે નખ દઇ વેડારો હીરણ્યાકશ્યપ ભુપાલ, અસુર ક્ષય પામા પછી, પ્રભુ ન મુકે કાલ. ૩૧ ભક્તનેજ પરભવો. કોપ ચડા માહારાજ; અંત આણ્યો અધેરમીનો, કરૂં અમરનું કાજ. ૩૨ ઉથલો. કરું અમરનું કાજ. સુર શધલા હરખે ભરા, મન પામા ઉલાશ; શ્રી નરશીંઘે નીરખે કરા ૩૩ કડવાં. ૩૬ વલણ. વલી વલી બોલા તે બ્રહ્માકુમારજી, સાંભળ રાજા તે જશ કીરતારજી; સ્તુતી કરે છે અમર અપારજી. ૧ ઉથલો. અમર સ્તુતી અપાર ભાતે, કરે બેહુ કરજોડ, રૂદ્ર બ્રમાદીક સુરપતિ સુર તેત્રીશ ક્રોડ. ૨ રાગ ચોપાઇ. આવા ઇદ્રમુનાંદ આનંદ ધરી, કરમણી મુકતાફલ પુસ્પ ધરી; ઉભા સ્તુતી કરે પરણામ કરી. પ્રભુ નમો નમો નરશીંધ હરી. ૩ પડે ભ્રગુટી કનક જેમ ધરણુ ઢલી, તેમ પ્રભુને પ્રણમે છે સુરમંડલી, કર જોડીને સ્તુતી કરે છે વલી. પ્રભુ૦ ૪ સ્વામી દેવ સમરતનું દુખ ટલ્યું, ઘણા દીવસ પછી ગયું રાજવલ્યું. તારા ભગતનું સમરણુ અમને ફલ્યું. પ્રભુ૦ ૫ હવે સાધ સમસ્તની વ્યાધી ગઇ, સુખે રેહેશું તે સ્વરની વાશ જઇ, ત્રણુ લોકની કલમલ વીનાશ થઇ. પ્રભુ૦ ૬ દીઠો ભગતનો મહિમા અપાર અમે, જેમ મારિ શકો નહી દુસ્ટ કેમે; વળી દુખ ભ દેહી પ્રભુ [illegible] તમે. પ્રભુ૦ ૭ એમ અમર સ્તુતી કરે દુર થકે, કોઇ તેજથી નીકટ, જઇ ન

જગદીશની સ્તુતિ કરે, ગુણ ગાએ ગોવીંદના હરખ ઘણે: ફુટા કુખ પ્રતાપ મુકંદ તણે. પ્રભુ૦ ૧૨ કેહે નરક નાયક હાથ જોડી, કેર્તુત શું કરેછે મારી મત્ય થોડી; ગરૂડા રૂઠ છે મારી મત્ય ગ્રોહોડી. પ્રભુ૦ ૧૩ ભણે વરૂણ વખાણ કરે મુખથી, હવે સ્રટીમાં રાજ કરૂં સુખથી; મુને રાખીઓ દઇત તણા દુ:ખથી. પ્રભુ૦ ૧૪ કેટલા દિન દુશ્ટનું નીરધહુ, નીત કાજ કરે તે એણે કહું; હવે આજ થકી ઘણુ સુખ થયુ પ્રભુ૦ ૧૫ વલી વાઉ શમરાત કરે વીનંતી, અમને ઘણિ દુશ્ટનો પીડા હતા; એ નીવારણ પ્રભુ કીધી અતિ. પ્રભુ૦ ૧૬ કરજોડોને જક્ષ કુંવર કેહે, શ્વામી ઊમ મહિમા તારો કોણ લેહે; સુખ પામે જે સાધક શરણે રેહે પ્રભુ૦ ૧૭ અસુરે અમને ઘણું દુ:ખ દીધું, ઉપદ્રવ કરિ ઘણું દ્રવ્ય લીધું: પ્રભુ તે તમ દુશ્ટ નોવાશ કીધું પ્રભુ૦ ૧૮ વેદ વેદની શાંત ગોપાલ ભણી, હવે શાહાએ કરો અકા બાલ તણી. પ્રભુ૦ ૧૯ તમને ન ઘટે એવી રીશ ઘણી. ઘણુ તીક્ષણ ક્રોધ તમારે થકે; ત્રણે લોકમાં કોઇ રહી ન શકે; રખે શેશ ચાલી પ્રથવી શલકે પ્રભુ૦ ૨૦ કીધો ક્રોધ તમારે તે વારે ઘટે, જારે માહા કલપાંત સમે પ્રગટે; તારે વિશ્વની ઉતપા થાતી મટે. પ્રભુ૦ ૨૧ બ્રહ્મા સ્તુતી કરે છે ભેદ થકી, વેદ રહ્યુ અજુર અથર શાંમ થકી; તારા ગુણનો પરિભ્રમ પાર નથી. પ્રભુ૦ ૨૨ તમો આજ અલૌકીક રૂપ ઘરૂ, મુની દેવ સમસ્તનું દુ:ખ હરૂ; ત્રણ લોકમો તેજ તારૂ પસરૂં. પ્રભુ૦ ૨૩ ઉભા ગાંધ્રવ સઘલા ગાન કરે, જંત્ર વાંશલી તુંબર હાથ ધરે; છંદ તાલ અંદગે તાન કરે પ્રભુ૦ ૨૪ નાચે કીંનર કામની રૂપ કલા, ગુણ વરણવે વીરણ તણા શબલા; મધુરે સ્વરે ગાન કરે અબલા પ્રભુ૦ ૨૫ બોલે વાણ બંદીજન લોક વલી એમે જાચતાં દઇતને સરવે મલી; ગયું આજ થકી દુ:ખ તેનું ટલી પ્રભુ૦ ૨૬ કોઇ રામનું નામ ન લેતું કદા, અમે બોલતા દઇતની કીરતિ સદા; ભજશું તમને રીપુ મારી તદા. પ્રભુ૦ ૨૭ એમ દેવતા જય જય શબ્દ કહિ, કરે વદના વંદન મુનીંદ્ર સહિ; એમ ચરણ કમલ મર ઉભા રહી પ્રભુ૦ ૨૮ પ્રભુ દુશ્ટ વીનાશ કરો પુરથી, તો ક્રોધ હજી ન તજો ઉરથી; તેનો તાપ ન જાય રાહા શુરથી. પ્રભુ૦ ૨૯ વાધો તીક્ષણ તાપ પ્રતાપ ઘણો, જુગમાં ન સેવાએ નરસીંહ તણો; જાણે લીન પામે ત્રૈલોક ઘણો. પ્રભુ૦ ૩૦ તેવે મહાદેવે દેવનાં આણી

પ્રસંન થકી. પ્રભુ૦ ૩૪ શીવભગત પ્રેહેલાદ શું હેત આણી નરશીંધ પ્રતે
કહી મુખવાણી; એની શાહે કરો હવે સંત જાણી. પ્રભુ૦ ૩૫ એવું સાંભલીને
ત્રૈલોકનાથે ધરો ભગત પ્રેહેલાદને આપ હાથે; વર માગ કહી મેલા હરસત મારે
પ્રભુ૦ ૩૬ પુરવ છાઓ માગ માગ વર મુખ થકી એમ
કેહે અવીનાશ, તવ કરજોડી ભગતજન: બોલે વચન પ્રકાશ. ૩૭
કડવાં ૩૭ વલણ વલી વલી બોલાતે રૂશી રાજનજી, શાં-
ભલ રાજા તે એકે મનજી બોલો બાલક મધુર વચનજી ૧
ઉથલો બાલક બોલે મધુરાં વાઅક સ્તુતિ કરે નરશીંધનિ,
હાથ જોડી નાથ સનમુખ કરે વાત ઉછરંગની. ૨
રાગ જેજાવંતી સ્વામી નમો નમો શ્રી નરશીંધ શતરૂ-
નો કીધો છે ભંગ, સુરનો રાખો છે રંગ; ઉગ્ર રૂપ ધારીરે સ્વામી
નમો શ્રી નરશીંધ. ૧ પ્રગટા છો ફોડીને સ્થંભ દાનવનો ટાલો
દંભ, વીજલી જેવો વજરંભ; શેવક ઉગારીરે. સ્વામી૦ ૩ કહાવો
છો દેવના દેવ, અંતતે સ્વાઅવેવ; અધમ તારાની ટેવ, છો કરૂણા
સીંધુરે સ્વામી૦ ૩ હરનીશ વખાણે વેદ, બ્રમાનો નવ જાણે ભેદ
અટલ રૂપ છો દેવ; દેવ દિન બંધુરે. સ્વામી૦ ૪ રૂદે રેહેજો મા-
હારાજ, તમ કને માગુછું આજ; નવધા ભગતીનું કાજ, દેજો
અંતર જામીરે. સ્વામી૦ ૫ જે મુજને થીઆછો ગુસ્ટમાન, આપો
અભય વરદાન; એટલું માગું ભગવાન, ચરણ શીરનામીરે. શ્વા-
મી૦ ૬ ભુલો નહી પોતા તણું, ભગત વછલ પણું; મુખે શું વ-
ખાણું પણું, શાચુ બ્રદ તારૂરે. સ્વામી૦ ૭ વીનતિ સાંભલજો
કરણ, સરવદા રાખી શરણ; નીશદીન માહારાજને ચરણ, વશે
ચીત મારૂરે સ્વામી૦ ૮ પોતાનો કરીને થાપો; દાસના દુક્રીત
કાપો, અવિચલ ભગતી બાપો; આજથી અવીનાશીરે. સ્વામી૦
૯ અધક્ષણ નામ તમારૂ, રૂદેથી ન થાએ નારૂ હરનીશ મનમા
સંભારૂ; પ્રભુ વન વાશીરે. સ્વામી૦ પુરૂષોતમ પુરણાનંદ માધવ
માહાવર મુકુંદ, ગૌબ્રાહ્મણ પતી ગોવીંદ નિજ જન દુખ હરતારે
સ્વામી૦ ૧૧ દામોદર સુંદર શામ વીલાસો છો વૈકુંઠ ધામ; સહુ
કોઈ સમરે નામ ત્રીભુવન ભરતારે. સ્વામી૦ ૧૨ કરતા મંગલ
કલાણ, જુગ જીવ માહારા પ્રાણ, જુગમાં વરતાવો આણ: શ્રી શા-
રંગ પાણીરે સ્વામી ૧૩ કૃપા કીધી અપાર સેવકની લીધી સાર
વીસ્વંભર ચડાવાર, મેર મનમાં આણીરે સ્વામી૦ ૧૪ લીધો છે

સ્વાનાઠ ૧૮ અવું જાણી કમલાનાથ ફરી મસ્તક મેલો હાથ બોલા છે શેવકનિ સાથ; સાધુજન જાણીરે. સ્વામી૦ ૧૯ પુરવછાઓ શ્રી મુખ હરીવાણી વદે, શાંભલ ભગત સુજાણ; માહારે વૈશ્ણવ જગતમાં; જાણું જીવણ પ્રાણ. ૨૦ જે મુજને નીશદિન ભજે, તેને ભજુ સદાએ; જેણે મુજને તવ તજો, તેમે તજોં નવ જાએ ૨૧ પરદરો પર ઘાતકી, અજાણે લીએ મુજ નામ, એકવારજો ઓચરે, તો પામે મુજ ધામ. ૨૨ કડવાં ૩૮ વલણ વલી વલી બોલા તે મુનીવરનાથજી, હરિજન ઉભો તે જોડી હાથજી; પ્રભુજી બોલા તે સેવક સાથજી.? ઉથલો સેવક સાથે શ્રીહ

રિ, બોલા વચન ઉપદેશ; ભગત થાપો અભય કરિ, કાપો કઠણ કલેશ. ૨ રાગ ચોપાઇ બોલા નરહરી મુખ વાત શાધુ, મેતો નાશ કરો તુજ તાત સાધુ; તોએ તુમે ન આવો અભાવ શાધુ; એવો સુંદર તારો સ્વભાવ શાધુ. ૧ તારી ધીરજને ધન ધન સાધુ, તારા પુરવ જનમનું છે પુન. શાધુ. તુને આપું અભે વરદાન સાધુ. હુંતો તું ઉપર થઓ તૂશ્ટમાન. સાધુ. ૨ તેતો તાતની વાત નમાની સાધુ, મારિ ભગતિ ન રાખી છાનિ. સાધુ. રાજ રિધ દેખી નવ રીઝો સાધુ; બીનો નહી દેખી દાનવ ખીજો સાધુ. ૩ દ્રઢ ભગતી કીધી ભલી ભાત. સાધુ. ભય ન ધરો અસુરને હાથ. સાધુ. હવે રાજ અટલ તુને આપું, સાધુ. ભગત પોતા તણો કરાં થાપું. સાધુ ૪ માહારા ભગત ઘણા હુને વહાલા સાધુ. બીજા ઠાઠ કરે તે ઠાલા સાધુ. મુખે જપસે હરી નામ. સાધુ. તે તો પામશે પુરણધામ સાધુ. ૫ હુંતો ભીડ ભગતોની ભાજું સાધુ. મન ગરવ કરે તેને ગાંજું, સાધુ થાઉં પ્રગટ તે ભગતને કાજ. સાધુ, એવિ શીઘ્ર જાતી રાખું લાજ સાધુ. ૬ માહારા ભગતને દેશે દુખ, સાધુ મુને તેનું ન ગમે સુખ. સાધુ હું પર ભગત આણે પ્રેમ શાધુ, તેને હું રાખું છો ક્ષેમ સાધુ, ૭ તેને આપું પદારથ ચાર સાધુ, તેનો વેદ વદે છે વીશતાર. સાધુ. જેને ભાવ જેનો મનમાંહે સાધુ, તેને તેવી પ્રાપતી થાએ સાધુ ૮ જેવું વાવે ખેતરમાં બીજ. સાધુ. તેવું નીપજ નિરખતાં શીઘ સાધુ. જેણે મુજને આપ અરપું શાધુ. તેહને મેં પણ સરવ સમરપું. સાધુ. ૯ મુજ આગલ જેવું કામે. સાધુ. સંસારમાં તેવું પામે સાધુ. મારા ભજન તણો રશ પીધો, શાધુ, મુજે જગતમાં વશ કરી લીધો સાધુ ૧૦ જે કોઇ

આપુ સાધુ. ૧૩ હું તો પુરણ છો શંરવ ભાત સાધુ. [illegible] ગુણ નહી કોઇ વાત. સાધુ. તન દીલમાં અરથ નીરાશું સાધુ. કર્યું અ-રક આગલ અજવાલું. શાધુ. ૧૪ જેમ પ્રથવીમાં બીજ વીરાજે, સાધુ. તે પણ નાંખે પોતાને કાજે. સાધુ. ધરા આપ [illegible] ન ધ-રાવે સાધુ. સહુ સ્વારથે બીજ વાવે સાધુ ૧૫ તેમાં ભગતને અ-નોપમ ચારે સાધુ પણ પોતાને અરથ શમારે. સાધુ હું તો પ્રગ-ટાવે પ્રગટું પાસે. સાધુ. જેમ બહુ વિધ વહ્નો પરકાશે સાધુ. ૧૬ અગની નિકટ રહે શીત ટાલે. સાધુ. જાએ બહ્ર કરેવા તેને બાલે શાધુ. એહેવો મારો સ્વભાવ તું જાણે સાધુ. વલી સત્ય ક-રીને પ્રમાણે સાધુ. ૧૭ મારૂં મન સરખું સહુ સાથ, સાધુ મીત્ર શત્રુ થાએ છે હાથ. સાધુ, જેવું જોતાં તે જત્ર અરીશે શાધુ રંગ સરખુ પ્રતીબીંબ દીશે શાધુ. ૧૮ તેમ મુજ સાથે મન જેવું સા-ધુ. તે પરમાંણે ફલ પામે તેવુ સાધુ રજ શુરજ પર કોઇ નાંખે સાધુ પાછી આવી પડે નિજ ઇંખે સાધુ ૧૯ તેમ હું પણ છો ફલ દાતા સાધુ, તેતો માનજે વચન વીધાતા સાધુ ૨ પુરવછાએ

વચન વીધાતા તણા, જે કહ્યા શ્રી જુગદીશ, શાહે થીઆ છે સંતને, આધવ મેલા રાશ. ૨૧ કેશપે કમલા તેડીઆં, વીશ્વ જને-તા એહ રાજ્યાભીષેક કરે. શીર મોતી વરશે મેહ ૨૨ શાંધાશન બેશારીઓ, છાદ રાજકુમાર. સુર સઘલા સતોખીઆ, વરતો જેજે કાર ૨૩

કડવાં. ૩૯ વલણ. વલી વલી બોલા તે મુની માજંનજી, શાંભલ રાજા ભાવ અનંતજી; થીઆ શેવકને પ્રભુ પ્રસંનજી. ૧

ઉથલો સેવકને પ્રભુ પ્રસંન થીઆ, આપું અનોપમ રાજ; નારાયણ નરહરી હુવા, તે અસુર હણુવા કાજ ૨ રાગ ધનાશી

નારાયણ નરશીંગ સ્વરૂપે, પ્રગટા વચન વીપ્રને માટેજી; હિ-રણ્યાકશ્યપ દાનવને મારિ, પ્રહેલાદ બેશારો પાટેજી. ૩ આપું રાજ અખંડલ અવનિનું, કોએ ન શકે કોપીજી; હરીજન શહુને શતો-કીને, લાજ લગાર ન લોપીજી ૪ વૈશણુવ ધરમ વાંધો [illegible] જુગ-ગમાં, આણ અનંતની વરતીજી; થીલોક નીદ્રાવશ હરીજશ, કી-રતન કરે [illegible]જી ૫ ઘેર ઘેર હરી મંદીર [illegible], [illegible] દા-મોદર [illegible]; [illegible] હરદાશ, કરે પ્રભુજીની શેવાજી. ૬ જગન જાપ જપ તપ રશી [illegible], [illegible] કરે નીત [illegible]; અ-

તણા દુઃખ વામાજી. ૧૧ ભાગો ભય શુર લોક
પરતાપેજી; ભગત ઉગારા અશુર શધારા, અ-
વીચળ નરહર આપેજી. ૧૨ હીરણકશપને હીરણાક્ષ, એણીપેરે
વીશ્નુએ શંધારાજી. પુનરપી રાવણ કુંભકરણ થઇ, પ્રથવી માંહે
પધારાજી. ૧૩ તેણે નવખંડ માશ તપશાધી, ઈશવરને ઉપાશીજી;
ચોકડી ચૌદનું રાજ લઇને, લંકા કનકપુરી વાશીજી. ૧૪ ગરવ ક-
રો તેણે ત્રણ ભુવનમાં, શુરપતીને દંત કીધોજી; તેનો મદ હરવા
શ્રી રામે, રઘુકુલ અવતાર લીધોજી. ૧૫ જેને દશ મસ્તક વીશ ભુ-
જા, બલવંત એવી ખીલાજી; જેણે રામશું રાડ લગાડી, હરી ગ-
યો છે સીતાજી. ૧૬ તારે પ્રભુજીએ જલમાં શલા તારી, હનુમતે
લંકા પ્રજાલીજી; રાવણના દશ મસ્તક છેદી, જનક તનીયાં વાલી-
જી. ૧૭ તાર પછી દુવાપુર જુગમાં, અંત આરંભ કુલી કાલજી.
એ બેહુ દાનવ ફરી અવતરીઆ, દંતવક્ર શશુપાલજી. ૧૮ પરી-
ક્ષા જેવી જે કેરા, શનક રૂશીને આપેજી; અવતાર ત્રણે થયા જુ-
ગમાંહે, સંત પીડા શતાપેજી ૧૯ આદ પ્રભુની ઇછા હુતી, જુધ કરવાને
કાજેજી; તે માટે પારસ્નદ ન પાટી, પ્રગટ કીઆ માહારાજેજી. ૨૦
શ્રાપ દીધો મુની વરે તેને, અવતરવું પડું શાથજી; પેલા ભગત
પ્રહલાદ થયા તે, શનક રૂશી સાક્ષાતજી. ૨૧ રાવણ બાંધવ ભગત વીભી-
ષણ તે પણ રૂશી અવતારજી; દુવાપરમાં શીશુપાલની શનમુખ, ભીમક
શનત કુમારજી. ૨૨ કમલાજીએ કીધો ક્રોધ લગારક, વશી શેવકનો વાંક-
જી; તેણે અધમ અવતાર ધરો તે, જાનકી લઇ ગીઓ લંકજી. ૨૩ ફરી થયો
શીશુપાલ પ્રબલ નર, કીધું તે કમલાનું કોડજી; શ્રીકૃષ્ણજીએ
તેનો ગરવ ઉતારો. રૂકમણિ રાખ્યા રણછોડજી. ૨૪ તે માટે તારિ
શનમુખ રાજા, શ્રીવરે મારો શીશુપાલજી; ત્રણ જણ થીઆ
પ્રોલીઆને, મોક્ષ આપો ગોપાલજી. ૨૫ અધમ ઓધારા દેવ
ઉગારા, શારા તે શરવના અરથજી; ભગતવછલ પ્રભુ નવ ભુલે,
શરવથા શમરથજી. ૨૬ પુરણ ભગત પ્રહલાદ પ્રભુનો, ભગતી કીધી
રૂડી રીતજી; પીતાએ પ્રભવો ભલી ભાતે, તોએ ન મુકી પ્રીતજી.
૨૭ ક્ષણ રાચે નાચે નિજ લઇને, ક્ષણું જાચે જગદીશજી; ક્ષણું
એક રહે ક્ષણું એક બેશી, મન પ્રેમથી રાખે પ્રીતજી. ૨૮ શીખે
ગાએને સાંભલે કોઇ, નરશીંહના ચરિત્રજી; પુરણ ભગતિ કરે
પ્રભુની, થાય તે પુન્ય પવીત્રજી ૨૯ પરમેશ્વર પોતાના જાણી, એ
મુજને શીખવાશજી; બેહુ કરજોડી એણીપરે બોલા, કવીતા તે
કાળીદાશજી. ૩૦ મોટો મહિમા હરીજન કેરો, જગત શુરાશુર

૩૪ ગયા શ્રાધ પ્રભાશ પ્રાચી, પાત્રને પાડદાન;
પ્રેતને, હરી જપે વીસ્ત્ર માંહે. ૩૫ જેણે શમરા શ્રી
મંન તેના પુરવજ મોક્ષ પામે; પોચે ખગભુવંન ૩૬
ગ્રહણ સમે, આપે કાશી માંહે; દશ સહુશ્ર મુખ મેરૂ કન્ક, નામ
તુલ નવ થાએ. ૩૭ પાપ નાશે પુર કૃતના, બ્રહ્મ હત્યાદીક જેહ;
આ ભવમા નવ લાગે પરાભવ, ભકત દુલભ દેહ ૩૮ જેણે હરી
નવ ભજા તેહના ભુવન મુજાર; ચીંતામણી જેકર વીખે તે નાખી
નીર અપાર. ૩૯ મંદમતી ગોવીંદને મેવી, કાંહા મેલી કામને કાજ
છલ વછલ નીશ દીન કરે, વઢતો ન આવે વાજ. ૪૦ જગદીશનિ
ઇછા ન જાણે, આણે મન અભીમાન; વીખ્યાને જેમ ભોગ વાહા
લા; ભગતને ભગવાન. ૪૧ ।। ઉથલો ।।
ભગતને ભગવાનરે, મનમાં વાહાલા છે સદા; મોહ માયા લોભ
મેલી, રામ શમરે શરવદા. ૪૨ શંત દેખી કનક કામની, હરખ હા
રે ઉરનો; ૪૩ જેણે ચાખ્યો રામરશ, તેને અવરરશ અલખામણો,
શરશમણી ધરનીશ કરે, ધંધો ધુમ્ર વાદી તણો. ૪૪ સંસારમા આ
સંતના મનમાં વશે વીખપાન; જવર ચડે જારે ઝેર લાગે; મનુશને
મીસ્ટાંન. ૪૫ તેહેવી ભગતી પ્રહુલાદજીની, સસાર કેરૂં સુખ: રા
જનું કારજ કરે, પણ રામ સમરે સુખ ૪૬ તે માટે હાર ભજન
કરતાં. તજો આલસ મંન; મનુષ્ય દેહ તુજને મલી કરો સરવ સા
ધન. ૪૭ પ્રહુલાદ નારદ પરાશર પુંડરીક વેદ વ્યાસ અંબરીષ
સનક મુની, ભીમક પ્રભુના દાશ ૪૮ રાય રૂખમાં ગદ વીભીશણ,
વલી ધન જય ભકત, પ્રગટ થીઆ પ્રથવિ વિખે, જાણે સુરાસુર
જગત, ૪૯ હનુમાન કુપની જુધીસ્ટર, સુદામાદીક સંત, તે નવ મે
લે મુખ થકી, મહિમા ઘણો ભગવંત ૫૦ કલીજુગ વિખે ભગતિ પ્ર-
ભુની થઆ માનવ દેહ, દેવેને દુરલભ થયા; વૈકુંઠ પોહોતા તેહ ૫૧
ભજન કરતાં જન્મનું, જગદીશ ઝાલ બાંહે; ઇંદ્રનો અધીકાર આ-
પે, કોમલ માંહે. ૫૨ તે માટે પ્રહુલાદના, આખ્યાનનો અભ્યાસ;
પ્રાકૃત વાણી મન જાણી, કહે કાલીદાસ ૫૩ શંવત શંખો પુરાહે,
શણગાર એક; ચૈત્ર શુદ્ધ એકાદશી, થયો ગ્રંથ વિસ્ણુ વિવેક. ૫૪
શંપુરણ ગાએ જે શાંભલે, પ્રેહેલાદનું આખ્યાન ચયો, જેજેકારરે
તેની શાર લે ભગવાન. ૫૫ બેહુ કરજોડી કેહે કવી કવીતા તે કા-
લીદાશ; પ્રહુલાદની શુણતાં કથા, પોહોચે તે મનની આશ. ૫૬
।। ઉથલો ।। પોહોચે મનનિ આશરે, પ્રહુલાદને ના-
મે કરી; શરવ શરોતા જનશુણો, એકવાર બોલો જે જે હરી. ૫૭
।। ઈતી શ્રી નરશીંહ ચરીત્ર પ્રહુલાદ આખ્યાન સંપુરણ. ।।

... ... (૨૬) (રવાશંકર	૨	૦—૨
એકાદશી કથા નાની.	—૫	
પ્રલ્હાદ આખ્યાન (પ્રેમાનંદ કૃત.)... ...	૦—૫	
નળાખ્યાન (પ્રેમાનંદ કૃત.)...	૦—૩	
ધ્રુવાખ્યાન.	૦—૩	
ઓખાહરણ નાનું (પ્રેમાનંદ કૃત)... ...	૦—૪	
ચક્રાવો મોટો (વલ્લભ કૃત.)...	૦—૮	
ચક્રાવો નાનો ( )	૦—૩	
ગીરધર કૃત રામાયણ મોટું.	૩—૮	
ગીરધર કૃત રામાયણ વચલા કાગળનું. ...	૧—૦	
ગીરધર કૃત નાની	૦—૬	
રામાશ્વમેધ (ગણપતરામ કૃત.)	૧—૦	
ગીરધરકૃત કૃષ્ણચરીત્ર (ગોકુળલીલા મથુરાલીલા દ્વારકાલીલા, દસમસ્કંધ)	૩—૦	૦—૫
સુરેખા હરણ (વલ્લભ કૃત.) ...	—૮	૦—૧
સિવસાર સંગ્રહ.	૦—૭	૦—૧
મચ્છવેધ (વલ્લભ કૃત.)	૦—૮	૦—૧
પાંડવોની ભાંજગડ.	૦—૧	૦—॥
જાલંધર આખ્યાન (રેવાશંકર કૃત.) ...	૧—૦	૦—૨
અંગદવીષ્ટી.	૦—૩	૦—॥
તુળસીવીવાહ.	૦—૨	૦—॥
લવકુશ આખ્યાન.	૦—૧	૦—॥

સરનામું.

મહાદેવ રામચંદ્ર જાગુટે બુકસેલર.

ત્રણ દરવાજે—અમદાવાદ.